

Jamsai

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

2

อิ่นเซี่ยนอวี่ 銀千羽 เขียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

พวงจรัส

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

บุรุษสตรีมีอาจจะต้องตัวกัน เขาจะเข้าห้องนางตามอำเภอใจได้อย่างไร!
แม้ในดินแดนเทพยุทธ์จะไม่ได้บังคับสตรีเพศมากเพียงนั้น ทว่าบุรุษผู้หนึ่งไปยังห้องนอน
ของแม่นางน้อยผู้หนึ่งมันออกจะ...เกินไปแล้ว

โมอีเหรินสาบานว่าตนเองไม่ได้กล่าวเกินเลยแน่นอน เป็นพฤติกรรมของไปหล่จึงต่างหาก
ที่พิลึกเกินไป

หากผู้อาวุโสในตระกูลนางไม่พอใจ เข้าใจว่าเขาทำลายชื่อเสียงและความบริสุทธิ์ของนาง
ถ้าเรียกร้องให้เขารับผิดชอบ เขาจะยอมรับผิดชอบหรือไม่

โมอีเหรินถามคำถามนี้กับเขาอย่างไม่สบอารมณ์ แต่ผลที่ได้...

"ข้าจะรับผิดชอบเอง" เขาเด็ดเดี่ยวและมีแบบแผนยิ่งนัก ถึงกับตอบนางด้วยคำสามคำนี้

"..." โมอีเหรินรู้สึกกราวกับยกก้อนหินกระแทกเท้าตนเอง

รับผิดชอบอะไร นี่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญสักหน่อย!

"ข้าจะสู้ขอเจ้า"

ไปหล่จึงหงุดหงิดด้วยน้ำเสียงจริงจังและเคร่งขรึม จากนั้นก็เดินเข้าห้องนางอย่างเปิดเผยทันที

มากกว่ารัก ยอดสตรีเป็นยายยิ่ง 2

อันเชียนอวี่ เซียน นาวฟ้าปักเขียว แปล

伊人難為 (Yi Ren Nan Wei) Volume 2

Copyright © 2019 King-In Publishing Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged with King-In Publishing Co., Ltd.

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2664-9

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนุ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากท่านนักอ่านรู้สึกว่ 'ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง' ในเล่มแรกมีความหวานน้อยไปสักนิด ในเล่ม 2 นี้อีเหรินน้อยโตเป็นสาวเต็มตัวแล้ว อีกทั้งยังได้พบกับบุรุษรูปงามที่มา 'ช่วยชีวิต' นางไว้ จึงบอกได้เลยว่ามีความหวานเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน ซึ่งเรื่องนี้จะมีทั้งสิ้น 6 เล่มจบ ออกต่อเนื่องกันไม่ทำให้ท่านนักอ่านต้องรอนานอย่างแน่นอนค่ะ

โดยในเล่มนี้ เจี้ยวเงินพาโมอีเหรินมาส่งยังแผ่นดินใหญ่ที่เมืองผิงเจิน จากนั้นมันก็ไม่ยอมกลับไปยังเกาะโมเสวียนอีกเลย ทั้งยังจะขอติดตามโมอีเหรินอยู่ที่นี้ การผจญภัยของหนึ่งคนหนึ่งสัตว์จึงเปิดฉากขึ้นอย่างแท้จริง ทว่าระหว่างที่ทั้งสองกำลังเที่ยวเล่นและหาของอร่อยกินกลับถูกคุณหนูใหญ่สกุลหลี่หาเรื่องเพราะนางต้องการตัวเรือของโมอีเหริน มีหน้าซ้ำเมื่อเรือออกเดินทางกลับประสบเข้ากับการโจมตีของปลาหมึกยักษ์ ยามนั้นโมอีเหรินได้บุรุษผู้หนึ่งช่วยชีวิตจากการถูกพิษของปลาหมึกยักษ์ แต่หลังจากที่เขาช่วยนางแล้วกลับบอกว่านางคือคนของเขา และเป็นคนที่เขาจะแต่งงานด้วย นางงงงันและต่อต้าน ทว่าสุดท้ายจะต้านทานความรู้สึกที่ชัดเจนยิ่งของเขาได้หรือ และนางจะได้พบท่านตาของนางหรือไม่ เชิญก้าวเข้าไปพบกับเรื่องราวในดินแดนเทพยุทธ์แห่งนี้พร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * โมอีเหริน
หลานเพียงคนเดียวที่ไม่ซึ้งเงินสั่งสอนอย่างใกล้ชิด ไม่เกรงกลัวผู้ใด อดทนพยามทั้งห้าบนใบหน้าประณีต รวบรวมตำแหน่งอย่างตั้งใจ
- * เจี้ยวเงิน
หมาป่าร่างสูงใหญ่ที่มีปีกบินได้ สัตว์วิเศษที่เหล่าผู้ครอง สัตว์วิเศษใฝ่ฝันหา ติดตามโมอีเหรินมาจากเกาะโมเสียน
- * ไม่ซึ้งเงิน
มีพรสวรรค์ในการเป็นนักยุทธและหลอมโอสถได้ ทั้งยัง เชี่ยวชาญศาสตร์กลไกที่ลึกกลับที่สุดอีกด้วย จึงได้รับการยกย่องว่าคือยอดฝีมือที่ 'เป็นเลิศในทุกด้าน'
- * เฟิงเหยียน
หนึ่งในผู้อาวุโสของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ เป็น ผู้บัญชาสัตว์วิเศษระดับเจ็ด สัตว์เทพที่ครอบครอง คือสิงโตมรกตที่มีพลังปกป้องสูงมาก
- * เสี่ยวทุน
งูสีเขียวมรกต รูปร่างเล็กเรียวยาว เรียกโมอีเหรินว่า 'ท่านแม่'
- * ไป่หลี่จิงหง
มาจากตระกูลเรือนกายที่ค่อนข้างพิเศษ มีความสูงศักดิ์ อย่างชัดเจนในทุกท่วงท่า ตั้งใจติดตามดูแลปกป้อง โมอีเหรินด้วยตนเอง

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

11

ณ เมืองผิงเจิ้น เมืองเล็กๆ ซึ่งอยู่ใกล้กับรอยต่อทะเลสาบเซียนจี และแม่น้ำเหิงเหอ แม้พื้นที่ไม่กว้างขวางและมีจำนวนผู้อยู่อาศัยไม่มาก ทว่าเพราะความเจริญก้าวหน้าในการขนส่งทางน้ำ กอปรกับมีผลผลิตหลากหลาย จึงดึงดูดนักชิมมากมายให้มาเยือนทุกปี ทำให้เมืองเล็กๆ แห่งนี้ เจริญรุ่งเรืองอย่างไม่หยุดยั้ง ทั้งยังคึกคักและอุดมสมบูรณ์ยิ่ง

เช้าตรู่ในช่วงต้นฤดูหนาว แม้อากาศแผ่วความหนาวเหน็บกั้ดกร่อน ไปถึงชั่วหัวใจ ทว่าบนถนนหนทางยังมีคนเดินไปมาขวกไขว่ เสียงตะโกน โหวกเหวกทำมาหากินดังเป็นระยะ คึกคักไม่หยุดหย่อน

โมอีเหรินเดินอยู่บนถนนเห็นสภาพการณ์เช่นนี้ ทั้งยังได้กลิ่นหอมหวาน จากแผงอาหารแผงแล้วแผงเล่า นางจึงอดใจเขยิบเข้าไปใกล้ไม่ได้

อาหารหลากหลายมาก ดูท่าว่าเอร็ดอร่อยยิ่งนัก!

สายตาของโมอีเหรินมองแผงขายอาหารว่างแผงแล้วแผงเล่า

ส่วนสายตาของคนที่เดินผ่านไปมาก็แลมองนางบางครั้ง รวมถึงสัตว์เลื้อย
นารีที่น่าชิงบนไหล่ของนางด้วย

หลังจากออกจากเกาะโมเสเวียน นางก็ซื้อเชี้ยวเงินเหาะเหิน
จนกระทั่งเข้าใกล้ดินแดนเทพยุทธ์ นางจึงสั่งให้เชี้ยวเงินหาสถานที่ไร้ผู้คน
เพื่อรอนลง

เชี้ยวเงินว่านอนสอนง่ายยิ่งนัก มันพานาง 'ซิ่นผึ่ง' โดยไม่มีใคร
พบเห็น แต่หลังจากนั้นไม่ว่านางจะพูดอย่างไรมันก็ไม่ยอมกลับ ยืนกราน
จะอยู่ข้างกายนาง

'อู๊ๆ' 'ข้าเป็นตัวแทนเหล่าสัตว์ที่อาศัยอยู่บนเกาะโมเสเวียน จะต้อง
ปกป้องท่าน'

ไปประโยคนี้จึงฟังดูเหมือน 'ตัวแทนแห่งดวงจันทร์จะลงทัณฑ์ตนเอง'

'เจ้าไม่ต้องปกป้องข้า รีบกลับไปเสียเถิด'

'อู๊ๆ' 'ข้าจะปกป้องท่าน ข้าไม่ไป'

'เชี้ยวเงิน...' หากมันถูกมนุษย์พบเข้าแล้วจับตัวไป คงไม่ใช่เรื่องดีแน่...

ไม่โอหรีนไม่เคยลืมนำเชี้ยวเงินเป็นสัตว์วิเศษที่เหล่าผู้ครองสัตว์วิเศษ
ใฝ่ฝันหา!

เออ...แต่นางไม่รู้ว่เชี้ยวเงินเป็นสัตว์วิเศษชนิดใด แต่จะต้อง
ไม่ใช่สัตว์วิเศษชนิดต่ำเกินไปแน่

'อู๊!' 'คนอื่นไม่มีปัญญาจับข้าได้หรอก ข้ายอมรับท่านเป็นนายข้า
แต่เพียงผู้เดียว' 'อาอู๊...' 'ข้าจะติดตามท่าน'

อันที่จริงไม่ได้มีเพียงแค่มัน บรรดาสัตว์บนเกาะโมเสเวียน แม้

* 'ตัวแทนแห่งดวงจันทร์จะลงทัณฑ์ตนเอง' เป็นคำพูดที่มาจากการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่องเซเลอร์มูน

ไม่ได้ทำพันธสัญญากับโมอีเหริน พวกมันก็ยอมรับนางเป็นนายแต่เพียงผู้เดียวอยู่แล้ว นี่คือน้ำใจที่เขี้ยวเงินคิดในใจ

'วู้ๆๆ' 'ข้าจะต้องติดตามท่าน' เขี้ยวเงินร้องครางต่อกันหลายเสียง
'เขี้ยวเงิน...' โมอีเหรินจนปัญญา

เพียงแค่ฟังน้ำเสียงของเขี้ยวเงินและเห็นท่าทีของมัน โมอีเหรินก็ตระหนักได้ว่ามันยืนกรานอย่างหนักแน่น ถึงนางไม่ตอบตกลง มันก็ยังคงจะติดตามนางอยู่ดี

'ที่แท้เจ้าวางแผนว่าจะส่งข้าออกจากเกาะโมเสวียนให้ได้มานานแล้วกระมัง' โมอีเหรินบ่นอุบอิบ

รอนจันมันมาส่งโมอีเหรินถึงที่นี่ ขอเพียงมันยืนกรานไม่ยอมกลับนางก็ทำได้เพียงต้องให้มันอยู่ข้างกายนางต่อแล้ว

บรรดาสัตว์บนเกาะเป็นสหายอยู่ข้างกายนาง เป็นเพื่อนนางมาตลอดจนโต นางจะวางใจให้พวกมันวิ่งเล่นพ่นบนแผ่นดินใหญ่ หรือถึงขั้นให้พวกมันกลายเป็นสัตว์วิเศษทำพันธสัญญากับคนอื่นได้อย่างไร

'วู้ๆๆ' 'น้ำเสียงเช่นนี้แสดงว่ารับปากแล้ว?' เขี้ยวเงินอดอ้อนอย่างเป็นสุข ร้องแล้วร้องอีกด้วยความดีใจ

'เจ้าติดตามข้าได้ แต่อย่างแรกพวกเราต้องคิดหาวิธีซ่อนตัวเจ้าก่อน' โมอีเหรินเอ่ยอย่างจริงจัง

'วู้?' 'ซ่อนตัว?' เขี้ยวเงินเอียงคอไม่เข้าใจนัก

'รูปร่างของเจ้าสะดุดตาเกินไป ถ้ามีใครพบเห็นก็ต้องรู้ว่าเจ้าเป็นสัตว์วิเศษ และพวกเราคงไม่ได้อยู่กันอย่างสงบแน่' โมอีเหรินแลมองเขี้ยวเงิน ครุ่นคิดว่าจะซ่อนมันอย่างไรดี

มีคำกล่าวว่า 'ครอบครองหยกมีความผิด'* ของดีใครก็อยากได้ แต่เมื่อไม่อาจเป็นเจ้าของก็จะเกิดการขโมยหรือคร่ำครวญผู้อื่นเพื่อให้ได้มา

แม้โม้อีหรินไม่เกรงกลัวคนอื่นมาหาเรื่อง แต่เรื่องเช่นนี้น่ารำคาญใจ ยิ่งนัก ดังนั้นเสียงได้ก็เสียง หากมีคนสนใจในตัวเขียวเงินบ่อยครั้งเข้า ก็จะเป็นผลร้ายต่อตัวมัน ทำให้มันตกเป็นเหยื่อได้ง่ายๆ ด้วย

เรื่องอะไรก็ตามระวังไว้ก่อนเป็นดี เพราะหากเกิดอะไรขึ้นกับเขียวเงิน นางคิดจะรำให้ก็สายเสียแล้ว

'อู๋...' เขียวเงินกำลังครุ่นคิด มันไม่กลัวปัญหาหรอก แต่ก็ไม่อยากสร้างเรื่องทุกซอกใจให้โม้อีหริน...

'อู๋ๆ' พอมันคิดได้ จู่ๆ ร่างของเขียวเงินพลันปล่อยลำแสงสายหนึ่ง ออกมา เริ่มลดขนาดลำตัวให้เล็กลง

โม้อีหรินกะพริบตาปริบๆ เห็นมันเปลี่ยนจากหมาป่าร่างสูงใหญ่กว่า โม้อีหรินสี่ห้าเท่า กลายเป็นคล้ายลูกสุนัขตัวน้อยที่เพิ่งเกิด อู๋มได้ด้วย สองมือ เกาะอยู่บนไหล่โม้อีหริน ท่าทางเหมือนลูกสุนัขชนปุ๊กปุย น่ารักน่าชังจนนางอยากจะกอดซุกใช้ดูแลไปมา

โม้อีหรินอยากทำเช่นนั้นใจจะขาด แต่ที่นางยังประหลาดใจก็คือ... 'เขียวเงิน เจ้า...เจ้าเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร'

จะโทษโม้อีหรินไม่ได้ที่ตกตะลึง บนเกาะโม้เสวียน พวกสัตว์วิเศษ ล้วนมีรูปร่างใหญ่โต อีกทั้งที่ผ่านมานางยังไม่เคยคิดเลยว่าเขียวเงิน จะลดขนาดเป็นสัตว์ตัวเล็กจิ๋วได้ด้วย

* จากประโยคเดิมว่า 'คนไม่ผิด ผิดที่ครอบครองหยก' เดิมหมายถึงครอบครองของมีค่าชักนำภัยมาสู่ตัว เนื่องจากชาวบ้านทั่วๆ ไปไม่มีทางมีทรัพย์สมบัติล้ำค่าได้ นอกเสียจากขโมยมา ต่อมาใช้ในความหมายว่า ถูกประทุษร้ายเพราะมีความรู้ความสามารถหรือมีอุดมการณ์

'วู้ๆ' 'นี่คือการย่อบส่วน'

อันที่จริงเขี้ยวเงินเอื้อมระอากับสภาพ 'น่ารักน่าชัง' ของตนเองยิ่งนัก มันเป็นที่หมาป่าวายุปีกเงินทรงอำนาจ จิตใจสูงส่ง นำยำเกรง การย่อบส่วนในสภาพเช่นนี้ดูไร้กำลัง ไร้อำนาจอย่างมาก ช่างน่าอัปยศ ขายหน้าเสียจริง

แต่ขอเพียงติดตามโมอีเหรินได้ก็พอ ขายหน้าก็ขายหน้าเถอะ ไม่สำคัญ

'เขี้ยวเงิน เจ้านี้น่ารักจริงๆ' โมอีเหรินอดใจไม่อยู่ กอดมันพลางอุโถไปมา

'...' คำว่า 'น่ารัก' สองคำนี้ไม่ใช่คำชมสำหรับหมาป่าวายุปีกเงิน ที่ยิ่งใหญ่ทรงพลังแน่

แต่ว่า...ช่างเถอะ แค่นางดีใจก็พอ เขี้ยวเงินอดทนได้

'เขี้ยวเงิน สัตว์วิเศษทุกตัวย่อบส่วนได้เหมือนเจ้าหรือไม่ว่ มันแปลงร่างให้มีขนาดเล็ก ขนปุกปุย หากไม่สังเกตดวงตาเฉียบคมและน่าเกรงขามของมัน จะรู้สึกว่ามันน่าเอ็นดูยิ่งนัก!

'วู้ๆ' 'แน่นอนว่าไม่ใช่ มีเพียงข้าเท่านั้นที่ทำได้' เขี้ยวเงินภาคภูมิใจยิ่งนัก!

'ใช่จึงมีเพียงเจ้าที่ทำได้' โมอีเหรินประหลาดใจ

'วู้...' 'เรื่องนี้...ข้าก็ไม่วู้เหมือนกัน' เขี้ยวเงินทำหน้าที่ไม่วู้ไหนดื่น โมอีเหรินจ้องมองมัน พุดไม่ออกไปชั่วขณะ

'ช่างเถอะ พวกเราเข้าเมื่อก่อนแล้วกัน'

ดังนั้นต่อมาจึงปรากฏภาพจากโมอีเหรินเดินมอมนั่งมองนี่ตามท้องถนน

อันที่จริงไม่ได้มีเพียงโมอีเหรินที่มองนั่นมองนี่ เขี้ยวเงินก็เช่นกัน มันมองไปรอบตัวอยู่ตลอดเวลา

นี่เป็นครั้งแรกที่มันอยู่ในสถานที่ที่มีคนมากมาย สิ่งของทุกอย่างแปลกใหม่ แตกต่างจากเกาะโมเสวียนโดยสิ้นเชิง

ทว่าเขี้ยวเงินเพียงแปลกใจ แต่ไม่ขึ้นชอบเมืองนี้เอาเสียเลย

สำหรับมันแล้ว เกาะโมเสวียนดีที่สุด เป็นบ้านของมัน ส่วนที่นี้แค่เที่ยวเล่นก็พอ จะให้มันอยู่อาศัยเป็นเวลานาน มันออกจะรังเกียจด้วยซ้ำ แต่...เขี้ยวเงินมองทางโมอีเหริน หากนางจะอยู่ที่นี้เป็นเวลานาน มันคงต้องอดทน

โมอีเหรินไม่รู้ลึกแม้แต่น้อยว่าเขี้ยวเงินว่าวุ่นใจ นางเดินตรงไปยังหน้าแผงขายชาลาเปาไส้เนื้อ ชื่อชาลาเปาสามลูก จากนั้นถามด้วยท่าทางไร้เดียงสาว่าเอ็นดู

"ท่านอา ขอดถามหน่อยว่าถ้าอยากจะโดยสารเรือไปยังเมืองชิงเฉิง ควรจะไปขึ้นเรือที่ใด"

"แม่นางน้อยมาเมืองผิงเจิ้นเป็นครั้งแรกหรือ" ท่านอาชายชาลาเปาไส้เนื้อถามกลับยิ้มๆ

แม่นางน้อยผู้นี้ช่างงดงามยิ่งนัก งดงามพียงทั้งห้าบนใบหน้าประณีตราวปั้นแต่งขึ้นอย่างตั้งใจ ท่าทางดูเป็นคนทำอะไรคล่องแคล่ว อีกทั้งผิวยังขาวอมชมพู คล้ายเทพธิดาที่ลงมาเดินเยื้องย่างบนโลกมนุษย์น่ารักน่าเอ็นดูยิ่ง นางยังสะพายกระบี่รูปรางแปลกตาไว้บนหลัง ผู้คนบนท้องถนนไม่ว่าจะเป็นสตรี บุรุษ เด็ก หรือคนชราล้วนมองนางตาไม่กะพริบ

แม่นางน้อยงามยิ่งกว่าโฉมงามอันดะมาในเมืองผิงเจิ้นเสียอีก!

"ใช่!" โมอีเหรินพยักหน้า แม่นางจะพบว่าทุกคนมองมาด้วย
แววตาพิลึกชอบกล แต่นอกจากนี้ก็ไม่พบที่ท่าอื่นใด ดังนั้นนางจึง
แสร้งทำเป็นมองไม่เห็น

"แม่นางน้อยจะไปเมืองซิงเจิงหรือ"

"อืมๆ" โมอีเหรินพยักหน้าหงิกๆ ท่าทางไร้เดียงสายิ่งนัก

ท่านอาชายชาลาเปาได้เนื้ออดคิดขี้มออย่างเป็นกันเองยิ่งขึ้นไม่ได้
ก่อนจะอธิบายอย่างละเอียดถี่ถ้วน "เจ้าเดินตรงไปเรื่อยๆ ตามถนนสายนี้
จนกระทั่งเห็น 'โรงเตี๊ยมเฟิงหลิน' อันใหญ่โตสูงตระหง่าน พอเดินผ่าน
โรงเตี๊ยมแล้วเลี้ยวไปก็จะมองเห็นท่าเรือ ด้านหน้าท่าเรือมีหอขนาดเล็ก
ที่หอเล็กนั้นก็คือสถานที่ขายตั๋วเรือ ตั๋วเรือแยกเป็นหลายประเภท เจ้า
สามารถถามราคาให้ชัดเจน แล้วค่อยตัดสินใจว่าจะซื้อประเภทใด"

"เข้าใจแล้ว ขอบคุณท่านอามากเจ้าค่ะ"

หลังจากส่งขี้มออันงดงามให้ท่านอา โมอีเหรินก็หมุนกายเดินไปทาง
จุดหมาย

เมื่อต้องเดินเหินท่ามกลางฝูงชนมากมาย โมอีเหรินจึงใช้การเอียงอย่าง
แบบ 'บาทาเงมายา' เช่นที่เคยชิน ทำให้ราวกับเดินอยู่บนดินแดนไร้ผู้คน
สามารถหลบเลี่ยงความแออัดที่มีผู้คนเดินไปเดินมาได้อย่างง่ายดาย

นางเดินเหินเช่นนี้พลางกินชาลาเปาได้เนื้อ แล้วยังป้อนให้เขี้ยวเงิน
นอกจากนี้ยังแอบยัดลูกหนึ่งให้เสี่ยวทุนด้วย

ครั้นชาลาเปาได้เนื้อทั้งสามลูกถูกกินจนหมด พวกนางก็เดินมาถึง

โรงเตี๊ยมเพิงหลินพอดี เพียงหันหน้ามองก็เห็นหอเล็ก ๆ ที่ท่านอาเมื่อครู่นี้
กล่าวถึงแล้ว

ที่กล่าวว่า เป็น 'หอเล็ก' อันที่จริงเป็นสิ่งปลูกสร้างสองชั้น มีขนาดสูง
เป็นพิเศษ ทางเข้าสว่างไสวสะอาดสะอ้าน ประตูใหญ่เปิดกว้าง เพียง
พริบตาเดียวก็มองเห็นว่าด้านในมีผู้คนอยู่บ้าง ถัดจากประตูไปทางขวา
มีบันไดขึ้นสู่ชั้นสองไปยังห้องดื่มชา ที่นั่นขายน้ำชา ของว่าง และมีที่สำหรับ
ให้คนได้จับพักผ่อน

โมอีเหรินเดินเข้าไป มองเห็นใบประกาศข้างหอบอกถึงเมืองต่างๆ
ที่เรือผ่าน แล้วยังมีค่าโดยสารเรือและค่าห้องพักบนเรือ

หลังจากอ่านเสร็จ โมอีเหรินก็เดินไปยังโต๊ะขายตั๋ว

"ข้าจะโดยสารเรือไปเมืองชิงเฉิง ต้องการห้องพักเตียงชั้นล่าง"

โมอีเหรินหยิบค่าโดยสารจากถุงเงินวางลงบนโต๊ะขายตั๋วพลางเอ่ย

"ได้ โปรดรอสักครู่" สตรีที่ขายตั๋วเป็นกันเองยิ่งนัก นางนับจำนวนเงิน
บนโต๊ะ หลังจากแน่ใจว่าถูกต้องตรงตามราคาก็ยื่นป้ายหยกสีเทา
ให้โมอีเหริน

"นี่คือตั๋วเรือ ด้านบนแสดงถึงจุดหมายปลายทางซึ่งก็คือเมืองชิงเฉิง
รวมถึงหมายเลขห้องพัก ยามลงจากเรือท่านค่อยคืนป้ายหยกนี้แก่เจ้าหน้าที่
เรือออกเดินทางในช่วงปลายยามเย็น โปรดมายังท่าเรือให้ตรงเวลา"

"ขอบคุณ" โมอีเหรินเก็บป้ายหยกอย่างดี ก่อนจะหมุนกายเดินจากไป
ไม่ได้สังเกตเห็นบุรุษสตรีจำนวนหนึ่งที่เดินเฉียดไหล่นางไป

ท่ามกลางกลุ่มคนเหล่านั้น สตรีที่อยู่ด้านหน้าสุดเหลือบมองนาง
อย่างไม่หวังดีหลายครา

ครั้นเดินออกจากหอเล็ก เขี้ยวเงินก็ส่งเสียงร้อง

"วู้..." 'หิวแล้ว...'

น้ำเสียงเขี้ยวเงินดูคับข้องใจยิ่ง จึงทำให้โมอีเหรินทั้งเป็นห่วง
ทั้งนึกขึ้น

"เมื่อครู่กินชาลาเปาไส้เนื้อแล้วไม่ใช่หรือ" ความจริงนางกินเพียง
ครึ่งลูก ที่เหลือล้วนอยู่ในท้องของมัน!

"วู้!" 'ไม่พอ!'

นี่ข้าคงพกตัวกินจุไว้ข้างกายกระมัง! โมอีเหรินคิดอย่างปวดหัว
เล็กน้อย

"ก็ได้ เช่นนั้นพวกเราไปกินของอร่อยที่โรงเตี๊ยมกัน" นางตัดสินใจ
จะไปยังโรงเตี๊ยมเฟิงหลิน

โรงเตี๊ยมเป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับกินข้าว ชุบชิบนิินทา พุดคุย
นางจะได้ถือโอกาสสืบข่าวว่าหมู่นี้มีเรื่องใหญ่อะไรเกิดขึ้นบ้าง

เสียดายที่โมอีเหรินยังไม่ได้ก้าวออกจากที่ชายตัว ประโยคหนึ่ง
ก็ดังมาจากด้านหลัง...

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ!"

น้ำเสียงนี้ดูออกคำสั่งอย่างไรมารยาทยิ่ง ครั้นโมอีเหรินได้ยิน
ก็ตระหนักได้ว่าคงไม่เกี่ยวกับตนเอง ดังนั้นนางจึงเดินต่อไป ไม่แม้แต่
จะหันกลับไปมอง

ทว่าท่าทางของโมอีเหรินเยี่ยงนี้กลับทำให้บางคนเดือดดาลยิ่ง
ด้วยนึกไม่ถึงว่าจะมีคนเมินเฉยต่อวาจาของนาง!

สตรีที่เอ่ยวาจาเบิกตาโพลงอย่างไม่อยากเชื่อ จากนั้นก็กระโจนตัวไป

เบื้องหน้าอย่างอาภาว ขวางทางโมอีเหรินตรงด้านนอกกรณีประตูปอดี
ทำเช่นนั้นยังไม่นับว่าก่อเรื่องในสถานที่ขายตัว สมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน
มายุ่งวุ่นวายไม่ได้แน่

"ข้าสั่งให้เจ้าหยุดเดี๋ยวนี้ เจ้าไม่ได้ยินหรือ!"

"มีธุระอะไรหรือ" โมอีเหรินเอียงคอเล็กน้อยถามกลับ นางวิจารณ์
สตรีตรงหน้าในใจ

ไม่รู้จักสักหน่อย ทำท่าทางกำแหง ก็แค่อันธพาลท้องถิ่น ไม่ใช่
คนสำคัญ ไม่ต้องไปใส่ใจ

"เมื่อครูเจ้าซื้อตัวเรือห้องพักเดี่ยวกระมัง"

"ใช่" โมอีเหรินพยักหน้าพร้อมเอ่ย

"สละให้ข้าเสียดีกว่า ข้าจะจ่ายค่าโดยสารเรือให้เจ้าเป็นสองเท่า"
สตรีนางนั้นกล่าวพลางทำท่าที่ว่าคำพูดของตนเองสมเหตุสมผลยิ่ง

"ไม่" โมอีเหรินปฏิเสธเด็ดขาด

"เจ้า...ไม่ขาย?!" เดิมทีสตรีนางนั้นหยิบเงินออกมาแล้ว แต่ครั้น
ตระหนักได้ว่าโมอีเหรินพูดอะไรจึงเงยหน้าจ้องนาง ก่อนจะเอ่ยอย่าง
โกรธเกรี้ยว "เจ้ากล้าปฏิเสธข้า?"

"ข้าไม่สนใจเงินของท่าน ขอดตัวก่อน" โมอีเหรินไม่ยอมพูดมากความ
กับสตรีที่แค่มองก็รู้ว่าถูกตามใจจนเคยตัว นางเดินออกไปทันที

"รอดเดียว!" สตรีนางนั้นเดินไปขวางหน้าโมอีเหรินอีกครั้ง และ
จ้องหน้านางอย่างน่าสะพรึงกลัวพลางเอ่ย "เจ้ากล้าปฏิเสธข้า? เจ้ารู้หรือไม่ว่า
ข้าคือใคร!"

"ไม่รู้" โมอีเหรินตอบอย่างไม่วัหน้า ทำให้สตรีนางนั้นที่เดิมที

อยากเอ่ยคำกลับลำลึกโดยพลัน

เอ่อ...

"คุณหนูของข้าเป็นคุณหนูใหญ่สกุลหลี่แห่งเมืองผิงเจิ้น นี่ไม่ถึงว่า
เจ้าจะไม่รู้จัก แล้วยังกล้าไ้มารยาทต่อคุณหนูของข้า ช่างมีตาคามีแววไม่!"
สาวใช้ที่ติดตามอยู่ด้านข้างเอ่ยขึ้นทันที

"สกุลหลี่แห่งเมืองผิงเจิ้น? นับเป็นตัวละครไหน เหตุใดข้าต้องรู้จัก"
โมอีเฮอร์นแสดงสีหน้าสงสัยใคร่รู้

"เจ้าสิตัวละครไร! สกุลหลี่เป็นถึงตระกูลมั่งคั่งระบือนาม ไม่ใช่ตัวละคร
สักหน่อย!" ครั้นสาวใช้นางนั้นได้ฟังที่โมอีเฮอร์นกล่าวก็เกือบจะกระต๊อบทำ
ริบแสดงตัวแทนคุณหนูทันที

"อ้อ...ที่แท้สกุลหลี่ก็ไม่ใช่ตัวละครไร" โมอีเฮอร์นรีบเอ่ยอย่าง 'คล้อยตาม'
สาวใช้ผู้นั้น

"พรีด..."

ผู้คนที่เดินผ่านพอได้ยินก็หัวเราะพรอดทันที พวกเขาหยุดเดินชั่วขณะ
เพื่อชมฉากรีครั้นนี้

"มีอะไรหรือ เกิดอะไรขึ้น" ครั้นเห็นมีคนหยุดเดิน มีคนประหลาดใจ
เพิ่มขึ้น แลเห็นคนกลุ่มหนึ่งขวางทางสตรีน้อยนางหนึ่งจึงเริ่มซักถามกัน
ทันที

"ไม่รู้" เขาก็เพิ่งมาถึง จะรู้ได้อย่างไรว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น

"คนนั้นคือคุณหนูใหญ่สกุลหลี่" มีคนจดจำคุณหนูใหญ่ผู้เอาแต่ใจได้

"คุณหนูใหญ่สกุลหลี่หาเรื่องหรือ" มีคนกระซิบถาม

สกุลหลี่ในเมืองผิงเจิ้นไม่มีใครไม่รู้จัก เรื่องที่คุณหนูใหญ่สกุลหลี่

อารมณ์ร้ายก็เป็นสิ่งที่เสียคือ ทว่าอย่างไรนางก็มีฝีมือพอตัวและมีผู้หนุนหลัง!

ในเมืองผิงเจิ้น สกุลหลี่มีตำแหน่งสูงส่ง คุณหนูใหญ่สกุลหลี่เป็นศิษย์สำนักเถาฮวากูซึ่งเป็นหนึ่งในสามสำนักใหญ่ในดินแดนเทพยุทธ์ ดินแดนแห่งนี้เคารพผู้เลิศล้ำ อย่างไรก็ตามคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ก็มีฝีมือขั้นดิน ระดับเจ็ด ทั้งยังมีอาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่พึ่ง สามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ในเมืองเล็กๆ อย่างผิงเจิ้นได้แน่นอน

"ฮู้ว...ดูต่อไปก็รู้"

ผู้คนมากมายที่รอดูจากสำคัญเข้าใจสถานการณ์ดี พวกเขาถอยออกไปยืนห่างๆ เพื่อป้องกันตนเอง หากไม่ระวังอาจโชคร้ายโดนลูกหลงไปด้วย ถึงเวลานั้นจะจำให้ก็ไม่มีคนสนใจแล้ว

"เจ้า...เจ้าบังอาจนัก กลับบอกว่าสกุลหลี่ไม่ใช่ตัวอะไร!" สาวใช้นางนั้นได้ยืนวาจาของโมอีเหรินกลับมีท่าที่ตอบโต้เข้าไปชั่วคราว นิ้วมือนิ้วหนึ่งของนางที่ชี้หน้าโมอีเหรินสั้นแล้วสั้นอีก สีหน้าเหือดดาลยิ่ง

"ข้าไม่ได้พูดนะ เจ้าต่างหากที่พูด" โมอีเหรินทำหน้าใสชื่อ

"ข้าจะพูดจาเยี่ยงนั้นได้อย่างไร!"

"เมื่อครูเจ้าบอกว่า 'สกุลหลี่เป็นถึงตระกูลมั่งคั่งระบือนาม ไม่ใช่ตัวอะไรสักหน่อย!' " โมอีเหรินชะงักชั่วคราว "ดังนั้นสกุลหลี่ไม่ใช่ตัวอะไรจริงๆ"

พอคนในละแวกนั้นได้ฟังก็อ้าปากค้างกันหมด

"อืม ข้อสรุปนี้ไม่ผิด"

แม่นางน้อยนาเอ็นดูและหน้าตาสะสวยผู้นี้ใจกล้ำจริงๆ กล่าวพูดว่า 'สกุลหลี่ไม่ใช่ตัวอะไร' ต่อหน้าคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ บังอาจมากไปแล้ว กระมัง

ทว่า...หากอธิบายตามตัวอักษร อันที่จริงที่นางพูดมาก็ไม่ผิด เพียงแต่ประโยคนี้ออกมาราวกับก่นด่ากระนั้น

"เจ้า เจ้า..." ในที่สุดสาวใช้จำวาทที่เอ่ยเมื่อครู่ได้ จึงรีบอธิบาย "ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นสักหน่อย! คุณหนู ความหมายของบ่าวคือ..."

"พอได้แล้ว เจ้าหุบปากเสีย" คุณหนูใหญ่สกุลหลี่เอ่ยอย่างหมดความอดทนพลางจ้องนางแวบหนึ่ง จากนั้นหันไปชมชูโมอีเหริน "ข้าจ่ายเงินสองเท่าเพื่อซื้อตัวเธอไปนั้นในมือเจ้า ถ้าเจ้าไม่ขายให้ข้า เจ้าก็อย่าคิดเลยว่าจะได้ขึ้นเรือ!"

"ความหมายของท่านคือ...บังคับให้ข้าขายตัวเรือ?" โมอีเหรินผินหน้าไปถามอย่างสงสัยใคร่รู้

"อู๋ๆ..." 'นางหมายความเช่นนี้?! เลวทรามต่ำช้า กล้ารังแกโมอีเหรินของข้า ดูฤทธิ์เดชของข้าเสียก่อน จะเป่าลมพัดเจ้าไปถึงขอบฟ้า!'

โมอีเหรินยังไม่ทันบันดาลโทษะ เขี้ยวเงินที่อยู่บนไหล่กลับชนลูกชันเสียแล้ว มันกระโดดขึ้นมาเตรียมจะปล่อยลมจากปีก...

"เขี้ยวเงิน! อย่าเพิ่งร้อนใจ ข้าจัดการเอง" โมอีเหรินช้อนตัวเขี้ยวเงินที่กระโดดขึ้นมาได้ทันเวลาพลางกระซิบปลอบโยน

"อู๋ๆ" 'นางน่ารำคาญยิ่งนัก'

"ข้ารู้ แต่พวกเราทำร้ายคนอื่นตามใจชอบไม่ได้ ทำเช่นนั้นป่าเถื่อนเกินไป แล้วเจ้าอย่าลืมนะ เจ้ารับปากข้าว่าจะไม่ลงมือทำให้ใครตกใจตามใจชอบ" โมอีเหรินรีบเอ่ยกระซิบกระซาบ

หากเขี้ยวเงินกระโจนออกมาทำร้ายผู้คนจริงจะทำเช่นไร นางอาจจะไม่ได้ขึ้นเรือจริงๆ

เขี้ยวเงินครุ่นคิดไปมา สุดท้ายมันก็พยายามอดกลั้นอย่าง
สุดความสามารถ

"อู๋..." 'แต่ต้องเร็วหน่อยนะ อย่าให้ข้าต้องทนหิวเพราะมีมนุษย์พวกนี้
มาหาเรื่อง'

"ได้ ข้าจะแก้ไขสถานการณ์ให้เร็วหน่อย" โมอีเหรินรับปาก จึง
ปลดบโยนจนเขี้ยวเงินยินยอมในที่สุด

"ข้าใช้เงินสองเท่าชดเชยให้เจ้าแล้วนะ" คุณหนูใหญ่สกุลหลี่เอ่ยด้วย
น้ำเสียงทำนองว่า 'ข้าไม่ได้ทำรุนแรงกับเจ้า แล้วเจ้ายังได้รับผลประโยชน์
อีกด้วย' รวากับเป็นบุญคุณใหญ่หลวง

"ข้าไม่ขาดเงินและข้าก็ไม่ขายตัวเรือ" แค่เงินสองเท่าก็อะอะไยวาย
เช่นนี้ โมอีเหรินทนฟังต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ จึงพูดออกไปตามตรง สิ่งที
โมอีเหรินมีไม่ขาดมือเลยคือเงินทอง

ยังไม่ต้องพูดถึงเงินทองเหล่านั้นที่ท่านตาทิ้งไว้ให้นางก่อนออกจาก
เกาะ ต่อให้เงินที่ติดตัวอยู่จะไม่พอ นางก็สามารถหยิบโสดขูดไถขูดหนึ่ง
ออกมาแลกเปลี่ยนได้ ยังไม่ต้องพูดถึงว่านางยังมีของล้ำค่าที่ไม่มีใครนึกถึง
หรือแม้แต่จะฝันถึงอีกด้วย

โมอีเหรินไม่ใช่พวกล้างผลาญอย่างแน่นอน นางไม่มีทางเอา
โสดล้ำค่าและสมบัติเหล่านั้นออกมาขายเพื่อแลกเงิน หากทำเช่นนั้น
ถ้าท่านตารู้เข้าต้องอยากจับนางมาตีกันแน่

"ฮึ! ไม่ขาย? เจ้าไม่ขายให้ข้า ข้าจะทำให้เจ้าอยู่ในเมืองผิงจินไม่ได้
อีกต่อไป!" คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ข่มขู่ แล้วถือโอกาสมองตรวจสอบนาง
เป็นเพียงพวกไม่เอาไหน ไม่มีทั้งพลังยุทธ์และพลังวิเศษ ยิ่งกล้า

กำเริบเลิບสานต่อหน้าข้า?

"คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ท่านนี้ ข้าบอกว่าไม่ขายก็คือไม่ขาย ตอนนี้อย่างบังคับให้ข้าขายไม่ได้ก็จะมาข่มขู่ข้าหรือ"

"ข่มขู่เจ้าแล้วอย่างไร ข้าว่าเจ้าควรจะมีจักษุญาณมาเสียดีกว่า เช่นนี้คุณหนูของข้ายังจะเห็นแก่ที่เจ้าให้ความร่วมมือให้เงินเจ้าเป็นรางวัลเพิ่มอีกหน่อย มิเช่นนั้น..." สาวใช้ทำท่าทางภูมิอกภูมิใจจางใจไม่พูดให้จบและมองโม่อีเหรินด้วยเจตนาร้าย

"มิเช่นนั้น?" โม่อีเหรินไม่เกรงกลัวสักนิด ถึงขนาดประหลาดใจว่านางยังจะพูดอะไรให้คนตกใจกลัวได้อีก

"มิเช่นนั้นถ้าคุณหนูใหญ่ออกโรง ไม่ระวังทำร้ายเจ้าจนพิการ แม้เจ้าจะร้องให้ยังไม่มีการทำอะไร"

"อ้อ..." โม่อีเหรินตอบรับเสียงหนึ่ง แลมองคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ แล้วค่อยมองสาวใช้ไม่กี่คนด้านหลังนาง ก่อนจะส่ายหน้าพลาถอนใจแรง

"เจ้าถอนใจอะไร" สาวใช้นางนั้นถามด้วยน้ำเสียงไม่น่าฟัง

"คุณหนูใหญ่ของเจ้าออกจากเรือน มีแค่คนใช้ทำดีที่เหลวอย่างพวกเจ้าคอยติดตาม เช่นนี้แล้วยังกล้าข่มขู่คนส่งเดช ข้าล่ะอยากจะถอนใจให้กับความพลอดภักย์ของคุณหนูใหญ่เจ้าจริง ๆ" นางเอ่ยพลาถอนใจหนักอีกครั้ง

"เจ้ายังกล้าถอนใจ?!" สาวใช้ตะโกนอีกครั้ง

"ใช่สิ ถ้าพบกับคนที่ฝีมือร้ายกาจยิ่งกว่า พวกเจ้าจะมีชีวิตรอดกลับไปหรือ คุณหนูใหญ่ของเจ้ายังจะกระโดดโลดเต้นได้หรือ แม้แต่เรื่องนี้ยังไม่ใคร่ควรดู ข้าล่ะขอถอนใจให้กับสมองของคุณหนูใหญ่เจ้าจริง ๆ"

"เจ้า...เจ้ากล้าด่าว่าคุณหนูใหญ่ไม่มีสมอง?!" สาวใช้ชี้หน้าโมอีเหริน ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมีคนบังอาจเยี่ยงนี้

ในเมืองผิงเจิ้น ใครไม่รู้จักสกุลหลี่บ้าง สกุลหลี่ซึ่งไม่เกรงเกรง แม้แต่เจ้าเมือง ใครกล้าล่วงเกินสกุลหลี่สังเดชบ้าง แม้แต่พวกคนที่มาจาก นอกเมืองยังไม่กล้า เพราะสกุลหลี่ไม่ได้มีอำนาจแค่ในเมืองผิงเจิ้นเท่านั้น สำนักของคุณหนูใหญ่และคุณชายใหญ่ก็ร้ายกาจไม่เบา

"เจ้าพุดจาหนวหนู" โมอีเหรินบ่น ตวัดสายตามองสาวใช้ที่ตะโกน โหวกเหวกแวบหนึ่ง

เขี่ยเงินที่อยู่บนปากออกแรงพยักหน้าเห็นด้วยหงิกๆ 'ไยมนุษย์สตรี จิงจ้อกแจ้กจอบแจเช่นนี้ ข้างหนวหนูนัก...' ยังคงเป็นโมอีเหรินของมัน ที่น่ารักที่สุด

"เจ้า เจ้า..." สาวใช้ไม่เคยพบเห็นคนที่กล้ากำแหงถึงเพียงนี้ หลังจากที่ได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของตระกูลคุณหนูใหญ่ นางชี้หน้า โมอีเหริน อารมณ์พลุ่งพล่านจนพุดไม่ออกชั่วขณะ

"ปากมาก!" คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ทำตาขวางใส่สาวใช้แวบหนึ่ง สาวใช้นางนั้นรีบถอยไปด้านข้างทันที นางยังไม่ลืมทำตามคุณหนูใหญ่ สกุลหลี่ พลันปรายตามองโมอีเหรินอย่างโหดเหี้ยมแวบหนึ่ง

รอบประเดี๋ยวจะให้เจ้าได้เห็นดิฉัน!

โมอีเหรินไม่กลัวอยู่แล้ว รอดูอยู่ว่าคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ยังอยากจะทำอะไรอีก

"มอบตัวเร็วให้ข้า เงินพวกนี้ก็จะ⁺เป็นของเจ้า" คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ ไม่พุดพร้าทำเพลงก็โยนถุงเงินไปให้นางทันที

โมอีเหรินเอี้ยวตัวโดยพลัน ถูเงินจึงลอยผ่านตัวนางไป
ฟิ้ว...แปะ!

ถูเงินหล่นลงบนพื้นเสียงดัง แสดงว่าข้างในมีเงินอยู่ไม่น้อย

ผู้คนไม่น้อยเห็นถูเงินตาพลันลุกวาว ตะโกนร่ำร้องในใจว่า
หากรู้เช่นนั้นแต่แรกก็จะซื้อตัวเธอมาสักใบก่อน ยามนี้เงินพวกนั้นก็จะได้
ตกเป็นของตนเอง!

หลังจากเห็นถูเงินตกลงบนพื้น โมอีเหรินจึงหันหน้าคุณหนูใหญ่สกุลหลี่
พลงเอยด้วยสีหน้าจริงจัง "ท่านมีปัญหาหรือ ท่านคงพูดถึงกระมัง"

"เจ้าพูดบ้าอะไรนะ!"

"มิเช่นนั้นโยท่านจึงไม่เข้าใจสิ่งที่ข้าพูด ข้าไม่สนใจว่าท่านจะเป็น
คุณหนูใหญ่จากสกุลจาง สกุลหลี่ หรือสกุลอื่นใด ข้าไม่ขายตัว"

พอพูดจบโมอีเหรินก็หมุนกายเดินจากไป

นี่เป็นครั้งแรกที่คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ถูกเมินเฉยเช่นนี้ เกียรติยศอะไร
ไม่หลงเหลืออยู่แล้ว ขณะนั้นพาดิกรรจึงลงมือคว้าตัวโมอีเหรินไว้

โมอีเหรินขยับเท้า หลบหลีกเลี่ยงการโจมตีจากด้านหลังได้อย่างง่ายดาย

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่โจมตีไม่สำเร็จจึงตะลึงงันไปชั่วครู่ ต่อมา
ก็หน้าคิ้วในทันใด ก่อนจะสั่งคนรับใช้ที่ติดตามมาด้วยว่า "พวกเจ้า
มองอะไรกันอยู่ จับตัวนางไว้!"

"ขอรับ"

โมอีเหรินใจเย็น เอื้อมมือไปหยิบขวดยามาจากช่องเล็กๆ ในกระเป๋า
สะพายหลังที่ทำเตรียมไว้ ขณะที่สาวใช้นางนั้นและคนรับใช้สามคนพุ่งมา
ตรงหน้านาง นางเปิดขวดยาสาดออกไป...

คนรับใช้สามคน สาวใช้นางหนึ่ง ล้มลงไปกับพื้นทันที
"ไอ้!" คนที่กำลังชมความคึกคักอยู่โดยรอบถอยหลังไปสองสามก้าว
ในทันใด

แม่นางน้อยผู้นี้มียา มิน่าเล่าจึงกล้ากำเริบเสิบสานเช่นนี้!

หมอโอสถก็ได้รับความเคารพและยำเกรงในดินแดนเทพยุทธ์
เช่นกัน ยาสามารถช่วยชีวิตคนและคร่าชีวิตคนได้ ใครจะรู้ว่าเมื่อครูนี้นายที่นางสาดไปคืออะไร ดังนั้นจึงควรถอยห่างสักหน่อย

อยากชมความครึกครื้นก็ต้องรู้จักเอาตัวรอด! เพราะหากไร้ชีวิตจะชมความครึกครื้นได้อย่างไร

"ท่านอยากลองดูหรือไม่" โมอีเฮอร์นกำขวดยาไว้ในมือ ถามพลางยืมหรีตาใส่คุณหนูใหญ่สกุลหลี่

"เจ้า...เจ้าใช้ยาอะไร" คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ทั้งตะลึงทั้งโมโห อย่างไรก็ตามก็คิดไม่ถึงว่าแม่นางน้อยที่ไม่อยู่ในสายตาเลยจะใช้ยาเป็น

หรือว่านางเป็นหมอโอสถ!

ไม่ เป็นไปไม่ได้! ดูท่านางอายุเพียงสิบสี่สิบห้าปี อายุน้อยเช่นนี้ไร้ทั้งพลังยุทธ์และพลังวิเศษ ไม่มีทางเป็นหมอโอสถได้ จะต้องเป็นยาที่คนอื่นมอบให้นางแน่

"ใช่ข้าต้องบอกท่านด้วยละ" โมอีเฮอร์นทำหน้าทะเล้นใส่นาง "ตอนนี้ท่านยังอยาก 'ซื้อ' ตัวเรือของข้าอยู่หรือไม่" นางเอ่ยพลางไม่ลืมโยนขวดยาในมือ

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่หน้าถอดสีเล็กน้อย หากนางเป็นอย่างพวกสาวใช้และคนรับใช้เหล่านั้นที่ล้มไปเพราะยา นางยังจะเหลือเกียรติเหลือศักดิ์ศรี

อะไรอีกเล่า

"เจ้า...อย่าเพิ่งผยอง ในเมื่อล่วงเกินข้าในเมืองผิงเจิ้น ก็เลิกคิดจะออกจากที่นี่ได้เลย" นางชมชู่อย่าง 'ป้าเถื่อน' ยิง

"ยังจะตามคนรับใช้หรือสมุนของท่านมาต่อกรกับข้าหรือ" โมอีเหรินเลิกคิ้ว ครุ่นคิดไปมาก่อนเอ่ยว่า "ข้าน่าจะให้ท่านนอนอยู่ตรงนี้ สักหลายชั่วยาม เพื่อไม่ให้ท่านมาหาเรื่องข้าอีก"

"เจ้า...เจ้าคอยดูแล้วกัน!" ครั้นคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ได้ฟัง ก็รีบหมุนกาย วิ่งจากไปทันที

ผู้คนที่ชมความครึกครื้นตะลึงตาค้างโดยพลัน

พวกเขาเคยเห็นคนสกุลหลี่นี้เตลิดเช่นนี้เมื่อใดกัน โดยเฉพาะ คุณหนูใหญ่ นางช่างร้ายกาจนัก!

"วู้" เขี้ยวเงินร้องเสียงหนึ่ง 'ถือว่านางวิ่งเร็วนะ'

โมอีเหรินเก็บขวดยา หมุนกายเดินไปทางโรงเตี๊ยมเพิงหลินพลาง พุดขึ้นว่า "การทะเลาะเบาะแว้งทำให้หิวจริงๆ ด้วย เขี้ยวเงิน พวกเรา ไปกินข้าวกันเถอะ"

"วู้" เขี้ยวเงินร้องอีกเสียงหนึ่ง พละกำลังเต็มเปี่ยมในทันใด

เมื่อผู้คนที่ชมความคึกคักโดยรอบได้ยินประโยคนี้ มุมปากก็กระตุกในเวลาเดียวกัน

การทะเลาะเบาะแว้ง? นางทะเลาะหรือ มีเพียงสาตยาผงกระมัง!

อันที่จริงเมืองผิงเจิ้นไม่ใหญ่นัก ละแวกที่คึกคักที่มีพวกพ่อค้าวางแผง มากที่สุดในเมืองก็คือถนนสายนี้ที่โมอีเหรินเพิ่งเดินผ่านมา ส่วนที่อื่นๆ

ล้วนเป็นบ้านพักอาศัย

เมืองนี้ไม่มีคฤหาสน์ใหญ่อะไร ที่เรียกว่า 'สกุลหลี่' ก็เป็นเพียงคนมีฐานะในเมืองเท่านั้น ที่นี้ไม่มีสมาคมแรงงานอะไร ทว่าเพราะผลผลิตทางน้ำอุดมสมบูรณ์ แล้วเป็นเมืองที่อยู่ใกล้กับทางออกทะเลมากที่สุด ดังนั้นจึงกลายเป็นสถานที่สุดท้ายของการขนส่งทางแม่น้ำเหิงเหอ

แม่น้ำเหิงเหอเชื่อมสองแคว้นในดินแดนเทพยุทธ์เข้าด้วยกัน แม่น้ำกว้างใหญ่ สายน้ำไหลเอื่อย ดังนั้นการขนส่งทางน้ำจึงเจริญรุ่งเรืองมาตลอด

สองร้อยกว่าปีที่ผ่านมา 'สมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน' รวบรวมท่าเรือตลอดเส้นทางสายแม่น้ำเหิงเหอ กำหนดระเบียบแบบแผนและราคาขนส่งขึ้นมาสชุดหนึ่ง ตั้งแต่นั้นมาก็ครอบครองการขนส่งทางน้ำทั้งหมด

การขนส่งทางน้ำตลอดสายนั้นคือผลกำไรเป็นกอบเป็นกำ แน่แน่นอนว่า จะต้องมีคนอิจฉาริษยา

ด้วยเหตุนี้สามสิบปีแรกจึงมีคนมุ่งหวังที่จะทำลายสมาคมพ่อค้าไม่หยุดหย่อน มีพวกที่เข้ามาเจรจาขอร่วมมืออย่างเปิดเผย ลับหลังก็ส่งคนมาโจมตีหรือจู่โจมสมาคม เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง ผลสุดท้ายก็ถูกคนในสมาคมพ่อค้าลงโทษหรือไม่ก็ยอมประนีประนอมด้วย

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาสมาคมพ่อค้าก็มั่นคง มีอำนาจยิ่งใหญ่จนไม่มีใครกล้าหาเรื่องส่งเดชอีก ทุกคนล้วนเคยชินกับวิธีจัดส่งและดูแลระหว่าง การขนส่งของพวกเขา

เพียงจ่ายเงินก็รับรองความปลอดภัยในการโดยสารเรือ ดียิ่งกว่าแต่ก่อนเสียอีก เพราะในอดีตที่ผ่านมาหากไม่ระวังก็จะโดนปล้น และ

ผลสุดท้ายก็ต้องรับผิดชอบผลที่ตามมาด้วยตนเองทั้งหมด ทุกคนจึงต้อง
สนับสนุนสมาคมพ่อค้าเป็นธรรมดา

ยิ่งกว่านั้นตอนที่โมอีเฮอร์กินอาหารอยู่บนชั้นสองของโรงเตี๊ยมเฟิงหลิน
ก็ได้รับฟังข้อมูลจากคนรอบข้างที่กำลังสนทนา กอปรกับที่ถามจาก
เสี่ยวเอ๋อร์

โรงเตี๊ยมเฟิงหลินมีความสูงเจ็ดชั้น ชั้นหนึ่งและสองเป็นโต๊ะอาหาร
สำหรับคนทั่วไป ชั้นสามขึ้นไปเป็นห้องส่วนตัว มีทั้งห้องใหญ่และห้องเล็ก
แล้วแต่ลูกค้าจะเลือก ทว่ามีเพียงนักยุทธชั้นดิน ระดับสี่ขึ้นไปและผู้ครอง
สัตว์วิเศษเท่านั้นจึงจะสามารถนั่งบนชั้นสามขึ้นไปได้

ผู้ที่มีพลังยุทธ์สูงส่งจะได้รับการปฏิบัติอย่างดี จะไม่โดนดูถูกดูแคลน
ได้เสวยสุขกับการต้อนรับอย่างสมเกียรติมากกว่า

มองจากมาตรฐานนี้ ก็รับรู้ได้ถึงวิธีการปฏิบัติที่แตกต่างกันของ
ผู้มียุทธ์และผู้ไร้ยุทธ์บนแผ่นดินใหญ่แล้ว

เมื่อครู่ตอนโมอีเฮอร์เข้ามาในโรงเตี๊ยม ก็เลือกชั้นสองที่เงียบสงบกว่า
และเลือกโต๊ะเล็กๆ ในตำแหน่งเข้ามุม โต๊ะด้านข้างมีบุรุษสี่คนกำลังสนทนา
เรื่องสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินอยู่พอดี ดังนั้นนางจึงกินไปพลางเงี่ยหูฟัง
คนซุบซิบนินทาไปพลาง

"สมาคมพ่อค้ายอดเยี่ยมโดยแท้..." บุรุษคนหนึ่งโน้มน้าอ่อยด้วย
ใบหน้าอัจฉริยชา

พร้าพรรณนาว่าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินครอบครองการขนส่ง
แต่เพียงผู้เดียว นึกถึงแค่เพียงค่าตัวเรือ ค่าการส่งของเหล่านั้น ขอเพียง
รายได้แค่วันเดียว เขาก็ไม่ต้องกังวลเรื่องกินเรื่องใช้ไปตลอดทั้งชาติแล้ว

ทว่าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินไม่ได้มีเพียงการขนส่ง ยังเปิดโรงเตี๊ยม
ข้างท่าเรือทุกแห่ง กิจการเจริญรุ่งเรืองจนไม่รู้จะกล่าวอย่างไร วันหนึ่ง
ได้เงินเป็นกอบเป็นกำยิ่ง

"จะเก่งกาจเพียงใดก็เป็นเพียงสมาคมพ่อค้า เทียบไม่ได้กับ
สมาคมใหญ่ทั้งสี่แห่ง สมาคมใหญ่ทั้งสี่ถึงจะเยี่ยมยอดที่สุด" บุรุษคนที่สอง
แย้งอย่างไม่เห็นพ้อง

"สมาคมพ่อค้าและสมาคมใหญ่จะเทียบกันได้อย่างไร สมาคมพ่อค้า
ซื้อขายสินค้า สมาคมใหญ่เป็นของนักยุทธและผู้ครองสัตว์วิเศษ" บุรุษ
คนที่สามผู้ไร้พรสวรรค์ในการฝึกยุทธ์ ทว่าเลื่อมใสในผู้เลิศล้ำยิ่งนัก
ชื่นชอบการฟังเรื่องราวเช่นนี้เป็นที่สุด

"แต่พลังยุทธ์ของสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินก็ไม่ได้ด้อย มิเช่นนั้นจะได้ตอบ
คนที่มาหาเรื่องมากมายเช่นนั้นให้ถอยกลับไปได้อย่างไร" บุรุษคนที่สี่เอ่ย

ประโยคนี้อันมีเหตุผล ทุกคนล้วนเห็นด้วย ดังนั้นจึงประหลาดใจใน
เรื่องหนึ่ง...

"ไม่รู้ว่ามีอำนาจโดยอยู่เบื้องหลังสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน" บุรุษคนที่หนึ่ง
เอ่ย

"ในดินแดนเทพยุทธ์ นอกจากสมาคมใหญ่ทั้งสี่ ตระกูลใหญ่ทั้งสาม
และสำนักใหญ่ทั้งสาม ยังมีอำนาจใดที่ไม่กลัวเกรงคนมาช่วยหรือ" บุรุษ
คนที่สามถามอย่างสงสัยใคร่รู้ คำถามนี้เขาครุ่นคิดอยู่นาน

"ช่างเขาเถอะว่าจะมีอำนาจใด ขอเพียงเรือของสมาคมพ่อค้าอยู่ใน
สภาพดี เก็บค่าใช้จ่ายต่ำ และปลอดภัย สะดวกสบายในการโดยสาร
ก็เพียงพอแล้ว" บุรุษคนที่สี่ไม่คำนึงถึงเรื่องเหล่านั้นหรอก ขอเพียงหาเงิน

ได้มากหน่อยเพื่อกลับไปเลี้ยงดูภรรยาและลูก

"พุดถูก!" ทั้งสี่คนรอบโต๊ะสรวลเสเฮฮา

"เรื่องเหล่านั้นเกี่ยวกับบุคคลสำคัญ อำนาจใหญ่ พวกเรายุ่งไม่ได้หรอก ทำได้แค่ชมความคึกคัก พวกท่านรู้หรือไม่ อีกไม่กี่วันเมืองชิงเจิงจะมีความครึกครื้นให้รอดู" บุรุษคนที่สี่พูดขึ้น

"ข้ารู้ งานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธอย่างไรเล่า" บุรุษคนที่สามตอบทันที

"ถูกต้อง นั่นก็คืองานประลองผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธ" บุรุษคนที่สี่เอ่ยอย่างกระตือรือร้น "ด้วยการประลองครั้งนี้ ผู้คนมากมายจึงมารวมตัวกันที่เมืองชิงเจิง ครึ่งปีที่ผ่านมามีข้าวนาญาติให้เช่าตำแหน่งวางผังขายของที่เหมาเจาะให้ สองวันนี้ข้าจะไปเมืองชิงเจิงวางผังขายของหาเงิน กิจกรรมต้องดีมากแน่!"

"นี่...เสียแรงที่พวกเราเป็นสหายสนิท มีเรื่องดีเช่นนี้ ไยท่านจึงไม่แจ้งข้าเล่า" บุรุษคนที่สองบ่นอุบอิบ

"นี่ข้าก็ไม่ได้กำลังบอกท่านอยู่หรือ" บุรุษคนที่สี่ยิ้มซื่อๆ แล้วเอ่ยต่อว่า "ข้าเช่าผังขายของสิบวัน จะอยู่ที่เมืองชิงเจิงสิบวัน เพราะเช่าพื้นที่กว้างหน่อยจึงสามารถแบ่งครึ่งได้ พวกท่านใครว่างไปวางผังขายของกับข้าได้นะ"

"ข้าจะไป" บุรุษคนที่สามเอ่ยขึ้นทันที

บุรุษคนที่หนึ่งและสองสบตากัน สิ้นน้ำละล้าละลัง ทำยที่สุดทั้งคู่ก็ถอนใจ

"พวกเราก็อยากไป แต่พวกเราสองคนต้องรับเงินรายเดือน ไม่อาจ

หยุดงานสิบวันได้" ทำได้เพียง...ฝันใจละทิ้ง

"เป็นเช่นนั้นเอง..." บุรุษคนที่สี่ก็รู้สึกเสียดาย

ไปวางแผงขายของ แล้วยังถือโอกาสชมการประลองได้ด้วย เป็นใครก็คงอยากไปทั้งสิ้น

"เมืองซึ่งเจ้จัดการประลองผู้ครองสัตตวิเศษและนักยุทธ ไม่รู้ว่าจะมีผู้เลิกล้ำไปร่วมมากเท่าใด พวกท่านสองคนไปวางแผงขายของหาเงินเป็นเรื่องดีมาก แต่ต้องระวังไว้ด้วย อย่าไปล่วงเกินนักยุทธและผู้ครองสัตตวิเศษเหล่านั้นเด็ดขาด จะเกิดเรื่องอะไรก็ตามอดกลั้นไว้ก่อน รักษาชีวิตไว้สำคัญที่สุด" บุรุษคนที่หนึ่งเตือนอย่างระมัดระวัง

พวกเขาเป็นเพียงคนธรรมดา พลังยุทธ์ไม่สูง หาเงินเพียงเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว มีอาจยั่วโทษะบุคคลสำคัญเหล่านั้นได้ ดังนั้นจึงต้องคอยระวัง

"เร็วเข้าๆ พวกเรารีบกิน รีบออกไปให้เร็ว" จู่ๆ บุรุษคนที่สองก็ตะโกนจากนั้นหยิบตะเกียบมุดหัวกิน

"มีอะไรหรือ" อีกสามคนถามพร้อมกัน

"คุณหนูใหญ่สกุลหลี่พาองครักษ์มา..." พวกเขาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้านหน้าหอเล็กตรงท่าเรือเมื่อครู่ "แยแล้ว ไม่ทันการณ์ เสียวเออร์ ช่วยพวกเราหน่อย!" บุรุษคนที่สองรีบตะโกนเรียก

พวกเขาทั้งสี่คนเป็นเพียงชาวบ้านตาตาๆ ประหยัดเงินเก็บตั้งเดือนหนึ่งกว่าจะกินมื้อนี้ได้ สิ้นเปลืองไม่ได้เด็ดขาด เสียวเออร์จึงช่วยพวกเขาห่อ

ตามคาด คุณหนูใหญ่สกุลหลี่พาบุรุษรูปร่างกำยำมาเจ็ดแปดคน เหลือบมองแวบเดียวก็เห็นโมอิ๋เหรนั่งอยู่ที่โต๊ะเล็กๆ เข้ามูม กินของว่าง

ดื่มชาอย่างเอ้อระเหย

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่เห็นเช่นนั้นยังคงโกรธเกรี้ยว นางชี้มือไปพลาง
ออกคำสั่งเสียงดัง

"จับตัวนางกลับไปให้ข้า!"

12

โมอีเหรินกำลังฟังผู้คนซุบซิบนินทาอย่างออกรสออกชาติ ไม่คาดคิดว่า
จะมีคนมาก่อวนอีก

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ช่างน่ารำคาญใจโดยแท้ นางคิดอย่างจวนใจ
บุรุษทั้งสี่ที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ พอเห็นคุณหนูใหญ่สกุลหลี่มาก็รีบหยิบ
ห่อข้าว และแผ่นลงบันไดจากไปทันที

ครั้นทั้งสี่คนจากไป คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ก็นำพวกองครักษ์มาล้อม
โมอีเหรินไว้ จะปล่อยให้นางมีโอกาสหนีไปไม่ได้เด็ดขาด!

"อาวู้..." เดิมทีเชี่ยวชาญเงินก้อนอนพาดอยู่บนโต๊ะ กินอาหารอย่างเป็นสุข
ครั้นได้ยินเสียงคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ ร่างเล็กจิ๋วนั้นก็กระโดดขึ้นและหันไป
เผชิญหน้าในทันใด พร้อมคำรามเสียงต่ำเพื่อตักเตือน

'สตรีนางนี้น่ารำคาญจริงๆ อยากจะตะบับนางจนปลิวไปเลย'

ไม่เพียงแค่ว่าเชี่ยวชาญเงินที่คั่นกรงเล็บ โมอีเหรินก็รำคาญสตรีนางนี้ยิ่งนัก

ดังนั้นนางจึงหิบบวดยาที่ต่างจากเมื่อครูเลี้ยงไปย้งองค์กรภักษ์เหล่านั้
ที่ต้องการจะจับตัวนาง และเตรียมจะสาตออกไป

"ลูกค้าสองท่านนี้ ห้ามใช้วรยุทธ์ภายในโรงเตี๊ยมเฟิงหลิน โปรด
ปฏิบัติตามกฎด้วย"

น้ำเสียงสุภาพย้งนัก แต่กลับชวนให้ผู้คนในเหตุการณ์ใจสะท้าน
ถึงขนาดคนที่ฝีมือต่ำกว่าชั้นดิน ระดับสามยังรู้สึกมีเสียงดังหึ่งๆ อยู่ในหัว
จะนั่งก็นั่งไม่ติด

ผู้ที่มาอีรูปร่างกำยำเล็กน้อย ลมปราณแผ่อยู่ภายใน มองจาก
ภายนอกอายุเกือบสี่สิบปี ดวงตาคู่หนึ่งส่องแสงเปล่งประกาย ครันได้มอง
ก็ตระหนักว่าไม่ควรไปหาเรื่อง นั่นคือหลงจู๊เดียวแห่งโรงเตี๊ยมเฟิงหลิน

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่แลมองหลงจู๊ด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

เพียงประโยคเดียวก็สยบทุกคนที่อยู่ในที่นั้น รวมถึงตัวนางเอง
ที่เกือบยืนไม่อยู่

นางเป็นยอดฝีมือชั้นดิน ระดับเจ็ด ด้วยเหตุนี้จึงต้องรู้ว่าหลงจู๊ผู้นี้
อย่างน้อยๆ ก็อยู่ในชั้นดิน ระดับเก้า ถึงขนาดอาจเป็นยอดฝีมือชั้นฟ้า
มิเช่นนั้นคงไม่อาจมีอำนาจต่อนางได้มากเพียงนี้

เมื่อเห็นหลงจู๊เดินออกมา คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ก็กระถกถอยหลังไป
เล็กน้อย นางลื้มไปโดยพลันว่าโรงเตี๊ยมเฟิงหลินมีกฎข้อนี้

อันที่จริงไม่เพียงแคโรงเตี๊ยมเฟิงหลิน แต่เดิมสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน
ก็มีกฎข้อนี้อยู่แล้ว ขอเพียงเป็นกิจการทั้งหมดที่ควบคุมโดยสมาคมพ่อค้า
แห่งนี้ ล้วนไม่อนุญาตให้ใครมาทำเริบเลิบบานได้ โดยไม่สนใจทั้งนั้นว่า
คนที่ฝ่าฝืนกฎจะเป็นใคร มีภูมิหลังเช่นไร ฐานะเป็นอย่างไร จะได้รับ

การสั่งสอนเช่นเดียวกันทั้งหมดอย่างไม่ปราณีปราศรัยแม้แต่หย้อย

ด้วยเหตุนี้แม้คุณหนูใหญ่สกุลหลี่จะกำหนดวางอำนาจจนเคยตัว
ทว่าสถานการณ์เช่นนี้ อย่างไรเสียนางก็ควรอดกลั้นเสียหน่อย มิเช่นนั้น
ก็โศกเขลาเต็มทีแล้ว

ทว่าจะให้นางปล่อยอีกฝ่ายไป นางก็ทำไม่ลง!

"หลงจู๋เฉียว ข้าไม่ได้มีเจตนาฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน แต่ว่า
นางมีความแค้นกับข้า ข้าเพียงต้องการแก้แค้นส่วนตัว"

"แม้จะมีความแค้นก็ขอให้ออกจากโรงเรียนไปก่อนค่อยลงมือ"
หลงจู๋เฉียวเอ่ยยิ้มๆ

"ได้ หลงจู๋เฉียว ขอเพียงให้ข้านำตัวนางออกไปก็เรียบร้อยแล้ว ข้ารับรองว่า
จะไม่ใช้วรยุทธ์ในโรงเรียน" คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ชี้ไปทางม่ออีเหรินพลาง
เอ่ยกับหลงจู๋เฉียว

"นางเป็นลูกค้าของโรงเรียน นอกจากนางจะยินยอมจากไปเอง
มิเช่นนั้นท่านไม่มีสิทธิ์ทำร้ายนาง" หลงจู๋เฉียวไม่เหลือบมองม่ออีเหริน
แม้เพียงแวบเดียว เขาเอ่ยไปทางคุณหนูใหญ่สกุลหลี่โดยตรง

"ท่าน!" พอคณหนูใหญ่สกุลหลี่ได้ฟังก็เตรียมจะระเบิดอารมณ์
ตามความเคยชิน

"คุณหนูใหญ่ พวกเราควรปฏิบัติตามกฎของโรงเรียน อย่างไรก็ตาม
ก็ออกไปก่อนเถิดขอรับ" องค์รักษ์คนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านข้างรีบวิ่งนางไว้

สกุลหลี่จะทำอะไรก็ได้ในเมืองผิงเจิน ทว่าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน
มิใช่สถานที่ที่ใครบนแผ่นดินใหญ่จะก่อความได้สะดวก หากคุณหนูใหญ่
สกุลหลี่ใช้อารมณ์ที่นี้ก็รังแต่จะเสียเปรียบ

"แต่ว่า..." คุณหนูใหญ่สกุลหลียังคงไม่ยินยอม
ชีวิตนี้นางไม่เคยเสียเกียรติเช่นนี้ แล้วนี่ยังต่อเนื่องถึงสองครั้ง
นางจะกลักลืนฝันทนได้อย่างไร

พอนึกถึงจุดนี้ นางก็จ้องโมอีเหรินราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ทว่า
โมอีเหรินกลับกะพริบตาปริบๆ อย่างใสซื่อไร้เดียงสา แสดงท่าทางว่า
ตนเองเป็นคนดีมีเมตตา ยิ่งชวนให้นางโมโหจนกัดฟันกรอด

"คุณหนูใหญ่ พวกเราไปดักอยู่ด้านนอก ขอเพียงนางออกจาก
โรงเตี๊ยม พวกเราก็จะจับตัวนางทันที ช่วยท่านแก้แค้นขอรับ" องค์รักษ์
กระซิบแผ่วเบา

"ฮึ!" พอคณหนูใหญ่ได้ยินก็ร้องฮึเสียงหนึ่ง ก่อนจะหมุนกายเดินลงไป
ด้านล่างทันที

พอเห็นเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เหล่าองค์รักษ์ก็รีบเดินตามออกไป
หลงจู๊เฉียวเอ๋ยขอภัยลูกค้าที่นั่งอยู่บนชั้นสอง จากนั้นให้เสี่ยวเอ๋อร์
นำของว่างหนึ่งจานไปให้แต่ละโต๊ะ ทั้งยังกำชับว่าตอนจ่ายเงินให้ลดราคาลง
เพื่อเป็นการชดเชย แล้วค่อยเดินไปทางโมอีเหริน

"อีกสักครู่ตอนออกไป ต้องระวังตัวหน่อยนะ" หลงจู๊เฉียวเตือนด้วย
ความหวังดี

"ขำรู้ ขอบคุณท่านอาหลงจู๊มากเจ้าคะ สร้างปัญหาให้ท่านแล้ว"
โมอีเหรินเอ่ยอย่างซาบซึ้ง

"ไม่เป็นไร นี่เป็นสิ่งที่ข้าควรทำ" หลงจู๊เฉียวเอ๋ยพลงหัวเราะ "ข้า
แซ่เฉียว แม่นางน้อย ข้าขอถามชื่อแซ่เจ้าได้หรือไม่"

"ท่านอาเฉียว ข้ามีนามว่าโมอีเหริน" โมอีเหรินตอบอย่างน่ารักน่าเอ็นดู

"โมอีเหริน ตัวนั้นคือ?" หลงจูเฉียวทักทายกลับอย่างสุภาพยิ่งนัก จากนั้นมองเฉียวเงินอย่างประหลาดใจ

"มันชื่อเฉียวเงิน เป็นสหายของข้า" โมอีเหรินลูบตัวเฉียวเงิน เฉียวเงิน ก็ครางเสียงต่ำสองเสียงอย่างสบายอารมณ์

"เป็นอย่างไบบ้างเฉียวเงิน"

ลูกค้าจากโต๊ะในละแวกนั้นได้ยินหลงจูเฉียวทักทายกับสัตว์เลี้ยง ตัวน้อยอย่างจริงจังก็เกือบสำลักของว่างในปากออกมาโดยพลัน

ทว่าท่าทีของเฉียวเงินก็แค่ผงกหัวหนึ่งๆ ไปทางเขา จากนั้นกลับไปกินของว่างต่อ

หลงจูเฉียวทำได้เพียงยิ้มแ้มอย่างอารมณ์ดี

"เช่นนั้นก็ค่อยๆ กินแล้วกัน มีอะไรก็สั่งเสิร์ฟเออร์ได้" เขาหันไปเอ่ยกับโมอีเหริน

"ข้ารู้ ขอขอบคุณท่านอาเฉียวเจ้าค่ะ" โมอีเหรินตอบอย่างอ่อนหวาน

"ไม่ต้องเกรงใจ"

พูดจบหลงจูเฉียวจึงหมุนกายเดินขึ้นชั้นบน และเข้าไปในห้องส่วนตัว ที่ชั้นสาม

ภายในห้องส่วนตัว

"นายท่าน" หลงจูเฉียวโค้งกายไปทางบุษตรงหน้าด้วยท่าทางเคารพ พลาบเอ่ยต่อว่า "นางชื่อโมอีเหริน สัตว์วิเศษที่นางพามาด้วยชื่อเฉียวเงิน ขอรับ"

หากนายท่านไม่บอก เขามองไม่ออกจริงๆ ว่าสัตว์เลี้ยงน่ารักตัวนั้น

เป็นถึงสัตว์วิเศษ แล้วเป็นสัตว์วิเศษระดับสูงเสียด้วย

"โม...โมอีเหรินหรือ" บุรุษผู้นั้นพนมพิมพ์

"นายท่าน แม่นางโมอีเหรินมีอะไรพิเศษหรือขอรับ" หลงจูฉีเยวถาม
อย่างแปลกใจ

เขาและนายท่านล้วนเห็นฉากที่คฤหาสน์ใหญ่สกุลหลี่จะ 'บังคับซื้อ
ตัวเรือ' เรื่องนี้ไม่แปลกประหลาดสำหรับที่นี่ แต่ที่ทำให้เขาคาดไม่ถึงคือ
เมื่อครูนายท่านกำชับเขาเป็นพิเศษให้เขาออกหน้าขับไล่คนสกุลหลี่ออกจาก
โรงเตี๊ยม

"มองไม่ออกหรือ" บุรุษผู้นั้นถามกลับ

"เอ่อ..." หลงจูฉีเยวลังเลเล็กน้อย "นอกจากสัตว์เลี้ยงตัวนั้นเป็น
สัตว์วิเศษ แม่นางน้อยผู้นั้นก็คล้ายมีวรยุทธ์ แต่ว่าข้าไม่รู้ลึกถึงคลื่นพลังยุทธ์
หรือพลังวิเศษใดๆ นอกจากนั้นเสื้อผ้าบนร่างนาง...ก็ไม่ใช่เสื้อผ้าธรรมดา
ขอรับ"

หลงจูฉีเยวคือนักยุทธ์ชั้นฟ้า แน่แน่นอนว่าเขาต้องมีประสบการณ์
สิ่งที่เขารู้สึกไม่ผิดแน่ เขาเพียงมองออกกว่าวัสดุเสื้อผ้าบนร่างโมอีเหริน
ไม่ธรรมดา แต่กลับไม่แน่ใจว่าคืออะไร

"ที่นางสวมอยู่บนร่างคือชุดปักสวรค์"

"ชุดปักสวรค์?!" หลงจูฉีเยวตื่นตระหนกโดยพลัน

นั่นเป็นเสื้อผ้าล้ำค่า ถึงจะมีเงินมากเท่าไรก็หาซื้อไม่ได้ แต่นางกลับ
สวมใส่เดินเหินไปทุกที่ตามใจชอบ

แล้วเขาก็มองไม่ออกกว่านั้นคือ...ชุดปักสวรค์!

"ท่านมองไม่ออกก็ไม่แปลก" บุรุษผู้นั้นคล้ายกับเห็นถึงความ

ต้นตระหนกของหลงจู๊เขียว จึงเป็นฝ่ายอธิบายซึ่งหาได้ยากยิ่ง "ชุดปักสวรค์นี้
หลอมประดิษฐ์จนเกือบบรรลุถึงระดับหยกคืนสู่ธาตุเดิม มองจากภายนอก
ดูธรรมดาوارกับเสื้อผ้าราคาสูงที่ทอมาจากผ้าไหมและผ้าดินคุณภาพดี
คนทั่วไปไม่มีทางมองออกเลย"

กล่าวถึงตรงนี้เขาก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนถอนใจเอ่ย "ผู้ที่หลอม
ชุดปักสวรค์นี้จะต้องมีพลังการหลอมสูงส่งยิ่งนัก หากจะกล่าวว่าเป็น
คนที่โดดเด่นบนแผ่นดินใหญ่ก็ไม่นับว่าเกินเลยนัก"

ชุดปักสวรค์ที่มีคุณภาพเช่นนี้แทบจะอยู่เหนือกว่าอาวรุติเศษ แม้แต่
หัวหน้าสมาคมช่างหลอมก็ไม่แน่ว่าจะหลอมประดิษฐ์สิ่งที่มีคุณภาพเช่นนี้
ออกมาได้

"ในดินแดนเทพยุทธ์ ช่างหลอมที่จะหลอมประดิษฐ์ชุดปักสวรค์ได้
มีไม่มาก หากต้องการจะรวบรวมวัสดุทั้งหมดยิ่งยากลำบากเข้าไปใหญ่
ฐานะของแม่นางน้อยย่อม..." *ไม่ธรรมดาแน่นอน* "คงไม่ใช่ลูกหลาน
ตระกูลมั่งคั่งที่ออกมาหาประสบการณ์กระมังขอรับ" หลงจู๊เขียวคาดเดา

เท่าที่เขารู้ ชุดปักสวรค์ถูกจัดเป็นเสื้อผ้าล้ำค่าหนึ่งในสิบของ
ดินแดนเทพยุทธ์ เคยปรากฏในอดีตไม่เกินสิบตัว มีเพียงตระกูลใหญ่
จึงจะมีกำลังทรัพย์และอำนาจในการหาซื้อ หรือรวบรวมวัสดุแล้วไป
ขอรับรองให้ช่างหลอมหลอมให้เป็นพิเศษ

บุรุษผู้นั้นกลับส่ายหน้ากับการคาดเดาของหลงจู๊เขียว นึกย้อนไปถึง
ตอนที่เขามองนางผ่านทางหน้าต่าง ฝีมือที่นางอย่างก้าวคือ...บาทางามายา
เป็นธรรมชาติเย็นนั้น ก้าวเดินได้ตามใจเย็นนั้น มองดูราวธรรมดาสามัญ
ทว่ากลับเพิ่มความเร็วและเคลื่อนย้ายตำแหน่งได้ในชั่วพริบตา...

เขาคาดไม่ถึงว่าจะมีคนใช้บาทนาเงมาายเป็นผีฟ้าในการก้าวเดิน จนกลายเป็นความเคยชิน แล้วคนทั่วไปยังมองไม่ออกเช่นนี้

นางแซ่ไม่...

แม่นางผู้นี้ต้องมีความสัมพันธ์กับคนผู้นั้นแน่นอน...

นอกจากนี้สิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจที่สุดก็คือยามมองนาง เขากลับรู้สึกใกล้ชิดอย่างประหลาด เห็นนางโดนรังแก เขากลับรู้สึกโมโห

"ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับ 'ไม่' ได้หรือไม่"

"ได้ยืนยันว่าสิบสองปีก่อนตอนที่เขาออกจากดินแดนเทพยุทธ์ ยังพาเด็กหญิงอายุสามขวบไปด้วย เรื่องนี้ต้องการให้ผู้เกี่ยวข้องสืบให้ละเอียด อีกสักนิดหรือไม่ขอรับ" หลงจูเฉียวเสนอ จู่ๆ นึกเชื่อมโยงไปถึงแซ่ของไม่อีเหริน

หรือว่านางจะเป็นเด็กหญิงคนนั้น

"ไปสืบมาเถิด ยิ่งละเอียดยิ่งดี นอกจากนี้ให้คนคอยจับตาดูการเดินทางของไม่อีเหริน หากนางต้องการความช่วยเหลือก็พยายามให้ความสะดวกแก่นาง" บารุผู้ใหญ่นั่นออกคำสั่ง

"ขอรับ"

ไม่อีเหรินกินข้าวอย่างเอ้อระเหย แล้วยังพักผ่อนอยู่ในโรงเตี๊ยมสักครู่ อีกเกือบสองชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาเรือออก นางจึงตัดสินใจจะพาเซี่ยวเงินไปเดินเล่นในเมืองผิงเงินอีกสักหน่อย

"วู้ว" "ข้าอยากซื้อของกิน ที่นี้มีของอร่อยมากมาย ข้าได้กลิ่น"

"ได้" เมื่อคิดเงินที่โต๊ะต้อนรับเสร็จ ไม่อีเหรินก็พยักหน้าให้กับเซี่ยวเงิน

ถึงจะชื้อมากหน่อยก็ไม่ใช่ไร กระเป๋าสะพายหลังของนาง มีคุณสมบัติพิเศษในการบรรจุสิ่งของ ตอนที่เก็บเข้าไปมีสภาพเช่นไร ตอนที่นำออกมาจะมีสภาพเช่นนั้น ไม่ต้องกังวลปัญหาของกินจะเน่าเสีย ใช่ว่าดีกว่าตู้เย็นเสียอีก

ทว่าครั้นออกจากโรงเตี๊ยม ยังมีปัญหารอนางอยู่...

"ในที่สุดเจ้าก็ยอมออกมา ข้ายังนึกว่าเจ้าจะเตรียมแก่ตาย ในโรงเตี๊ยมเพิงหลินเสียอีก!"

ครั้นพบตัวโม้อีเหริน คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ก็ไม่พูดดีด้วย เพียงส่งสัญญาณมือ เหล่าองค์กรก็ล้อมตัวนางไว้โดยมีนางอยู่ตรงกึ่งกลาง เพื่อให้นางไม่มีโอกาสหนีรอด

บังอาจให้คุณหนูใหญ่สกุลหลี่อย่างนางรออยู่ด้านนอกหลายชั่วยาม เดิมทีนางแค่อยากแหย่ตัวเรือ่ ยามนี้กลับอยากสั่งสอนอีกฝ่ายมากกว่า

"ท่านนะหรือ" โม้อีเหรินเหลือบมองนางแวบหนึ่ง จากนั้นสายหน้า เอือมระอา "ท่านไม่มีฝีมือถึงขนาดจะทำให้ข้ากลัวหัวหดจนต้องซ่อนตัว หรือกะ"

ฝีมือชั้นดิน ระดับเจ็ด พูดตามตรงไม่ได้อยู่ในสายตานางเลยด้วยซ้ำ

"ได้ จับตัวนางไว้!" คุณหนูใหญ่สกุลหลี่กัดฟันพลางออกคำสั่ง

โม้อีเหรินไม่โง่ขนาดยื่นบื้อรอให้พวกนั้นมาจับตัว นางหลบซ้าย หลีกขวาทันที

บาทาเงามายามีประโยชน์ยิ่งนัก ไม่ใช่แค่วิ่งเร็วเท่านั้น ในขณะนี้ ยังใช้มาหลอกล่อคนได้อย่างเหมาะเจาะที่สุด

ดังนั้นจึงเห็นโม้อีเหรินย้ายตำแหน่งไปมาในทันใด ไม่เพียงทำให้

พวกองค์กรักว่าน้ำเหลวกันทุกคน บางครั้งยังทำให้พวกเขาชนกันเอง จนยุ่งเหยิงอลหม่านไปหมด

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ยื่นมอสนาคารณอยู่ด้านข้าง นางโกรธ เป็นพินเป็นไฟโดยพลัน

"พวกเจ้ามัวทำอะไรอยู่ นางอยู่ตรงนั้น! อย่าจับผิดคนสิ ฟังข้าพูด หรือไม่!"

"ขอรับคุณหนู ขอรับ"

"พวกเจ้าวิ่งุ่นหาอะไร แค่เด็กสาวคนเดียว ไร้พลังยุทธ์และพลังวิเศษ พวกเจ้ากลับจับตัวนางไม่ได้ ปกติฝึกซ้อมกันอย่างจริงจังหรือไม่! นั่น! ทางนั้น!"

ทว่าครั้นนางยังตะโกนจนกระหืดกระหอบ พวกองค์กรักก็ยุ่งเหยิง ไม่รู้ทิศไม่รู้ทาง

ครั้นโมอีเหรินที่ถูกพวกองค์กรักล้อมไว้แหลบไปด้านข้าง จู่ๆ ก็ ปรากฏอยู่ด้านหลังคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ ทั้งยังส่งเสียงเรียกนางเสียงหนึ่ง

พอคุณหนูใหญ่สกุลหลี่หันหน้าไป สีน้าอดรนทนไม่ไหวก็เปลี่ยนเป็น ตะลึง "เจ้า?! เจ้ามา..."

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ยังพูดไม่ทันจบก็ได้กลิ่นหอมระลอกหนึ่ง จากนั้น พลันล้มตึงลงกับพื้น

ยามนั้นเองโมอีเหรินหยิบถุงเงินบนร่างนางขึ้นมา

"ແ່แล้ว! คุณหนูของพวกเจ้าล้มลงแล้ว ยังไม่รีบพานางกลับไปอีก"

โมอีเหรินเอ่ยกับเหล่าองค์กรักด้วยความหวังดี

"คุณหนู!"

"เจ้าทำอะไรคุณหนู!"

พวกองค์กรักษักรู้กันเข้ามาทันที บางคนพุงคุณหนูขึ้นมา บางคนมองโมอีเหรินอย่างระแวงระวังพลางซักถาม

"นางนาราคาญัก ข้าก็แค่ทำให้นางเจียบหน่อย" ระหว่างที่โมอีเหรินกล่าวพบบว่ามีองค์กรักษสองคนยังคิดจะจับตัวนาง โมอีเหรินจึงถอยหลังมาหนึ่งก้าวและสะบัดแขนเสื้อใส่

องค์กรักษสองคนนั้นไม่มีโอกาสแม้แต่จะดิ้นรน ต่างล้มลงกับพื้นทันที

"พวกเจ้าควรจะขอบคุณที่ข้ามีเมตตา ไม่ได้สาตผงดันคะเยอไปที่พวกเขาให้คนไปทั่วร่าง แล้วก็ไม่ได้สาตผงดั้นระบำที่ทำให้เดินไม่หยุดไปที่คุณหนูของพวกเจ้า มิเช่นนั้นตอนนี้พวกเจ้ายุ่งแน่" โมอีเหรินเอ่ยกับพวกเขาอย่างจริงจัง

"..." องค์กรักษพวกนั้นที่พุงคุณหนูตัวแข็งทื่อโดยพลัน

แม้เขาจะไม่เคยได้ยินชื่อยามงที่นางบอกก็ตาม ทว่าแค่ฟังสรรพคุณหลังโดนสาต ก็ตระหนักว่าพวกเขาต้องมีปัญหาใหญ่แน่

หากให้คุณหนูใหญ่สกุลหลี่เดินระบำไม่หยุดต่อหน้าผู้คนมากมาย ภายหลังเกิดเหตุคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ต้องพาลโกรธและจัดการพวกเขาอย่างสาสมแน่

"คุณหนูใหญ่ของพวกเจ้ามาหาเรื่องข้าเช่นนี้ ข้ากลับไม่ได้ทำให้นางขายหน้า อืม...ข้าช่างแสนดีเสียนี้กระไร" โมอีเหรินประเมินตนเอง

"..." ผู้คนจะถอยหลัง

คำว่า 'แสนดี' ต้องให้คนอื่นชมเชย ไม่ใช่ชื่นชมตนเองเช่นนี้! ผู้คนครุ่นคิดในใจ

"เจ้า...เป็นใครกันแน่" หลังจากความยุ่งเหยิงผ่านพ้นไป หนึ่งในเหล่าองค์กรก็ได้ตัดสินใจถามขึ้น

ทุกคนจ้องมองแววตาของโมอีเฮริน ล้วนระแวงระวัง เตรียมป้องกันและตื่นกลัว

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ของพวกเขาคงจะหาเรื่องคนที่ไม่ควรหาเรื่องเข้ากระมัง?!

"ไม่บอกพวกเจ้าหรอก" โมอีเฮรินขมวดคิ้วไปทางพวกเขา ท่าทางทั้งน่ารักทั้งไร้เดียงสา

ทว่าท่าทางของนางเช่นนั้นกลับทำให้องค์กรสกุลหลี่ยิ่งเกรงกลัว

แม่นางผู้นี้ดูราวอ่อนต่อโลก ทว่าครั้งลงมือกลับสามารถล้มคนลงได้ช่างร้ายกาจยิ่งนัก!

พวกเขาเป็นองค์กรฯ อย่างน้อยก็มีฝีมือมาจนมีฝีมือขึ้นดิน ระดับหกยาสลบปกติไม่สามารถทำอะไรพวกเขาได้ในชั่วพริบตา ทว่ายาในมือแม่นางผู้นี้กลับทำได้

หากนางเป็นหมอโฮสเถจจริง ก็ไม่ควรไปหาเรื่องเด็ดขาด!

เมื่อนึกถึงจุดนี้ พวกองค์กรสกุลหลี่จึงรีบพยุ้งคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ขึ้นทันที ก่อนจะถอยออกห่างจากนางในทันใด

"แม่นางท่านนี้ ข้าคือหัวหน้าองค์กรฯชั้นสอง หลี่ฉี คุณหนูใหญ่ของข้ามีนิสัยไม่ค่อยดีนัก ก่อนหน้านี้ที่ล่วงเกินท่านไป ขอท่านโปรดอภัยให้ด้วยขอรับ ขอท่านโปรดมอบยาแก้ให้แก่คุณหนูใหญ่ได้หรือไม่ ข้ารับรองว่าพวกเราจะไม่มาหาเรื่องท่านอีก และพร้อมจะจากไปทันที" หลี่ฉีเอ่ยอย่างสุภาพนอบน้อมยิ่ง

"การรับรองของเจ้า เมื่อเทียบกับคำสั่งของคุณหนูใหญ่แล้ว ช่างไร้ความน่าเชื่อถือยิ่งนัก" โมอีเฮรินไม่ได้ตั้งใจจะเสียสติ เพียงพูดความจริง "แต่เจ้าวางใจได้ ข้าเพียงทำให้นางและพวกเขาหลับไปสองวัน ไม่ได้วางยาพิษและไม่ได้ทำร้ายแต่อย่างใด สองวันให้หลังก็จะฟื้นขึ้นมาเอง"

ดังนั้นแสดงว่านางจิตใจดีงามอย่างแท้จริงสินะ!

"นี่..." หลี่ฉีกำลังใคร่ครวญว่าจะคิดหาวิธีรั้งตัวนางไว้ก็ดีหรือไม่

"อีกอย่าง อย่าขวางทางข้าอีก มิเช่นนั้นข้ารับรองว่าเจ้าจะไม่มีโอกาส แม้แต่จะพูดจนจบ แล้วก็จะหลับไปสองวันเหมือนพวกเขา" โมอีเฮรินครุ่นคิดไปมา แล้วเอ่ยเสริมอีกประโยคหนึ่ง "หรือว่าเจ้าอยากได้ผงคันคะเยอ ผงขนร่วง ผงเด็นระบำล่ะ"

ครั้นได้ยินประโยคนี้ หลี่ฉีชะงักยั้งหลังสองสามก้าวในทันใด

ไม่ๆๆ ข้าไม่อยากได้สักชนิดหนึ่ง! เขาคิดพลางส่ายหน้าปฏิเสธ

โมอีเฮรินยกไหล่ "ไม่อยากได้ก็แล้วไป"

โมอีเฮรินก้มหน้าลงพลางโยนถุงเงินเพื่อกระหน่ำหนักเงินด้านใน จากนั้นจึงแถมออกดู

แกรก!

"หลายสิบตำลึงนะ คุณหนูใหญ่สกุลหลี่มั่งคั่งจริงๆ ด้วย" นางชื่นชมพลางเทเงินออกมาหมด จากนั้นก็เดินไปทางด้านข้างท่าเรือ โปรยเงินในมือไปทางพวกชาวประมงที่กำลังตกปลาและคนงานที่กำลังแบกของ

"นี่คือสิ่งที่คุณหนูใหญ่ตกรางวัลให้พวกเจ้า ไปซื้อน้ำแกงร้อนๆ กิน เพื่อให้ร่างกายอบอุ่นแล้วกัน!" โมอีเฮรินโปรยเงินเสร็จก็เรียกให้ทุกคนไปหยิบ แล้วเดินจากไปอย่างสง่างาม

ผู้คนที่เห็นเหตุการณ์นี้ล้วนพูดไม่ออก
 แม่ nang น้อยผู้นี้...กำแหงเกินไปแล้ว! กล้าไปรยเงินของคุณหนูใหญ่
 สกุลหลี่ ตกรางวัลด้วยเงินของคนอื่น?!

ทว่าส่วนที่สตรีสองนางนี้มีเหมือนกันคือกำแหงแล้วยังหยิ่งโส
 เล็กน้อย คุณหนูใหญ่สกุลหลี่เพียงทำให้คนพวกนั้นรู้สึกว่าคุณนางใช้อำนาจ
 รังแกผู้อื่น แต่แม่นางน้อยผู้นี้กลับทำให้รู้สึกอารมณ์ดีและขำขัน รู้สึกว่า
 นางน่าเอ็นดูยิ่งนัก

ทว่าเมื่อนึกถึงยามงสารพัดบนร่างนาง พวกเขาคลายกับหวาดกลัว
 ขึ้นมา...

แต่ว่า...จริงๆ แล้วแม่นางน้อยเป็นผู้รับเคราะห์นะ

แล้วนางเพียงวางยาให้คนสกุลหลี่ล้มลงเท่านั้น กลับไม่ได้ทำร้าย
 พวกเขาคนหนึ่งคนใด นางจิตใจดีงามโดยแท้ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว
 คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ยิ่งนานวันยิ่งกำเริบเลิบบาน แล้วยังใช้อำนาจบาตรใหญ่
 ไร้เหตุผล...

ผู้คนที่มุ่งดูต่างวิพากษ์วิจารณ์และนึกคิดกันไปต่างๆ นานา ทั้งยัง
 ที่ไม่ชี้มือไปทางคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ ดังนั้นหลี่ฉีจึงสั่งองครักษ์ที่มีสติอยู่
 ให้แบกคนสลบกลับคุกหาสน์สกุลหลี่โดยเร็ว

"อาวู!" พอเห็นศัตรูหนีเตลิด เขี้ยวเงินที่อยู่บนไหล่ไม้โอเอรินก็ตะโกน
 ให้กำลังใจอย่างยินดีปรีดา

'ไม้โอเอรินเก่งมาก ไม้โอเอรินสุดยอด ไม้โอเอรินเยี่ยมยอด!'

ไม้โอเอรินฟังจนรู้สึกจนปัญญา

"วู้..." นางควรจัดการพวกเขาเช่นนี้ตั้งนานแล้ว เพื่อไม่ให้พวกนั้น

มาหาเรื่องนางกับมันอีก

ในโลกของเหล่าสัตว์ ไม่มีกลอุบายและการวางแผนวณไปมา มากมายเช่นนั้น พวกมันก็แค่ลงมือเดี๋ยวนั้น "ไม่ถูกชะตากับเจ้า ก็จูโจม ทันที" ขี้เกียจพูดจาไร้สาระให้มากความ

สิ่งที่เขี้ยวเงินเสียตายเป็นคือไม่อาจใช้กรงเล็บตะปบสตรีน่ารังเกียจนางนั้น จนปลิวได้

"เขี้ยวเงิน ตอนนี้นำเพ่งพบว่าเจ้าไม่ได้มีความอดทนมากนัก" ตอนที่อยู่บนเกาะโมเสวียน ยามอยู่ต่อหน้านาง เขี้ยวเงินว่าง่ายและ คอยเอาอกเอาใจ มักรับหน้าที่ในการส่งนางกลับเรือน นางนึกมาตลอดว่า เขี้ยวเงินมีนิสัยว่าเงิ ที่แท่นางก็เข้าใจผิด...

โมอีเหรินไม่รู้ว่าจะผิดหวังสักเล็กน้อยดีหรือไม่ แต่ท่าทางของ เขี้ยวเงินที่เป็นเช่นนั้นก็น่ารันทมนะจริงๆ

"ผู้...โยวอู" เสียงร้องของเขี้ยวเงินมีลักษณะเฉพาะตัว

ไม่ว่าอย่างไรมันก็เป็นหมาป่าตัวหนึ่ง จะรู้ซึ่งอารมณ์ไปได้อย่างไร แล้วกับคนที่ไม่คุ้นเคย แน่แน่นอนว่ามันไม่จำเป็นต้องอดกลั้น

ขณะนี้โมอีเหรินรู้แล้วว่าไม่อาจหาเรื่องเขี้ยวเงินได้ตามใจ

ช่างเถอะ เลิกใคร่ครวญเรื่องนี้ ไปซื้อของว่างและขนมกินดีกว่า

ก่อนถึงยามเย็นหนึ่งเค่อ โมอีเหรินซื้อของกินจนเต็มกระเป๋าสีเทา อย่างพอกพอกใจ แล้วยังแบ่งประเภทของกินยัดใส่กระเป๋าสะพายหลัง จากนั้นก็กลับไปยังท่าเรือ

บรรยากาศที่ทำเรื่อยามนี้ต่างจากตอนนางมาซื้อตัวเรื่ออย่างยิ่ง

บนท่าเรือเต็มไปด้วยผู้คนจำนวนมาก นอกจากคนที่ขึ้นเรือ คนที่มาส่ง ยังมีคนงานที่ทำงานอยู่บนท่าเรือและบนเรืออีก

เมื่อนางมาถึงทางขึ้นเรือก็เห็นผู้คนเข้าแถวตามระดับห้องผู้โดยสาร คุณชายหรือคุณหนูมากมายที่มีคนรับใช้คอยติดตามหลายคนต่างยืนอยู่ด้านหน้าสุด แสดงท่าทางหยิ่งยโส คนอื่นยืนห่างจากพวกเขาช่วงระยะหนึ่ง

ในบรรดาคนเหล่านั้นมีคุณหนูนางหนึ่งมีท่าทีคล้ายกับคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ บุรุษที่ยืนอยู่ข้างนางแม้จะดูสูงศักดิ์ แต่กลับดูมีมารยาทและสุภาพอ่อนโยน ยังมีสาวใช้และองครักษ์หลายคนที่ยืนล้อมรอบพวกเขา แบ่งสัดส่วนคนยืนในตำแหน่งป้องกันและเฝ้าสังเกตการณ์ จำนวนสาวใช้และองครักษ์คล้ายมากกว่าคุณชายคุณหนูท่านอื่นมากนัก

โม่อีเหรินเลือกยืนในมุมที่ไม่แออัด มองตรวจสอบทุกทิศทางอย่างประหลาดใจ ยามมองไปที่เรือลำนั้นที่จอดอยู่ข้างท่าเรือ นางก็อดชื่นชมในใจไม่ได้

โอ้โฮ! เรือใหญ่โตมโหฬาร กว้างขวางโอ้อ่ายิ่งนัก!

ตัวเรือสีแดงเข้ม สภาพภายนอกมีลักษณะโบราณ ทางเข้าอันยาวเหยียดทอดอยู่บนฝั่งท่าเรือ ความยาวสิบกว่ายี่สิบหมี่เป็นอย่างน้อย แค່ตัวเรือที่อยู่เหนือผิวน้ำจนถึงราวระเบียงอย่างน้อยต้องมีความสูงสามหมี่ แต่ที่อยู่สูงกว่านี้ยังมีห้องผู้โดยสารอีกหลายชั้น เรือลำใหญ่เช่นนี้ แค่ดูก็รู้ว่าบรรจุผู้โดยสารและสัมภาระได้เพียงพอ

ทว่าเรือลำใหญ่เพียงนี้แล่นบนแม่น้ำได้จริงหรือ

แม้โม่อีเหรินจะใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนแห่งนี้มาสิบห้าปีแล้ว ทว่าสามปีแรกนอกจากนางจะอาศัยอยู่แต่ในห้อง ใต้ออกมาเห็นถนนหนทาง

เพียงครั้งเดียว จากนั้นสิบสองปีต่อมาก็ใช้ชีวิตอย่างสันโดษกับท่านดา
บนเกาะไม่เสวียน จึงยังคงเข้าใจเรื่องราวในดินแดนเทพยุทธ์ไม่มากนัก

แม้ต่อมาท่านดาให้ท่านดาเหียนส่งข้อมูลจากแผ่นดินใหญ่มาบ้าง
เสริมความรู้ให้นางมากมาย แต่การรับรู้ย่อมต่างกับการเห็นด้วยตา
อย่างลิบลับอยู่ดี

หลังจากโมอีเหรินขึ้นเรือ ความสงสัยในใจก็ลายหายไปเป็นปลิดทิ้ง

เพราะมิเสียแรงที่แม่น้ำเหิงเหอเป็นแม่น้ำสายที่ยาวและกว้างเป็น
อันดับหนึ่งบนแผ่นดินใหญ่ ผิวน้ำกว้างขวาง ยามทอดตามองทัศนียภาพ
บนฝั่งช่วงคลุมเครือยิ่งนัก มองลงไปด้านล่างอีกครา แม่น้ำลึกจนมองไม่เห็น
เบื้องล่าง

มิน่าละเรือใหญ่โตโอ้อ่าเช่นนี้จึงแล่นบนผิวน้ำได้!

ยามเชินสามเค่อ เกิดเสียงดังขึ้นบนท่าเรือพักหนึ่ง จากนั้น
เสากระโดงเรือก็ถูกชักขึ้นและกางใบออก เตรียมพร้อมออกเดินทาง
อย่างตรงเวลา

เรือค่อยๆ แล่นออกห่างจากท่าเรือ ผู้โดยสารส่วนใหญ่แทบจะ
รวมตัวกันบนดาดฟ้าเรือเพื่อชมทิวทัศน์ บางคนยังคงโบกมือล้าลาไปกับ
คนบนท่าเรืออยู่

โมอีเหรินพบว่าผู้คนบนดาดฟ้าเรือส่วนใหญ่ฝึกยุทธ์ถึงขั้นดิน
ระดับห้าขึ้นไป หลังจากเรือออกห่างจากท่าเรือเล็กน้อย พวกเขาแทบจะ
กลับไปภายในห้องโดยสารกันหมด บนดาดฟ้าเรือว่างลงไม่น้อยทีเดียว

โมอีเหรินยืนฟังเสากระโดงด้านข้างเรือ แลมองเมฆหมอกเริงระบำ
บนผิวน้ำ มองซ้ายมองขวาอย่างตื่นตาตื่นใจเล็กน้อย

เขี้ยวเงินที่อยู่บนไหล่ นางก็หวาดหวาดอย่างเกียจคร้าน แม้ดูท่าทาง
เหนื่อยหน่าย ทว่าในความเป็นจริงกลับระแวดระวังยิ่งนัก

มันไม่มีทางลืมน้ำที่ของตน น้ำที่ของมันก็คือการปกป้องโมอีเหริน
จะให้ใครมารังแกนางไม่ได้เด็ดขาด

'เอ๊ะ?'

ยามนั้นเอง จู่ๆ เสี้ยวทูนที่พันอยู่ที่ข้อมือโมอีเหรินซึ่งนั่งงนไม่ไหวตึง
มาตลอดก็เอ๋ยขึ้น ทว่าเสียงดังเข้าไปในความคิดของโมอีเหริน ไม่มีใครอื่น
ได้ยิน

เสี้ยวทูน มีอะไรหรือ โมอีเหรินชูมือขึ้น มองดวงตาของเสี้ยวทูน
ที่แวววับเป็นพิเศษพลางกระซิบถามในความคิด

เสี้ยวทูนก็ชูหัวขึ้นเล็กน้อยพร้อมตอบว่า 'ท่านแม่ มีของที่ได้ น้ำ'
ของอะไรหรือ

'เป็นของดี อร่อยมาก'

โมอีเหรินพูดไม่ออกชั่วครู่ เอ่อ...เป็นของกินหรือ

'เป็นก้อนหินนะท่านแม่' เสี้ยวทูนตอบ

โมอีเหรินเงยบงันอีกครา นึกขึ้นได้ว่าของที่เสี้ยวทูนกินได้ไม่ใช่
เพียงแคของกินเท่านั้น โดยพื้นฐานแล้วสิ่งที่ถูกจัดเป็น 'ของอร่อยของ
เสี้ยวทูน' มักจะเป็นทรัพย์สมบัติ

ขณะนี้โมอีเหรินเกิดความสนใจ

เสี้ยวทูน ขนาดใหญ่มากหรือไม่ หายากหรือไม่ โมอีเหรินถามพลาง
ครุ่นคิด ก้อนหิน...น่าจะใส่เข้าไปในแหวนพู่สวรรค์ได้นะ ไม่น่ามีปัญหา

'อยู่ได้น้ำลึก ท่านแม่ ข้าไปหามาได้' สำหรับของอร่อยแล้ว เสี้ยวทูน

ไม่อยากพลาดเลยแม้แต่หน่อย

แต่น้ำลึกมากนะ...โมอีเหรินเป็นกังวลเล็กน้อย ในเมื่อตั้งแต่
เสียทุนเกิดมาจนบัดนี้ นับดู...เพิ่งห้าขวบ มันยังเป็นเด็กน้อยอยู่เลย!

'ท่านแม่ไม่ต้องห่วงข้า แค่นี้เอง ไม่ยากเกินไปสำหรับข้าหรอก
เหาะขึ้นฟ้าหรือลงทะเลไม่เป็นปัญหาสำหรับข้าอยู่แล้ว!' เสี่ยวทุนเอ่ย
อย่างภาคภูมิใจ

ครั้นโมอีเหรินไตร่ตรองก็เห็นด้วย เสี่ยวทุนไม่กลัวแม้กระทั่งฟ้าแลบ
ฟ้าผ่า สามารถถลึงเกลือกไปมาในทะเลอย่างไร้กังวลได้ น้ำลึกเช่นนี้
ไม่น่าจะเป็นอันตรายสำหรับเสี่ยวทุน

ก็ได้ เจ้าเองก็ระวังตัวสักหน่อย หากพบอันตรายก็รีบกลับมานะ
ไม่ได้ 'ของอร่อย' ก็ไม่เป็นไร โมอีเหรินสั่งกำชับ

'อืม ท่านแม่ ท่านวางใจได้ ข้าจะนำของขวัญกลับมาให้ท่าน'
เสี่ยวทุนพูดอย่างน่าเอ็นดู ทั้งยังไม่ลืมสั่งกำชับ

'เขี้ยวเงิน เจ้าต้องปกป้องท่านแม่ให้ดี จะให้คนอื่นมารังแกท่านแม่
ไม่ได้นะ เข้าใจหรือไม่' เสี่ยวทุนพูดกับเขี้ยวเงินโดยใช้การออกคำสั่ง
ต่างจากน้ำเสียงน่ารักน่าเอ็นดูเมื่อสักครู่นี้โดยสิ้นเชิง

'โยวอู' 'ได้' เขี้ยวเงินตอบรับอย่างว่าง่าย

'ท่านแม่ ข้าจะลงไปแล้วนะ' พูดจบร่างเล็กจิ๋วของเสี่ยวทุนก็สลับจาก
ซุ้มมือนาง เลื้อยลงไปในน้ำและหายไปในช่วงพริบตา

"เขี้ยวเงิน เจ้า...เชื่อฟังเสี่ยวทุนมาก?" โมอีเหรินเดินไปยังห้องโดยสาร
พลางถาม

ยามนี้นางค่อยๆ นึกได้ว่าตั้งแต่เสี่ยวทุนปรากฏอยู่ข้างกายนาง

เหล่าสัตว์วิเศษบนเกาะโมเสียนแม้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ทว่าขอเพียง
เสียทุนเอ๋ยปาก สัตว์วิเศษทั้งหมด...ไม่ว่าจะเป็นพวกที่บินอยู่บนฟ้า
เดินอยู่บนดิน ว่ายอยู่ในน้ำ ล้วนเชื่อฟังอย่างสงบเชนเดียวกัน เสียทุน
ต้องการให้พวกมันทำอะไร พวกมันจะทำตามทันที คำสั่งหนึ่งทำอย่างหนึ่ง
ไม่มีการบิดพลิ้วแม้แต่น้อย

"โยวธู..." 'เอ่อ...ต้องฟัง'

"เพราะเหตุใด"

"โยวธู" 'ไม่รู้ เพียงรู้สึกว่าจะต้องฟัง'

เป็นสัญญาตัญญาของสัตว์โดยแท้

ครั้งนี้ได้ยินคำตอบเช่นนั้น โมอีเฮอร์นก็พูดไม่ออกไปชั่วขณะ

ช่างเถอะ อย่างไรก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย ไม่ต้องคิดมากไปจะดีกว่า

โมอีเฮอร์นจึงเลิกสนใจเรื่องนี้ไป นางหยิบตัวเรือขึ้นมา และเริ่มมองหา
ห้องพักของตนเอง

ห้องโดยสารบนเรือใหญ่โตเช่นนี้แบ่งออกเป็นหลายชั้น นับจาก
ชั้นล่างสุดขึ้นไป ชั้นที่สามถึงชั้นที่หกล้วนเป็นห้องโดยสาร แบ่งสัดส่วน
โดยใช้ห้องโถงใหญ่ซึ่งอยู่ชั้นเดียวกันกับคาดฟ้าเรือ ชั้นที่สามและสี่อยู่
ด้านล่างห้องโถง ชั้นที่ห้าและหกอยู่ด้านบนห้องโถงขึ้นไปสองชั้น

ชั้นนี้มีห้องโถงและคาดฟ้าเรือเป็นเขตทำกิจกรรมร่วมกัน ที่นี้เป็น
พื้นที่ที่ให้ผู้คนบนเรือกินอาหารและทำกิจกรรมอื่นๆ

เพราะห้องพักสองชั้นบนสามารถชมทิวทัศน์ได้ตลอดทาง ดังนั้น
ค่าตัวเรือจึงแพงกว่าสองชั้นล่าง นักยุทธขึ้นดินระดับเจ็ดและผู้ครอง
สัตว์วิเศษระดับสี่ขึ้นไปจะได้รับสิทธิพิเศษเข้าอยู่ห้องพักสองชั้นบนก่อน

นี่คือข้อพิสูจน์หนึ่งว่านักยุทธและผู้ครองสัตว์วิเศษได้รับการปรณนิบัติดี
ยิ่งกว่าคนทั่วไป

โมอีเฮอร์นซื้อตัวเรือข้ามเก็นไป จึงได้ห้องเดี่ยวห้องสุดท้ายอย่าง
หมดทางเลือก ห้องของนางเป็นห้องที่อยู่บนชั้นสาม ห้องที่สามบริเวณ
บันไดเข้าออกตอนท้ายเรือ

ตัวเรือของนางก็คือกุญแจเข้าสู่ห้องพัก สามารถรูดที่หน้าประตู
ก็เข้าไปได้เลย โคมไฟในห้องเปิดเองทันทีที่นางเข้าไป ประตูก็ยังปิดได้เอง
วิทยาการในดินแดนแห่งนี้เปรียบได้กับฟังก์ชันการใช้การ์ดแม่เหล็ก
ของโรงแรมในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทั้งสะดวกและขจัดปัญหายุ่งยาก

โมอีเฮอร์นคิดเชื่อมโยงถึง 'การติดตั้งไฟ' ที่นางเห็นบนถนน
ตอนอายุสามขวบ อุดทอดถอนใจอีกครั้งไม่ได้

ดินแดนแห่งนี้ช่างมีวิทยาการมหัศจรรย์โดยแท้!

ห้องเดี่ยวขนาดไม่ใหญ่นัก ด้านในมีเพียงเตียงเดี่ยวหนึ่งเตียง
ข้างเตียงมีโต๊ะและเก้าอี้ตัวเล็ก มีห้องน้ำอยู่ด้านใน แม้ไม่มีพื้นที่มากมาย
นัก แต่ก็นับได้ว่าสะอาดและสะดวกสบายเพียงพอแล้ว

โมอีเฮอร์นวางกระเป๋าสะพายหลังลงบนโต๊ะเล็ก หลังจากนั้นเอนตัวลง
บนเตียง เขี่ยเงินก็กระโดดขึ้นนั่งบนเก้าอี้เล็กด้วยตัวมันเอง

"รอให้ไปถึงเมืองซึ่งเจิงแล้ว ค่อยไปยังสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ
เพื่อสืบข่าวท่านตาเหียนกัน" นางเอ่ยกับเขี่ยเงิน "หาท่านตาเหียนพบ
ก็จะได้พบท่านตา"

ครั้นเขี่ยเงินได้ฟังก็ปล้นกระโดดขึ้นเตียงงูไถหลังมีอนางและ
ปลอบโยนนาง

"อู๊ๆ" "อย่ากังวลใจไปเลย ท่านตาจะต้องไม่เป็นไร"

"อืม ขอบคุณนะเขี้ยวเงิน" โมอีเหรินยื่นมือลูบตัวมัน จากนั้นลุกขึ้นนั่ง ความคิดกระตุกเล็กน้อย อู๊ๆ เสี่ยวทุนก็เลื้อยออกมาจากแหวนพู่สวรรค์ของนาง

นี่ยังเป็นประสิทธิภาพความสะดวกอีกอย่างหนึ่งของแหวนพู่สวรรค์ เพราะนางและเสี่ยวทุนเชื่อมกันทางจิตวิญญาณ อีกทั้งแหวนพู่สวรรค์ก็ยอมรับจิตวิญญาณนางเป็นนายอีก ดังนั้นขอเพียงโมอีเหรินเห็นพ้อง ไม่ว่าเสี่ยวทุนอยู่ที่ใดก็สามารถกลับมายังภายในแหวนพู่สวรรค์ได้ตลอดเวลา ซึ่งอยู่นอกเหนือข้อจำกัดของมิติเวลา

กลับมายังแหวนพู่สวรรค์ก็เท่ากับกลับมาสู่ร่างกายโมอีเหริน นี่ช่างสะดวกสบายยิ่งนักสำหรับเสี่ยวทุน เพราะมันกลับมายังร่างกายท่านแม่ได้ทุกเมื่อ ไม่มีวันแยกจากท่านแม่

"ท่านแม่ ข้าหาเจอแล้ว ท่านดูสิ" เพราะไม่มีคนอื่นอยู่ ดังนั้นเสี่ยวทุนจึงเอ่ยปากพูดทันที เพียงแต่พอมันอ้าปาก ก้อนหินสีขาวน้ำนมเส้นผ่านศูนย์กลางราวห้าสิบกงเฟินก็ถูกคายออกมา

โมอีเหรินและเขี้ยวเงินขยับหนีเล็กน้อยเพื่อให้เสี่ยวทุนวางก้อนหินไว้บนเตียงได้

เสี่ยวทุนเป็นสัตว์ประหลาดที่เกิดจากฟ้าดิน ภายในท้องมีพื้นที่เก็บของกว้างขวางยิ่งนัก ทำให้มันสามารถเก็บสะสมสมบัติไว้ได้

"ท่านแม่ ท่านลองลูบดูสิ นุ่มนวลด้วยละ" เสี่ยวทุนไม่สังเกตสักนิดว่าก้อนหินที่ตนเองคายออกมาเกือบจะทับโมอีเหรินและเขี้ยวเงินอยู่แล้ว มันห่วงเพียงแต่เอ่ยด้วยความตื่นเต้นพลางใช้หางจิ้มก้อนหิน

จิ้มๆ จิ้มๆ

เสี้ยวทูนมองก้อนหินนุ่มเข้าไปแล้วก็หนุนออกมาพลาจเลื้อยไปมา
ในอากาศอย่างปลื้มปิติ

"หินผิวอ่อน?!" โมอีเฮอร์นกะพริบตาอย่างประหลาดใจ จากนั้น
ก็ลองใช้มือจิ้มดู รู้สึกได้ทันทีว่าก้อนหินเต็มเปี่ยมไปด้วยไอพิเศษ

ก้อนหินสีขาวคล้ายมีความยืดหยุ่น นุ่มเข้าไปตามนิ้วมือของโมอีเฮอร์น
พอปล่อยออกก็หนุนกลับเหมือนเดิม ผิวภายนอกสีขาวน่านมระยิบระยับ
ส่องแสงแวววาวตามการปุ่มและนูนนั้น

"เป็นหินผิวอ่อนจริงๆ ด้วย!" โมอีเฮอร์นแหม้มอย่างยินดี "เสี้ยวทูน
เจ้าหาสมบัติพบจริงๆ ด้วย ร้ายกาจยิ่งนัก!"

"อิๆ" ท่านแม่ชมเชย เสี้ยวทูนก็ยิ้มซื้ออย่างดีใจ

เขี้ยวเงินเขยิบเข้าไปใกล้ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ก่อนจะ
เอาตัวมันไปสัมผัสเล็กน้อย

"อาวู้" 'ไอพิเศษเข้มข้นนัก'

เขี้ยวเงินอดใจไม่ไหว นอนทับหินผิวอ่อนทั้งร่าง พอมันหลับตาลง
ก็ทำท่าทางราวกับจะผล็อยหลับ ความแวววาวจากหินผิวอ่อนกระจายแสง
ล้อมรอบตัวมัน แลเห็นจุดกระจายแสงสว่างขึ้นเรื่อยๆ จู่ๆ เขี้ยวเงินก็ลืมหูลืมตาขึ้น
กระโดดหนีจากหินผิวอ่อน ต่อมามันก็สั่นเทาทั่วร่าง เหมือนควบคุมตนเอง
ไม่อยู่

"เขี้ยวเงิน!" โมอีเฮอร์นตกใจจนแทบกระโดด

เขี้ยวเงินร่างกายสั่นเทา นางอยากช่วยชีวิตมัน แต่พูดอะไรไม่ออก
ไปชั่วขณะ

"ท่านแม่ รีบนำมันเข้าไปในแหวนพู่สวรรค์!" เสี่ยวทุนเอ่ยขึ้นทันที
"อืม"

โมอีเหรินนึกคิดเพียงพริบตา นาง เสี่ยวทุน และเซี่ยวจิน ทั้งสาม
ก็ปรากฏตัวในแหวนพู่สวรรค์แล้ว

พอเซี่ยวจินเข้าไปในแหวนก็ปรากฏร่างเดิม ร่างกายมันไม่สิ้นเทา
รุนแรงอีก แล้วยังนอนหมอบลง ก่อนจะค่อยๆ ผล็อยหลับไป

"เซี่ยวจิน?"

"ท่านแม่ ไม่ต้องกังวล เซี่ยวจินไม่เป็นไรแล้ว" เสี่ยวทุนขดตัวอยู่ใน
อากาศข้างกายโมอีเหริน

"เช่นนั้นมัน..."

"มันดูดไอพิเศษของหินผิวน้ำเข้าไปแล้วไม่อาจแปรเปลี่ยนเป็น
พลังตนเองได้ชั่วคราว จึงควบคุมร่างกายตนเองไม่ได้ แต่ว่าตอนนี้
ไม่เป็นไรแล้ว รอมันฟื้นก็จะได้เลื่อนระดับ นี่เป็นเรื่องดีนะ! ท่านแม่ โชคดีที่
มันไม่ดูดไอพิเศษจากก้อนหินจนหมด มิเช่นนั้นถ้าไอพิเศษมากเกินไป
ไม่สามารถดูดซึมได้ ร่างกายจะระเบิดในทันใด" เสี่ยวทุนอธิบาย

พอโมอีเหรินได้ฟังก็อดกระตุกมุมปากไม่ได้

น้ำเสียงของเสี่ยวทุนคล้ายกับว่าเซี่ยวจินไปกินของผิดสำแดงเข้า
จึงย่อยได้ไม่ดี ทำให้เกิดอาการท้องเสียอย่างไรอย่างนั้น

"ท่านแม่ไม่ต้องกังวล ปล่อยให้มันพักผ่อนอยู่ที่นี้ รอมันฟื้นแล้ว
ค่อยออกมาอีกครั้ง"

ที่แท้สัตว์วิเศษจะต้องพักผ่อนก่อนเลื่อนขั้นนั่นเอง

"มันจะพักอยู่ในนี้นานหรือไม่" โมอีเหรินแลมองเซี่ยวจินที่นอนหลับไหล

อดดูบชนนุ่ๆ ของมันไม่ได้

"ไม่รู้สิ อย่างน้อยก็คงหลายวันกระมัง ต้องรอให้มันดูดีขึ้นไอวี่เศษจนกลายเป็นของตัวเองแล้วจึงจะพิน" เรื่องนี้ต้องขึ้นอยู่กับความซ้ำเร็วในการดูดีขึ้นของเขี้ยวเงินด้วย

สำหรับเสี้ยวทุนไม่มีปัญหานี้อยู่แล้ว ปกติเวลาที่มันพินอยู่บนข้อมือไม้อีหริน มันก็จะฝึกบำเพ็ญ ดังนั้นโดยปกติจึงกินของพวกนี้ราวกับกินลูกอม ไม่มีผลข้างเคียงแต่อย่างใด ไม่เคยประสบกับอาการกินมากไปชั่วคราวหรือย่อยไอวี่เศษได้ไม่ดี

"แต่ว่ามันดูดีขึ้นไอวี่เศษไปส่วนหนึ่งแล้ว ก้อนหินก้อนนั้นก็หมดอระย" เมื่อนึกถึงจุดนี้ น้ำเสียงของเสี้ยวทุนดูขุ่นข้องหมองใจเล็กน้อย

เอ่อ...เสี้ยวทุนพูดมาเสียยาวเหยียด เพื่อโทษว่าเขี้ยวเงินทำให้อ่อนหิน 'ไม่อระย'

ไม้อีหรินอ้าปากค้าง รู้สึกจนคำพูดไปเล็กน้อย นางทำได้เพียงจับตัวเสี้ยวทุนมาปดอบโยน "เสี้ยวทุน แ่่ก้อนหินก้อนหนึ่ง เจ้าก็อย่าไปคิดเล็กคิดน้อยกับเขี้ยวเงินเลยนะ อันนี้ให้เจ้ากิน"

กล่าวจบนางก็ยื่นมือออกมา พลันปรากฏผลไม้บนฝ่ามือ เสี้ยวทุนจับหมดในคำเดียว

คนอื่นไม่รู้ว่าเป็นอะไร เสี้ยวทุนกลับรู้แจ้งเห็นจริงยิ่งนัก!

มันดูเหมือนผลไม้ธรรมดา ทว่าปลูกในสวนพุ่มสวรรค์ เติบโตไปด้วยไอวี่เศษ สำหรับเสี้ยวทุนแล้วก็เป็นของอระยยิ่งนัก

ดังนั้นเสี้ยวทุนจึงพอกพอบใจมาก ตัดสินใจไม่คิดเล็กคิดน้อยกับเขี้ยวเงินอีก

"ท่านแม่ ข้ายังมีอีกสองก้อน" เมื่อกินผลไม้เสร็จ พอเสี้ยวทูนอ้าปาก ก็คายหินผิวอ่อนสองก้อนออกมา ซึ่งใหญ่กว่าก้อนเมื่อครู

โมอีเหรินจ้องหินผิวอ่อนสองก้อนนั้นซึ่งมีความสูงเกือบจะเท่านาง แล้วค่อยมองร่างเสี้ยวทูนที่มีความหนาเพียงแค่นิ้วมือ...

เอาเถอะ อย่าตกตะลึงจนเกินไป ขนาดพื้นที่ในท้องของเสี้ยวทูน วัดด้วยสายตาไม่ได้ ทำได้เพียงใช้จินตนาการเอาเท่านั้น

"ท่านแม่ สองก้อนนี้ข้าขอมอบให้ท่านเป็นของขวัญ ท่านดีใจหรือไม่" เสี้ยวทูนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเอาความดีความชอบ มองโมอีเหรินอย่างรอคอย

"ดีใจสิ" กว่าโมอีเหรินจะปิดปากลงและผินยิ้มได้ไม่ง่ายเลย

นางปลื้มปิติยิ่งนัก แต่ก็ตกตะลึงเช่นกัน

นางไม่เคยได้ยินว่ามีหินผิวอ่อนในแม่น้ำเหิงเหอด้วย เหตุใด พอเสี้ยวทูนลงไปก็ได้มาสามก้อน และล้วนมีขนาดใหญ่เกินกว่าปกติ ที่คิดภาพไว้

โดยปกติขอเพียงปรากฏหินผิวอ่อนที่มีขนาดเท่ากำปั้น ก็เพียงพอที่จะ ทำให้ผู้คนแย่งชิงกันจนตายไปข้างหนึ่ง นับประสาอะไรกับก้อนหินขนาดใหญ่ เช่นนี้เล่า

เสี้ยวทูนหาสมบัติเก่งจริงๆ

"ท่านแม่ พวกเราเก็บก้อนหินเหล่านี้ไว้ในสระน้ำจะดีกว่า" เสี้ยวทูนแนะนำ

ภายในแหวนพุทธวรรคมีภูเขา บ่อน้ำพุ สระน้ำ หินผิวอ่อนถือกำเนิด ในน้ำ การเก็บรักษาไว้ในสระน้ำจึงเหมาะสมยิ่งนัก

"ได้" จากนั้นโมอีเหรินก็ร้ายคาถา เคลื่อนย้ายหินผิวอ่อนสองก้อนนี้

วางลงในสระอย่างง่ายดาย

เมื่อออกจากแหวนพุ่สุวรรณค์ โมอีเหรินแลมองหินผิวอ่อนก่อนเดิมที่มีขนาดค่อนข้างเล็ก พบว่ามันมีขนาดสิบห้าองเพินลีฟาง* สีสันตรงมุกก่อนหินเปลี่ยนไป

ส่วนนั้นเปลี่ยนจากสีขาวน้ำนมมาเป็นสีขาวธรรมดา แม้สีจะคล้ายกัน ทว่าสีสันและความมันวาวกลับต่างกัน

"ท่านแม่ ท่านหันส่วนนี้ออกมา" เสียวทูนมองไปทางหินผิวอ่อนแล้วเอ่ยกับโมอีเหริน จากนั้นก็เตือนนางเป็นพิเศษ "ท่านแม่ ต้องใช้ดาบที่มีไอเวิเศษจึงจะหันได้"

ครั้นโมอีเหรินได้ฟังก็ตระหนักได้ว่าเสียวทูนหมายถึงดาบเหล่านั้นในแหวนพุ่สุวรรณค์ที่อาจารย์ทิ้งไว้ให้

นางเลือกดาบขนาดเล็ก หันส่วนนั้นที่เปลี่ยนสีมาถือไว้ในมือตามที่เสียวทูนบอก

หินผิวอ่อนที่เดิมที่นุ่มนวลและมีความยืดหยุ่น เมื่อสูญเสียไอเวิเศษไป มันก็กลับกลายเป็นก้อนหินแข็งโป๊ก โมอีเหรินครุ่นคิดว่าควรจะจัดการของเสียอย่างไร...นี่ล้วนเป็นเพราะนางต้องสิ้นเปลืองวัสดุมากมายในระหว่างฝึกหลอมอาวุธ จึงบ่มเพาะให้นางรู้จักนำของเหลือใช้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ มิเช่นนั้นต่อให้มีของดีอีกมากเพียงใด หากมองจากระดับความสิ้นเปลืองแล้วก็คงไม่พอใช้

"ท่านแม่ พวกเราไปได้ค้นหา 'ของอร่อย' อีกดีหรือไม่" เสียวทูนมองหินผิวอ่อนก่อนนั้นแล้วก็นึกได้ว่าได้น้ำยังมีของอร่อยอย่างอื่นอีก

---

* กงเพินลีฟาง คือลูกบาศก์เซนต์เมตร

จึงบอกกับโมอีเหรินทันที

"ได้น้ำยังมีอีก?!" โมอีเหรินตะลึงงัน

หินผิวอ่อนประเภทนี้พบไม่มาก คนทั่วไปอาจคิดว่าก่อนหินที่มีความยืดหยุ่นประเภทนี้มหัศจรรย์ยิ่งนัก น่าจะมีมูลค่ามาก ขายได้ราคาดี

ทว่าในสายตาของคนที่นี่ดูของเป็น มันไม่ใช่เพียงแค่ขายได้ราคาดีเท่านั้น ช่างหลอมต่างรู้ซึ่งถึงมูลค่าของหินผิวอ่อน

มันคือวัสดุชั้นเลิศในการหลอมประดิษฐ์ สิ่งของที่ใช้นั้นเป็นวัสดุหลักในการหลอมจะมีไอวิเศษเข้มข้น อีกทั้งในยามที่หลอมอาวุธ หากเติมมันลงไปเป็นวัสดุตัวช่วย ไม่เพียงสามารถเพิ่มความเหนียวและความทนทานให้กับอาวุธได้ ขณะเดียวกันพลังในการโจมตีและการป้องกันก็จะเพิ่มขึ้นมากตามไปด้วย

กล่าวได้ว่าไม่มีช่างหลอมคนใดที่ไม่ชื่นชอบหินผิวอ่อน

ทว่าการถือกำเนิดของหินผิวอ่อนไม่แนชดนัก ผู้คนมากมายเพียงรู้ว่าอาจจะชุดเจอในแม่น้ำที่มีไอวิเศษเต็มเปี่ยม ดังนั้นในบรรดาพ่อค้าหินผิวอ่อนถือว่าเป็นวัสดุชั้นยอดที่หาได้ยาก ขอเพียงแค่ปรากฏ ปกติจะดึงดูดให้ผู้คนมากมายแย่งซื้อ

"เสียพูน ได้น้ำมีเยอะหรือไม?" โมอีเหรินสนใจอย่างยิ่ง

หากมีอีก โมอีเหรินไม่ถือสาที่นางและเสียพูนจะเคลื่อนย้ายพวกมันมาเก็บในแหวนฟุสวรค์

โมอีเหรินยอมรับว่าอันที่จริงความรู้สึกเวลาหาสมบัติเจอนั้นไม่เลวเลย...

"ชนิดนี้ไม่มีแล้ว แต่มีชนิดอื่นที่ร่อยกว่า ทว่าอยู่ไกลจากที่นี่สักหน่อย ข้ากลัวว่าท่านแม่จะเป็นกังวล ดังนั้นจึงยังไม่ไป"

นี่นับว่าเป็นสัญญาตญาณอย่างหนึ่งของเสียวทุน แม้มันไม่ใช่
สัตว์วิเศษที่ตามหาสมบัติทุกอย่าง แต่มีสัญญาตญาณในการตอบสนอง
ต่อสมบัติฟ้าดิน เพราะสำหรับมันแล้ว นี่เป็นของบำรุงชั้นยอดนะ!

"อืม...เช่นนั้นรอให้ดีกว่านี้หน่อย พวกเราค่อยแอบลงน้ำกัน"
โมอีเหรินครุ่นคิดไปมา และสุดท้ายตัดสินใจไม่ยอมพลาดโอกาสดีเช่นนี้
ครั้นนางยกมือขึ้นโบก ก็เก็บหินผิวอ่อนบนเตียงก้อนนั้นลงสู่สระน้ำ
ในสวนพุทธรักษาได้แล้ว

หินผิวอ่อนเป็นสมบัติฟ้าดินซึ่งหาได้ยาก กระป๋องที่ท่านดา
หลอมให้นางก็แฝงด้วยวัสดุชนิดนี้ เพียงแต่เก็บสะสมได้ไม่มาก ดังนั้นจึง
ใช้เป็นเพียงวัสดุตัวช่วย

ทว่าก็เป็นเพราะมีวัสดุหลอมเช่นนี้ ระดับความเหนียวของกระป๋อง
'หิมะแดง' จึงเหนือชั้นกว่ากระป๋องทั่วไปนัก

นางรู้ว่าเดิมทีท่านดาก็อยากใช้หินผิวอ่อนมาหลอมกระป๋อง
ตัวท่านเองใหม่อีกครั้งเพื่อเพิ่มคุณภาพของกระป๋อง แต่เพราะจะต้อง
หลอมกระป๋องให้นาง วัสดุไม่เพียงพอ ต่อมาจึงล้มเลิกไป

ตอนนี้ข้าหาหินผิวอ่อนเหล่านี้ได้ รอจนพบท่านดา ค่อยมอบมัน
ให้ท่านเป็นของขวัญ!

หลังจากเรือแล่นไปได้หนึ่งชั่วโมงก็จอดลงด้านหน้าท่าเรือเล็กแห่งหนึ่ง
หลังจากขนถ่ายสินค้าและผู้คนเสร็จจึงออกเดินทางอีกครั้ง

จากยามไหย่วสามเค่อถึงยามชวี* เป็นเวลาที่เรือจัดให้ผู้โดยสาร

* ยามชวี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

กินอาหารค่ำ ด้วยเหตุนี้ยามนี้เกือบทุกคนจึงรวมตัวกันในห้องโถงใหญ่

โมอีเฮอร์นไม่อยากแอดรวมกับผู้อื่น หลังจากหยิบอาหารส่วนของตนเองแล้วก็เดินมายังคาดฟ้าเรือ

'ท่านแม่' จู่ๆ เสี่ยวทุนก็ร้องเรียกขึ้น

"อืม?" โมอีเฮอร์นกำลังฝันกินลูกชิ้นลูกหนึ่ง

แม้อาหารค่ำที่เรือจัดเตรียมไว้ให้ถือว่าไม่เลวนัก แต่โมอีเฮอร์นเคยชินกับการกินอาหารสดใหม่ สำหรับอาหารที่อุ่นมาลวกแล้วทิ้งไว้จนเย็น นางรู้สึกเหมือนจะกลืนไม่ลง

นางถูกเลี้ยงมาจนพิถีพิถันในรสชาติอาหาร...ในระหว่างที่โมอีเฮอร์นกำลังพิจารณาตนเองอยู่นั้น

'ท่านแม่ มีคนที่มิของอร่อยอยู่กับตัว'

ในสายตาของเสี่ยวทุน นอกจากท่านแม่ที่สำคัญที่สุดแล้ว ยังมีคนหรือสัตว์วิเศษที่ท่านแม่ให้ความสำคัญ ของที่กินได้และกินไม่ได้สามอย่างนี้

"คืออะไร" โมอีเฮอร์นกระซิบถาม

'ไม่รู้ อยู่ด้านหลังสุดโน่น' เสี่ยวทุนเอ่ยอย่างยินดีปริดา มีความรู้สึกอยากพุ่งตัวไปหา

โมอีเฮอร์นรีบลอบโยนเสี่ยวทุน ไม่ให้มันนุ่มบ่าม จากนั้นจึงหันไปมองด้านหลังนั่นคือท้ายเรือใช่หรือไม่

นางเก็บอาหารที่ยังกินไม่หมด และหมุนกายเดินไปยังท้ายเรือทันที

ด้านนอกห้องโถงทั้งสองด้านต่างมีทางเดินขนานข้าง ซึ่งเป็นทางเดินเชื่อมถึงหัวเรือและท้ายเรือ เมื่อมองเข้าไปในหน้าต่างข้างทางเดิน ก็จะเห็น

ด้านในห้องโถงเต็มไปด้วยผู้คนคล้ายอยู่ในโรงเตี๊ยมกระนั้น ผู้โดยสารกินอาหาร สนทนาร่วมกันบนโต๊ะแต่ละตัว แสงไฟที่ส่องมาจากหน้าต่างทำให้บริเวณโดยรอบสว่างไสว

แต่พอพ้นจากเขตห้องโถง ท้ายเรือมีเพียงโคมไฟใหญ่แขวนอยู่บนเสากระโดงเรือเพื่อส่องแสงสว่างและชี้ให้เรือลำเล็กหรือผู้คนบนฝั่งละแวกใกล้เคียงเห็นว่าเรือกำลังแล่นผ่านไป

เพราะเข้าสู่ยามราตรี ท้องฟ้ามืดมิด เรือแล่นช้ากว่าเวลากลางวันมากนัก แล่นไปสู่เบื้องหน้า คลื่นแม่น้ำกระทบตัวเรือ ส่งเสียงคล้ายคลื่นลูกเล็กกระทบชายฝั่งกระนั้น ฟังแล้วรื่นหูอย่างยิ่ง

เมื่อมิอิเหรินเดินมาถึงสุดทางก็มองเห็นดาดฟ้าท้ายเรือที่โล่งกว้าง มีโต๊ะกลมตัวหนึ่งวางอยู่ มีโคมไฟหนึ่งดวงวางไว้บนโต๊ะ บุรุษผู้หนึ่งและสตรีนางหนึ่งนั่งอยู่ด้านข้าง โดยรอบมีองครักษ์สองสามคนยืนอยู่และมีสาวใช้คอยปรนนิบัติดูแลเรื่องอาหารการกิน

เพียงมองเสื้อผ้าบนร่างบุรุษและสตรีสองคนนั้นก็รู้ว่าฐานะของพวกเขาต้องมั่งคั่งยิ่งนัก

บุรุษผู้นั้นดูทำยังอยู่ในวัยหนุ่ม อายุราวยี่สิบปี สวมอาภรณ์สีขาวนวล ปักเลื่อมสีทองตรงชายชุด เครื่องหน้าหล่อเหลาคมคาย ท่าทางสุภาพเยือกเย็น ดูท่าคล้ายเป็นคุณชายผู้สูงศักดิ์

ส่วนสตรีนางนั้นดูทำอายุมากกว่าเขาสองสามปี สวมชุดกระโปรงสีชมพู ปักรูปดอกโบตั๋นตรงชายชุด ผิวพรรณขาวเนียนไร้ที่ติ รูปหน้างดงาม ท่าทางหยิ่งยโส ดูท่าว่ารวยมีเกียรติเช่นกัน

บุรุษและสตรีที่มีคนรับใช้ข้างกายมากมายสองคนนี้ไม่ใช่คนที่นาง

มองเห็นตอนก่อนขึ้นเรือหรือไร

ขณะกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น โมอีเหรินก็ถูกองค์กรที่เฝ้ารักษาการณ์
อยู่ด้านหน้าขวางทางไว้ ก่อนจะได้ยินเพียงองค์กรขยับขึ้นเสียงเย็น
"ที่นี่ห้ามคนนอกเข้า ขอแม่งกลับไปเถิด"

13

ห้ามคนนอกเข้า? ดาดฟ้าท้ายเรือกลายเป็นเขตส่วนตัวตั้งแต่เมื่อไร!
โมอีหรินยังไม่ทันพูดถึงข้อสงสัยนี้ เสียงตะโกนกริ้วกราดก็ดังมาจาก
ทางเดินอีกฝั่งหนึ่ง

"ถอยไป!"

"โปรดออกไปเดี๋ยวนี้!" องครักษ์อีกด้านหนึ่งเอ่ยเสียงเย็น

"ดาดฟ้าเรือกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวตั้งแต่เมื่อไร เรือไม่มีกฎเกณฑ์
เยี่ยงนี้ เจ้ามาขบไล่คนด้วยเหตุใดกัน!"

ครั้นบุรุษผู้นั้นกล่าวด้วยเสียงฉุนเฉียว ก็มีองครักษ์อีกคนเดินไปหาคนที่
องครักษ์สองคนร่วมมือกัน ต่อสู้สองสามทีก็ขัดจนเขาสลบแล้วโยนไป
นอนด้านข้าง

จากนั้นองครักษ์ที่เฝ้าปลายทางก็เดินขึ้นหน้าต่อไป ห้ามไม่ให้ผู้ใด
เข้าสู่ช่วงท้ายเรือ

"จริงๆ เลย เหตุใดไม่ว่าจะเดินไปที่ใดล้วนพบคนไม่กลัวตาย มาคอยหาเรื่อง" สตรีที่ดูเป็นคุณหนูสูงศักดิ์เยี่ยงนางนั้นดื่มชาด้วย ท่วงท่าสง่างาม ทว่าน้ำเสียงการพูดการจาเหน็บแนมเป็นอย่างมาก

"ในเมื่อกินอิ่มแล้วก็กลับห้องพักผ่อนเถิด" บุรุษที่ดูเป็นคุณชายสูงศักดิ์ ซึ่งนั่งตรงข้ามนางขมวดคิ้วน้อยๆ เอยกับสตรีนางนั้น

"ไม่เอา ในห้องอบอ้าวจะตาย อยู่ที่นี้สบายกว่า" สตรีนางนั้น เอยอย่างวางท่า

แม้อากาศเดือนสิบเอ็ดหนาวเย็นเล็กน้อย ทว่านางสวมอาภรณ์ ที่ทอดด้วยเนื้อผ้าราคาแพงและเสื้อกันลมขนสัตว์ จึงไม่กลัวลมหนาวอ่อนๆ เช่นนี้

"ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ของพี่เพียงผู้เดียวนะ"

"แล้วอย่างไร ดาดฟ้าเรือไม่ได้มีเพียงพี่เดียว พวกเขาสามารถเดินไปยัง ด้านหน้าก็ได้"

"ที่นี่คือเรือ ไม่ใช่ที่เรือน"

"เดิมทีข้าก็อยากเหมาเรือทั้งลำ หากไม่ใช่เจ้าห้ามไว้ ไยพวกเรา จะต้องใช้เรือร่วมกับคนพวกนี้ ต้องทนความหนาวหู่ของพวกเขานำราคาจะตายไป"

"พี่สาม ข้าจะพูดอีกครั้ง เวลาออกข้างนอกอย่ามากพินิจ หากท่าน คิดจะก่อวุ่นอีกครั้งก็จงกลับไปเถิด!"

"ข้า..." แลมองสีหน้าเย็นชาของน้องชาย นึกถึงคำกำชับของท่านพ่อ ก่อนออกจากเรือนมา แล้วยังมีเรื่องที่ตนเองให้วุ่น ในที่สุดนางก็สำรวม เล็กน้อย "ได้ๆ ข้าเชื่อฟังเจ้าทั้งหมดเรื่อง เจ้าอย่าไล่ข้ากลับไปนะ"

"จำคำที่ท่านพูดในขณะนี้ไว้ อย่าให้เหล่าองค์กรฯ ขั้วใดคนแทนท่านอีก" คุณชายผู้สูงศักดิ์เหลือบมองโมอีเหรินที่ยืนอยู่ตรงราวระเบียงแวนหนึ่ง ก่อนจะส่งสัญญาณมือไปทางองค์กรฯ ที่เฝ้ารักษาการณ์ตรงปลายทางเดิน เหล่าองค์กรฯ รีบขยับเข้ามาเปลี่ยนเป็นยืนโดยรอบเจ้านาย กลายเป็นวงล้อมองค์กรฯ

โมอีเหรินแลมองบุรุษที่ถูกขัดจนสลบอย่างเวทนา นางเดินไปข้างหน้าไม่กี่ก้าว มือกำราวระเบียงด้านข้าง แสร้งชมทิวทัศน์นยามค่ำคืนพลางถามในใจ...

เสี่ยวทุน ของที่เจ้าพูดถึงอยู่ทางใด

'อืม...มีสองอันนะ' เสี่ยวทุนลำบากใจยิ่งนัก มันอยากได้ทั้งสองอย่างสองอัน?

'ทางนั้นมีอันหนึ่ง' มันชี้ไปทางโต๊ะ 'ทางนั้นก็มียันหนึ่ง' แล้วชี้ไปทางด้านหลังซึ่งเป็นห้องโดยสารที่อยู่ด้านบนห้องโถง

ด้านหลังอันนี้เสี่ยวทุนเพิ่งรู้สึกถึงความเริ่ดอร่อย ทั้งมันยังรู้สึกถึงกลิ่นอายที่แผ่ออกมาจากทางด้านหลัง...คล้ายกับสรว้อยที่ท่านแม่สวมอยู่

เพราะยามนี้ดูเหมือนทุกคนจะไม่ได้อยู่ในห้องพัก ดังนั้นห้องพักผ่อนห้าและชั้นหกจึงมีดสนิท มองเห็นไม่ชัด

ทว่าห้องพักบนชั้นหกที่อยู่ตรงกลางเยื้องไปทางขวา โมอีเหรินรู้สึกได้ว่าตรงนั้นมีคนผู้หนึ่งอยู่ และคล้ายกับจ้องมาที่ตน!

โมอีเหรินรีบหันหลังให้ นี่นางคงไม่ได้ทำอะไรดึงดูดความสนใจกระมัง

'ท่านแม่...' เสี่ยวทุนเรียก

เสียเวลา ของของคนอื่นพวกเราไปแข่งมาไม่ได้ เจ้าบอกว่าได้น้ำ
ยังมีของ ยามนี้รู้หรือไม่ว่าอยู่ที่ใด โมอีเฮอร์ไม่เคยคิดจะเป็นขโมยในชาตินี้
จึงรีบเบนความสนใจของเสียเวลาทันที

'อยู่...ข้างหน้าไปอีก ไกลนิดหน่อย' เสียเวลาหงุดหงิดเล็กน้อย
'ท่านแม่ มิเช่นนั้นข้าไปเองก็ได้ ท่านรอข้าอยู่บนเรือเถอะ'

เมื่ออยากไปหาสมบัติพร้อมท่านแม่ แต่ว่าท่านแม่อยู่ได้นานเกินไป
จะไม่เป็นผลดี ดังนั้นเสียเวลาจึงตัดสินใจ อย่างไรก็ตามเสียมันไปเอาของมาให้
ท่านแม่เองจะดีกว่า

ไม่รีบ โมอีเฮอร์ปลอบมัน ที่บอกว่าข้างหน้าไปอีกนี้ไปทางใดหรือ
'ทางนั้น' เสียเวลาเหลือบมองชั่วคราว
เป็นทางที่เรือกำลังแล่นไปนี่ โมอีเฮอร์วางใจโดยพลัน พวกเรา
นั่งเรือไปก่อน รอจนใกล้ถึงแล้วเจ้าค่อยบอกข้า

'ได้' เสียเวลาว่าง่ายมาก มันเชื่อฟังโมอีเฮอร์เพียงผู้เดียว
โมอีเฮอร์เพิ่งปรึกษากับเสียเวลาเสร็จ เสียงสนทนาที่ดังมาจาก
ด้านข้าง...

"นางเฟิง สำหรับเรื่อง...เรื่องที่ท่านพ่อพูดถึง เจ้าคิดตัดสินใจเช่นไร"
คุณหนูที่ค่อนข้างหยิ่งยโสถามอย่างระมัดระวังเล็กน้อย "ได้ยินว่า...
คุณหนูสกุลฉู่มือไม่เอาไหนเลย..."

พอได้ยินคำนี้ โมอีเฮอร์จึงให้ความสนใจเป็นพิเศษ
"พี่สาม เรื่องนี้ท่านไม่ต้องกังวลและไม่ต้องมายุ่ง เรื่องที่ข้ารับปากท่าน
จะต้องจัดการก่อนอยู่แล้ว" คุณชายสูงศักดิ์ตอบ

"เช่นนั้น...เช่นนั้นก็ดีแล้ว ขอบคุณน้องเฟิง" แม้ไม่ได้เอ่ยถามในคำตอบ

ที่อยากรู้ ว่าเป็นเช่นนี้ นางก็วางใจ

เมื่อโมอีเหรินไม่ได้ฟังข้อมูลที่เป็นประโยชน์ อีกทั้งไม่อาจถามตรงๆ
ได้ จึงต้องล้มเลิกโดยพลัน

อย่างไรเสีย 'คุณหนูสกุลสูง' นั้นคงไม่ได้หมายถึงตัวนาง ไม่ต้องไปสนใจ
หรอก

โมอีเหรินชมทิวทัศน์ต่อไป

สถานที่ที่แม่น้ำเหิงเหอไหลผ่านส่วนใหญ่ล้วนเป็นตัวเมือง เพราะ
การขนส่งทางน้ำพัฒนามากขึ้น จึงทำให้ทุกเมืองที่อยู่ติดแม่น้ำรุ่งเรืองกว่า
เมืองอื่นๆ

ท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรี เรือค่อยๆ เคลื่อนตัวไปเบื้องหน้า
ทุกๆ ระยะที่เรือเคลื่อนไปก็จะมองเห็นโคมไฟที่แขวนอยู่บนฝั่งลึบๆ อีกทั้ง
ในระยะใกล้ก็มองเห็นโคมไฟเล็กๆ แกว่งไกวไปมาสองสามดวงกระจายตัว
กันอยู่บนผืนน้ำ คล้ายเป็นเรือชาวประมง

บนแม่น้ำเหิงเหอ นอกจากเรือโดยสารแล้วยังมีชาวประมงที่คอยเก็บ
ผลผลิตทางน้ำโดยเฉพาะ ได้ยินว่านอกจากปูปลาแล้ว บางครั้งก็จะตกได้แร่
และอาวุธประหลาด นั่นมีมูลค่ามากกว่าปูปลายิ่งนัก จากการประเมินราคา
ของสมาคมพ่อค้า หากโชคดีจะได้ลากลอยมาก่อนหนึ่ง

โมอีเหรินชมทัศนียภาพบนแม่น้ำเหิงเหออย่างแปลกใจพลางจับตาดู
ด้านหลัง

แม้นางไม่ได้มองทางด้านหลังด้วยสายตา ทว่านางฝึกเคล็ดวิชาขั้นต้น
มาห้าปี จากการฝึกวิชาอย่างจริงจัง ทักษะการรับรู้ของนางก็พัฒนาเป็น
ทวีคูณเช่นกัน

แม้ไม่มองด้วยตา นางก็สัมผัสถึงเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม
ได้อย่างง่ายดาย

เอ๊ะ?

จู่ๆ ก็บังเกิดความปั่นป่วนใต้น้ำจากกระยะไกล จากนั้นบางสิ่ง
ก็เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วยิ่งยวด

มันมาแล้ว!

โมอีเหรินยังไม่ทันตอบสนอง คลื่นแม่น้ำลูกใหญ่มหึมาก็ถาโถม
มาจากใต้น้ำ เรือถูกจู่โจมในทันใด ตัวเรือสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงยิ่ง

นางคว้าวาระเบี่ยงไว้โดยไม่รู้ตัว แล้วหันไปมองทางหัวเรือ คลื่นแม่น้ำ
พุ่งสูง ลอยขึ้นไปในอากาศ

"อ่า..."

"อ้าย!"

"เกิดอะไรขึ้น!"

ตูม!

ไม่เพียงมีเสียงกรีดร้องดังระงมทั้งลำเรือ ช้ายังมีคนตกลงไปในแม่น้ำ
ด้วย

"ทุกคนระวัง! คว่ำจับหลักยึดไว้ให้มั่น ไม่ต้องตื่นตระหนก!" หัวหน้าเรือ
ปรากฏตัวบนดาดฟ้าเรือทันใด เคลื่อนพลังยุทธ์พลางตะโกนเสียงดังลั่น

ทุกคนบนเรือล้วนได้ยิน ขณะเดียวกันลูกเรือก็ปรากฏตัวตามมา
อย่างรวดเร็ว

"ทุกคนโปรดรีบเดินเข้าไปในห้องโดยสารตามคำชี้แนะ!" หัวหน้าเรือ
เอ่ยขึ้นอีก

ครั้นกล่าวจบ เขายังออกคำสั่งอีกหลายอย่าง
ทั้งสั่งให้ลงน้ำไปช่วยคน ทั้งสั่งให้หยุดเรือ
องครักษ์ที่มาพร้อมเรือรวมตัวกันทั่วทุกด้านทันที โดยเฉพาะ
ทางหัวเรือ

ผู้คนเห็นเพียงคลื่นแม่น้ำที่พุ่งสูงเสียดฟ้าซัดโครมลงมา ท่ามกลาง
ความมืดมิดนั้นกลับเห็นเพียงหมวดหลายเส้นเกาะอยู่ที่ตัวเรือยั่วเยย

"นั่นคืออะไร!"

"อ้อ..."

"เป็นสัตว์วิเศษระดับหก ปลาหมึกยักษ์จากใต้!" มีคนมองออก
ในที่สุด

ระดับหก?! ทุกคนอ้าปากหายใจหอบ

ในดินแดนเทพยุทธ์ แม้จะมีสัตว์วิเศษอยู่ไม่น้อย ทว่าสัตว์วิเศษ
ระดับห้าขึ้นไปจะพบได้ยากมาก และพลังการจู่โจมจะรุนแรงเป็นพิเศษ
ยามนี้จู่ๆ มีสัตว์วิเศษระดับหกมาปะทะ อีกทั้งพวกเขายังอยู่บนเรือ
จะต้องปราบปลาหมึกยักษ์ระดับหกจากใต้น้ำลึกที่ตัวใหญ่มหึมาและ
มีพลังมหาศาล...

ทันใดนั้นหัวหน้าเรือพลันกำดาบไว้ในมือ กระโดดตัวลอยขึ้นไป
กลางเวหา พลังยุทธ์ขึ้นฟ้าพริ้งพรุออกมาทันใด ก่อนจะฟาดดาบลง

"ดาบที่หนึ่ง เริ่ม!" ไอดาบลอยสูงขึ้น พุ่งเข้าไปที่ปลาหมึกยักษ์

"อุ๊ยว..." เดิมทีปลาหมึกยักษ์เตรียมจะพุ่งมาเบื้องหน้า แต่กลับ
ร้องโหยหวนโดยพลัน มันเจ็บปวดจนล่าถอยไปได้

"ถอยเรือไปห้าจั้งทันที เตรียมรณูให้พร้อม!" หัวหน้าเรือกลับไปยัง

ดาดฟ้าเรือ และออกคำสั่งอีกครั้ง

ลูกเรือดำเนินการตามคำสั่ง ขณะเดียวกันมือธนูหกคนพลันยืนอยู่ที่หัวเรือ ทุกคนง้างธนูยักษ์สีแดงที่มีความยาวสี่ชื่อ*

จู่ๆ ปลานมึกยักษ์ก็พุ่งขึ้นเหนือผิวน้ำอีกครั้ง...

"ง้างธนู ยิง!"

ธนูสีแดงฉานหกดอกยิงไปยังตัวปลานมึกยักษ์พร้อมกัน อีกทั้งยังพ่นเปลวไฟออกมา ไม่เพียงแทงจนปลานมึกยักษ์ได้รับบาดเจ็บ ธนุนั้นยังทำให้ไฟลวกจนเป็นแผลกว้างขึ้น

"อู๊ยวว..." ปลานมึกยักษ์ร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดอีกครั้ง หนวดนับไม่ถ้วนแหวกว่ายยั่วเย้า

"ง้างธนู ยิง!" หัวหน้าเรือออกคำสั่งอีกครั้ง

แม้ปลานมึกยักษ์จะไม่ฉลาด ทว่าสัตว์วิเศษระดับหกกี่มีสติปัญญาเท่า กับเด็กห้าขวบ มันตระหนักได้ถึงความร้ายกาจของธนูไฟ จึงรีบดำดิ่งลงไปใต้น้ำทันที

ธนูหกดอกลอยค้างโดยพลัน ก่อนจะร่อนกลับมา

"เก็บธนู เตรียมป้องกัน!" ครั้นหัวหน้าเรือเห็นสถานการณ์เช่นนี้ สีหน้าเขาเคร่งเครียดยิ่งกว่าเมื่อครู่ตอนปลานมึกยักษ์ปรากฏตัวเสียอีก สายตาเขาคอยสอดส่องไปยังผิวน้ำในทุกทิศทุกทางไม่หยุดหย่อน

"ธนูที่ยิงไม่โดนเป้าแล้วยังร่อนกลับมาเองได้ ช่างมหัศจรรย์โดยแท้" โมอีเฮอร์นมองดูอยู่ด้านหลัง ชื่นชมไม่หยุด

"แม่นางไม่รู้หรือว่าธนูชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า 'คันธนูเพลิง' คันธนู

* ชื่อ (เซยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

และลูกธนูล้วนเป็นฝีมือของช่างหลอมซึ่งทำขึ้นเป็นพิเศษ เมื่อยิงธนูออกไป ครั้นพุ่งโดนเป้าหมายก็จะเผาไหม้ด้วยตัวมันเอง เป็นอาวุธล้ำค่า คุณภาพสูงชนิดหนึ่ง พลังในการจู่โจมรุนแรงยิ่งนัก" นักยุทธศาสตร์หนึ่งที่ชมความคึกคักเช่นเดียวกับโมอีหรินอธิบายอย่างกระตือรือร้น นางยืนอยู่ด้านข้างเขาห่างออกไปเพียงสองสามก้าว

อาวุธที่ช่างหลอมหลอมออกมา มีการแบ่งลำดับชั้น แบ่งเป็นสามประเภท อาวุธล้ำค่า อาวุธวิเศษ และอาวุธราชา แต่ละประเภทยังแบ่งเป็นคุณภาพสูง กลาง ต่ำ

อาวุธล้ำค่าคุณภาพต่ำพบได้ทั่วไป โดยปกติช่างหลอมชั้นกลางสามารถหลอมอาวุธล้ำค่าคุณภาพกลางได้เป็นลำดับรองลงมา อาวุธล้ำค่าคุณภาพสูงแม้จะเหนือกว่าคุณภาพกลางเพียงระดับเดียว ทว่าหลอมยากกว่าไม่น้อย มูลค่าก็สูงกว่าอาวุธล้ำค่าคุณภาพกลางหลายเท่าตัวนัก

"มีเสียแรงจริง ๆ ที่สมาคมพ่อค้าเฟิงหลินนำอาวุธล้ำค่าคุณภาพสูงออกมาหกรุ่นอย่างง่ายดาย คนมีฐานะมั่งคั่งกว่าย่อมพูดเสียงดังกว่าเสมอ!" นักยุทธหันมถอนใจเอ่ย

เขามองโมอีหริน มองแล้วมองอีก ก่อนจะถามอย่างประหลาดใจเล็กน้อย "แม่นาง เจ้าไม่กลัวหรือ"

"กลัวอะไร"

"ปลาทูมียักษ์ตัวนั้นอย่างไรเล่า หากโดนหนวดมันรัดเข้า เจ้าไม่ต้องรอจนถูกมันกินลงท้อง พอโดนหนวดรัดก็จะรัดเจ้าจนตายแล้ว"

"มีพวกหัวหน้าเรืออยู่ ไม่ต้องกลัวหรอก" โมอีหรินแสดงสีหน้าเลื่อมใสเอื่อยอย่างไร้เดียงส่ายิ่งนัก

"หัวหน้าเรือฝีมือเก่งกาจยิ่งนัก เขารับมือกับปลาหมึกยักษ์ระดับหก
ได้อยู่แล้ว แต่ไม่แน่ว่าเขาจะรับรองความปลอดภัยของทุกคนได้ แม่นาง
เข้าไปในห้องโดยสารดีกว่า จะปลอดภัยกว่านะ" นักยุทธหนุ่มเอ่ยด้วย
ความหวังดี

"ช้าไม่กลัว" โมอีเฮอร์นตอบหนึ่งประโยคยื้มๆ จู่ๆ สายตานาง
ก็เหลือบมองไปยังผิวน้ำด้านข้างตัวเรือ ก่อนเอ่ยกับเขามากกว่า "พวกเรา
ถอยสักหน่อยจะดีกว่า"

"เช่นนั้นหรือ" นักยุทธหนุ่มถอยหลังพร้อมนาง
เขาได้ชมความคึกคักร่วมกับแม่นางทั้งดงามเช่นนี้ ย่อมจะดีกว่า
แออัดกับพวกคนโง่เงาคนอื่นๆ แน่จน

ทว่าพวกเขาสองคนเพิ่งถอยมาไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินเสียงตวาดที่คุ้นเคย

"โยจิ้งถอยมา อย่าถอยมาอีกนะ!"

โมอีเฮอร์นกระตุกมุขปาก

สตรีเรื่องมากนางนี้ยังอยู่?!

"ที่นี่ไม่ใช่เรือนของท่าน ท่านมีสิทธิ์อะไรมาขับไล่" นักยุทธหนุ่ม
ที่อยู่ด้านข้างโมอีเฮอร์นตอบอย่างไม่ไว้น้ำ

โมอีเฮอร์นครุ่นคิด เขาคงไม่ได้เห็นฉากที่มีคนโดนขัดจนสลบแล้วทั้งไว้
ด้านข้างเป็นแน่

"เจ้ากล้ามาเสียมารยาทกับข้าเอ็งนี่? องค์กรข้า สั่งสอนเขาให้เช็ด!"
สตรีผู้สวมอาภรณ์สีชมพูออกคำสั่งต่อองค์กรข้า

"แม่นางท่านนี้ คุณชายท่านนี้ โปรดอย่าทะเลาะเบาะแว้งกันบนเรือ"
ผู้ดูแลเรือที่รับผิดชอบความปลอดภัยด้านท้ายเรือเอ่ยขึ้นทันที

"พี่สาม!" คุณชายผู้สูงศักดิ์ที่อยู่ด้านข้างนางตะโกนเสียงทุ้มต่ำ

"อี!" สตรีชุดสีชมพูร้องอีเสียงหนึ่งอย่างไม่พอใจ

"มันมาแล้ว!" จู่ๆ โมอีเหรินก็ตะโกนเสียงดังลั่น

ผู้คนวิ่งวุ่นไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ทุกคนยังคงสงสัยว่าจะไรมาแล้ว ก่อนที่จะเห็นปลาหมึกยักษ์ได้น้ำลึกไหลขึ้นมาจากแม่น้ำด้านนี้ พอมันทางหนดออกก็คว้าตัวผู้โดยสารและองครักษ์บนเรือได้หลายคน

"ทุกคนรีบเข้าไปในห้องโดยสารเร็ว!" ผู้ดูแลเรือตะโกนได้ทันเพียงประโยคเดียว จากนั้นก็เลื่อนพลังวิเศษทั่วร่าง ปลาหมึกยักษ์เหวี่ยงมรดกตัวหนึ่งไหลออกมาทันใด มันสะบัดหางและจับปลาหมึกยักษ์แผ่นหนึ่ง

"อุ๊ยววว..." ปลาหมึกยักษ์ร้องครวญครางอย่างเจ็บปวด หนวดหลายเส้นคลายออก คนที่โดนจับตัวไม่กี่คนนั้นก็ตกลงไปในน้ำตามๆ กัน

"กระโดดลงไปช่วยคน!" ผู้ดูแลเรือออกคำสั่ง ขณะเดียวกันเขาก็สั่งให้ฉลามมรดกสัตว์วิเศษของเขาเข้าโจมตีปลาหมึกยักษ์ต่อไป

สัตว์น้ำสองตัวต่อสู้กันันทันใด เป็นผลให้ผิวน้ำกระเพื่อมไหว ละอองน้ำสาดกระเซ็น

"โอ้!"

"อ้อ!"

"หนีไป!"

เกิดความอลหม่านบนดาดฟ้าช่วงท้ายเรือ ทุกคนล้นหลบหลีกน้ำทะเล วิ่งหัวซุกหัวซุน กอปรกับเสียงโกรธขี้ของคุณหนูนางใดนางหนึ่ง

หลังจากที่โมอีเหรินหลบหลีกไม่กี่ก้าว นางก็ตัดสินใจกระโดดลอยตัวขึ้นไปบนระเบียงห้องพักชั้นห้าแล้วนั่งบนราวระเบียง

ขณะนั้นไม่ใช่มีเพียงนักยุทธหนุ่มที่เดิมทียืนอยู่ข้างนางจะตกตะลึง
แม้แต่ผู้ดูแลเรื่องเบาะความสนใจมาเหลือบมองนางแวบหนึ่ง

"พวกเราที่ขึ้นไปด้วยแล้วกัน" พอเห็นดาตฟ้าเรือยุ่งเหยิงวุ่นวาย
สตรีนางนั้นที่อารมณ์ไม่ค่อยดีจึงดึงน้องชาย ขึ้นไปด้านบนพลางเอ่ย

"อืม" ครั้นคุณชายสูงศักดิ์เห็นความวุ่นวายรอบข้างจึงพยักหน้า
ดิงพี่สาวแล้วกระโดดขึ้นไปยังระเบียง

จากนั้นก็มือขวักขว้างหาคณกระโดดตามหลังมา

"แม่นางท่านนี้ ขอรบกวนด้วย" ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม ต้อง
เรียงลำดับมาก่อนมาหลัง คุณชายสูงศักดิ์ท่านนั้นเอ่ยกับโมอีเหริน
อย่างสุภาพยิ่งนัก

โมอีเหรินยังไม่ทันพูดอะไรก็เห็นปลาฉลามมรกตและปลาหมึกยักษ์
กระแทกใส่กัน ที่น่าอัศจรรย์คือปลาฉลามที่มีขนาดเล็กกว่าปลาหมึกยักษ์
กว่าครึ่ง ทว่าพลังที่ส่งออกมาไม่แพ้ปลาหมึกยักษ์สักนิด ในสถานการณ์
ที่ทั้งสองตัวปะทะกัน ขณะเดียวกันพวกมันก็ถูกอีกฝ่ายกระแทกจนปลิว
แต่ปลาฉลามดันลอยมาในทิศทางระเบียงนี้พอดี

"แย่แล้ว!"

เดิมทีโมอีเหรินนั่งอยู่บนราวระเบียงอย่างเอื้อระเหย นางมองดู
ความวุ่นวาย พลันร้องเสียงต่ำเสียงหนึ่ง แล้วถีบตนเองเพื่อกระโดดหลบ
ทันที

คุณชายสูงศักดิ์ท่านนั้นเห็นเข้าก็ฉลักพี่สาวของตนไปทางองครักษ์
ด้านข้างทันที

"พานางกลับห้องพัก!"

"นางเฟิง!"

"กลับห้องไปเสีย!" คุณชายสูงศักดิ์ออกคำสั่งอย่างห้ามปฏิเสธ

"...เจ้าเองก็ระวังตัวด้วย" สตรีชุดสีชมพูไม่มีทางเลือก ทำได้เพียงต้องกลับห้องพักทันทีพร้อมองครักษ์

ครั้นคุณชายสูงศักดิ์ขัดฝ่ามือ พลันเคลื่อนพลังยุทธ์ของนักยุทธ์ชั้นฟ้าไปเบื้องหน้า สร้างกำแพงป้องกันเอาไว้เพื่อขวางพลังปะทะของฉลามมรกต ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ทำร้ายมัน

"ขอบคุณมาก" ผู้ดูแลเรือเอ่ย

จากนั้นเขาก็บัญชาการให้ฉลามมรกตติดตามจู่โจมปลาหมึกยักษ์ต่อไป

เมื่อครู่หลังจากปลาหมึกยักษ์ตัวนั้นโดนกระแทกจนปลิวไป ร่างหมึกก็ชะงักค้างบนอากาศโดยพลัน หนวดย้วยเยื้องล่างส่ายไปมา หนวดเส้นหนึ่งยังจับตัวคนไว้สองคน

"ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!" สองคนนั้นตะโกนโหวกเหวกด้วยความหวาดกลัวสุดขีด

ครั้นผู้ดูแลเรือเห็นเข้าจึงรีบเปลี่ยนคำสั่งทันที ให้ฉลามมรกตรอโอกาสเข้าช่วยเหลือคน ส่วนเขาเองคอยบัญชาการมือธนู

"เล็งเป้าที่หัวปลาหมึกยักษ์ ยิง!"

ธนูไฟสีแดงเพลิงหกดอกยิงออกไปอีกครั้ง

ปลาหมึกยักษ์หลบทัน ทว่ายังยิงโดนสองดอก

"อู๊ยวๆ อู๊ยวๆ..."

ปลาหมึกยักษ์คล้ายกับครวญครางอย่างเจ็บปวดผ่านทางจุก

เสียงดังระงมไปรอบด้านอีกครา หนวดที่ส่ายไปมาหดเข้าเพราะได้รับความเจ็บปวด จึงปล่อยคนหนึ่งลงมา

"อ้าก...ช่วยด้วย..."

คนที่ลอยคว้างตกลงมา ยังไม่ทันยินดีปรีดาที่หนีรอดจากหนวดปลาหมึกได้ ก็ต้องเผชิญหน้ากับความเป็นไปได้ที่จะตายอย่างอนาถอีกครั้งในทันที

จากนั้นฉลามมรกตตัวไป ใช้แผ่นหลังรองรับคนผู้นั้นทันที แล้วส่งขึ้นไปบนเรือ

"ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!" อีกคนหนึ่งที่ยังถูกปลาหมึกยักษ์จับอยู่กรีดร้องอีกครั้ง

"มือธนูเตรียม ยิง!" ผู้ดูแลเรือออกคำสั่งอีกครั้ง

ปลาหมึกยักษ์ไม่หนีแล้วในครั้งนี้นั้น เปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนตัวเล็กน้อย ขณะที่ทุกคนยังคงมองเห็นมันอยู่ มันก็ลื่นอีกคนหนึ่งที่ยังถูกจับอยู่เข้าปากทั้งตัว

"กรี๊ด!"

"อ้าก!"

ผู้คนบนเรือที่เห็นเหตุการณ์ต่างอ้าปากค้างเบิกตาโพลงกันหมด บางคนงุนงง บางคนถึงขนาดเกือบจะอาเจียน

หลังจากกลืนคนลงไปทั้งตัวแล้ว ปลาหมึกยักษ์ก็ดำดิ่งลงไปได้ น้ำทันที ธนูหกดอกจึงค้างกลางอากาศทั้งหมด

"ฉลามมรกต ตามไป!" ครั้นผู้ดูแลเรือเห็น จึงรีบสั่งสัตว์วิเศษของตนเองให้ตามไป จากนั้นก็สั่งลูกเรือบริหารจัดการให้ทุกคนบนดาดฟ้าเรือ

กลับเข้าห้องพักตนเอง

ยามนี้บนดาดฟ้าเรือเหลือเพียงลูกเรือ ยังมีโมอีเฮรินที่หยุดยืนอยู่บนระเบียงชั้นห้าและคุณชายสูงศักดิ์ผู้นั้น รวมทั้งผู้โดยสารที่อาศัยอยู่บนชั้นห้า

"ปลาหมึกยักษ์โหดเหี้ยมยิ่งนัก..." โมอีเฮรินกัดริมฝีปาก

นางชื่นชอบสัตว์วิเศษ ทว่าก็นึกเกลียดสัตว์วิเศษที่โหดร้ายป่าเถื่อน เมื่อครู่ปลาหมึกยักษ์ตัวนั้นจึงใจเกินคนให้ทุกคนได้เห็นกับตา

นางสูดหายใจลึกๆ ระวังความสะอิดสะเอียนที่มีต่อปลาหมึกยักษ์ตัวนั้น พลันจ้องมองผิวน้ำอย่างตรึงตรอง

น้ำเค็มกับน้ำจืดมีสภาพแวดล้อมต่างกันยิ่งนัก ปลาหมึกยักษ์จากใต้น้ำลึกโดยปกติจะอาศัยอยู่ในทะเลหรือทะเลสาบใหญ่ เหตุใดจึงแหวกว่ายมายังแม่น้ำได้

"แม่นาง เจ้าคงไม่เป็นไรหรอกมัง"

"เอ?" โมอีเฮรินเงยหน้า มองเห็นคุณชายสูงศักดิ์ผู้นั้นมองมาทางตนเองอย่างห่วงใย

"ข้าไม่เป็นไร" นางสาวหน้า มองเขาอย่างขงนสงสัย ครุ่นคิดในใจว่าเหตุใดจู่ๆ เขาจึงพูดกับนาง

"ปลาหมึกยักษ์น้ำลึกอาจปรากฏตัวอีก อย่างไรเสียแม่นางกลับไปห้องพักจะปลอดภัยกว่า" คุณชายสูงศักดิ์แนะนำจากใจจริง

ตอนอยู่ที่ท่าเรือเขาก็สังเกตเห็นนางแล้ว นางมีสีหน้ายากจู้ยากเห็นและตื่นตาตื่นใจ ดูทั้งไร้เดียงสาและน่ารัก

เดิมทีเขานึกว่านางเป็นแม่นางน้อยที่เพิ่งออกจากบ้าน ไร้เดียงสา

อ่อนต่อโลก แต่ไม่ว่าจะเป็นตอนถูกองค์กรชั่วขวางไว้ หรือเมื่อครู่ตอนที่ถูกปลาหมึกยักษ์จู่โจม นางก็ไม่ได้แสดงออกถึงความหวาดกลัวสักนิด ทั้งยังกระโดดหนึ่งวงล้อมการโจมตีของปลาหมึกยักษ์ได้อย่างง่ายดาย ชวนให้เขาทิ้งในตัวนางมากขึ้นทันใด และอดคิดอยากเข้าใกล้นางไม่ได้

"ขอบคุณ ท่านก็กลับห้องพักเถิด จะปลอดภัยกว่า" โมอีเฮอร์รู้ว่าเขาไม่มีเจตนาร้าย จึงพยักหน้ายิ้มๆ ไปทางเขาแล้วตอบกลับอย่างสุภาพ ถือว่าขอบคุณในความห่วงใยของเขา

"ข้ามีนามว่ามูห์รงฉางเฟิง อยู่ห้องพักชั้นนี้ หากเจ้าต้องการความช่วยเหลือก็มาหาข้าได้ ไม่ต้องเกรงใจ" มูห์รงฉางเฟิงเอ่ยต่อนาง

"ขอบคุณ" โมอีเฮอร์แยมยิ้มไปทางเขาก่อน แล้วเดินไปทางบันได ทว่าขณะที่นางกำลังก้าวลงบันไดชั้นที่สาม เรือทั้งลำก็โคลงเคลงอย่างดุเดือดโดยพลัน

"กรี๊ด!" เสียงกรีดร้องดังระงมทั่วทั้งลำเรืออีกครั้ง

ผู้ดูแลเรือน้ำถอดสี ร้องตะโกนเตือนทันที "ทุกคนระวังตัว!"

สัตว์วิเศษที่ทำพันธสัญญากับมนุษย์จะสื่อถึงกันได้ ผู้ดูแลเรือได้รับสารที่ส่งมาจากหลามมรกตว่าเนื่องจากหลามมรกตและปลาหมึกยักษ์ฝีมือคู่สืบทัน ขณะที่อยู่ใต้น้ำผละกันรุกผละกันรับ อีกทั้งยังโจมตีกันไปมาทว่าไม่มีฝ่ายใดชนะ ดังนั้นปลาหมึกยักษ์จึงหมดความอดทนและกระแทกใต้ท้องเรือครั้งแล้วครั้งเล่า

ปัง!

ปัง!

ปัง!

เสียงกรีดร้องบนเรือดงระงมต่อเนื่องกัน ไม่อืหรินคว่ำรวาระเบียง
ไว้แน่น ฝุ่นย่นจนมันคง

"ทุกคนจับให้มัน!" ผู้ดูแลเรือตะโกนบอกอีกครั้ง

ฉลามมรกตโจมตีปลาหมึกยักษ์ได้แม่น้ำต่อไป ปลาหมึกยักษ์
โกรธแค้นมาก ยิ่งออกแรงกระแทกใต้ท้องเรือ ผู้โดยสารที่อยู่ในห้องโดยสาร
แทบจะอาเจียนออกมาเพราะความโคลงเคลงของเรือแล้ว

ขณะนั้นหัวหน้าเรือและผู้ดูแลเรือสองคนอยู่ด้วยกัน ตัดสินใจให้
หัวหน้าเรือสั่งการอยู่บนเรือต่อ สั่งให้มือธนูเตรียมพร้อม ส่วนผู้ดูแลเรือ
กระโดดลงน้ำ รวมมือกับฉลามมรกต บังคับให้ปลาหมึกยักษ์โผล่พ้นน้ำ

"อุโยวๆ..."

ผู้ดูแลเรือลงไปในน้ำไม่ถึงหนึ่งเค่อ ทุกคนก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวน
ดังมาจากใต้น้ำ ตามมาด้วยเสียงสวบสาบ ปลาหมึกยักษ์พุ่งขึ้นเหนือผิวน้ำ
อีกครั้ง

"จ้งธนู ยิง!" ในช่วงพริบตาที่ปลาหมึกยักษ์โผล่พ้นผิวน้ำ หัวหน้าเรือ
ก็รีบออกคำสั่งโดยพลัน

ฟิ้วๆ! ฟิ้วๆ!

ธนูไฟสีแดงฉานหกดอกยิงไปที่ปลาหมึกยักษ์อีกครั้ง ครา มันหันมา
อ้าปากพ่นน้ำสีดำใส่เรือ

"ทุกคนรีบหลบ!" หัวหน้าเรือหันหน้าถอดสี ตะโกนเสียงดังลั่นในทันใด
น้ำที่ปลาหมึกยักษ์พ่นออกมา มีพิษร้ายแรงอยู่ในนั้น!

"สมควรตายนัก" ไม่อืหรินสาปแช่งเสียงแผ่วเบา

แม้ชุดปิกสวอร์คจะไม่กลัวพิษ ทว่านางไม่ยากด้าเมียมไปทั้งตัว

แม้แต่หน่วย

โมอีเหรินลูกลี้ลูกนอนอยู่หัวขณะ จากนั้นจึงตัดสินใจพุ่งลงน้ำ เพื่อหลบน้ำพิษนั้น ทว่าขณะที่นางคว่ำรารวะเบี่ยง กำลังจะพุ่งตัว กระโดดลงไป กลับมีมือข้างหนึ่งมาโอบเอวนางจากด้านหลัง หยุดยั้ง การเคลื่อนไหวของนาง

โมอีเหรินพลิกฝ่ามือต่อสู้กับคนที่อยู่ด้านหลังทันที ฝ่ายตรงข้าม กลับหลบหลีกการรุกโจมตีของนางอย่างง่ายดาย ทั้งยังโอบเอวนาง ถอยหลังออกห่างจากรารวะเบี่ยงไปเรื่อยๆ

โมอีเหรินไม่มีโอกาสแม้แต่จะต่อสู้ก็ถูกพาขึ้นไปที่สูงนรก ก่อนจะเข้าไปในห้องพักห้องหนึ่ง

พอประตูปิดลง น้ำพิษสีดำก็ถูกกันไว้ด้านนอก

"เอ่อ..."

โมอีเหรินตะลึงงันเล็กน้อย ความร้อนผะผ่าวที่รอบเอวทำให้นางได้สติ ทันควัน นางเอี้ยวตัวกลับมาครึ่งหนึ่ง และลงมือจุมโจมอีกครา

ปาเถื่อนนักร เป็นใครกันกล้ามาแอบกินเต้าหู้ข้า?!

ทว่าการโจมตีของนางถูกคนด้านหลังสกัดไว้ได้อย่างง่ายดายอีกครั้ง แต่ฝ่ายตรงข้ามก็ปล่อยมือที่โอบเอวนางออก นางรีบกระโดดหนีก้าวใหญ่ แล้วค่อยหันกลับไป

เอ๊ะ?!

ขณะที่โมอีเหรินมองท่าทางฝ่ายตรงข้าม อันดับแรกคือตะลึงงัน จากนั้นก็นึกสงสัยเล็กน้อย

นางคุ้นหน้าผู้มาเยือนเสียเหลือเกิน คิ้วเข้มได้รูป ดวงตาเป็นประกาย

หน้าตาหล่อเหลา อารมณ์สีม่วนบนร่างขับอำนาจความดุดัน องค์กายพรั่งพร้อม
บนใบหน้าสมบุรณ์แบบไร้ที่ติ สีหน้าเย็นชา ท่าทางสูงศักดิ์เย็นยะเยือก
แฝงความห้าวหาญประหนึ่งผู้มีตำแหน่งสูงส่ง

สมบุรณ์แบบ สูงศักดิ์ น่าเกรงขาม...

ทว่าแววตาที่เขามองไม่โอ้อเหริน ความเย็นชาและความน่าเกรงขามนั้น
กลับมลายหายไปจนสิ้น หากนางมองไม่ผิด แวตานั้นตระหนกตระคนดีใจ
อยู่บ้าง แล้วยกใจเล็กน้อยด้วย

สิ่งที่ทำให้โมอึเหรินจนที่สุดก็คือ...นางคุ้นเคยกับดวงหน้างดงามนี้
อย่างประหลาด

เคยเจอที่ใดกันนะ...

ปัง!

จู่ๆ ตัวเรือก็ถูกกระแทกอีกครั้ง

ร่างกายนางโงนเงน แต่กลับไม่รู้ว่าควรคว้าอะไรไว้ดี

อีกฝ่ายก็โงนเงนเช่นกัน ก่อนที่เขาจะโอบนางที่กำลังคว้างไว้อีกครั้ง

จากนั้นคนทั้งสองก็ล้มลงไปกับเตียงพร้อมกัน แผ่นหลังของ
โมอึเหรินชนเข้ากับแผ่นอกของเขาอย่างแรง

"โอ๊ย!" แซงไป!

โมอึเหรินขมวดคิ้วมุ่น จากนั้นตระหนักได้ว่า...นางโดนกินเต้าหู้
อีกแล้ว!

โมอึเหรินรีบพลิกตัวลุกขึ้นทันใด สุดท้ายมีเสียงดังปังอีก ตัวเรือ
ลั่นคลอนอีกครั้ง ทำให้นางยืนไม่อยู่และล้มลงไปอีกครา

"โอ๊ย!" ครั้งนี้ไม่ใช่แผ่นหลัง แต่เป็นด้านหน้าชนเข้ากับแผ่นอกเขา

อย่างจัง

"อย่าขยับ" คนที่ถูกชนคล้ายไม่รู้สึกรู้สึกลับตัว มือทั้งสองประคองร่างนางไว้ จากนั้นจึงลุกขึ้นนั่งและกอดนางไว้ในอ้อมแขน

"นี่! เอากรงเล็บของท่านออกไป!" นางตีมือเขาที่โอบเอวอยู่พลงเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์

"กรงเล็บ?" เขาลดเสียง พูดซ้ำอีกครั้ง

"อันนี้" นางว่าพลงตีซ้ำอีกสองที

ท่าทางเช่นนี้มันน่า... ขมับของเขากระตุกเล็กน้อย

"ใจเย็นอย่างมันคงได้?"

"แน่นอน"

เพิ่งพูดออกมาไม่ทันไร เรือก็โคลงเคลงอีกครั้ง นางพลันโงนเงนต่อหน้าเขา

"อย่าเพิ่งขยับ" เขายังคงไม่ปล่อยมือที่โอบเอวนางไว้ ขณะเดียวกัน เขาก็ขมวดคิ้ว

เพียงแค่ปลายหมีก็ยักยัดตัวหนึ่ง นี่ไม่ถึงว่าใช้เวลาปราบยาวนานเช่นนี้ก็ยังปราบไม่สำเร็จ เขาไม่พอใจกับวิธีการของเรือลำนี้จริงๆ

"ท่านปล่อยได้แล้ว ข้าเองได้" แม้จะรู้ว่าเขาหวังดี ทว่าไม่โอ้อวดก็ยังคงไม่พอใจ

นางรู้สึกว่ามันถูกกินตัวอยู่เรื่อย ทั้งยังเรียกร้องความเป็นธรรมไม่ได้อีก ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนถูกข่มเหงซ้ำๆ

เขามองนาง นางก็จ้องมองเขาเขม็งอย่างเย็นกราน

"ก็ได้" ในที่สุดเขาถึงยอมปล่อยนาง

ไม้อีเหรินรีบไปนั่งบนเก้าอี้ด้านข้างทันที เก้าอี้ที่อยู่ใกล้หน้าต่างนางยังสามารถมองสภาพการณ์ภายนอกได้ด้วย

เห็นเพียงแสงดาบ เภาไฟ ฉลามมรกตและปลาหมึกยักษ์ชนกันไปชนกันมา หัวของปลาหมึกยักษ์มีบาดแผลฉกฉวยไม่ถ้วน แต่หนวดส่วนใหญ่ของมันยังไม่ได้รับบาดเจ็บเท่าไรนัก ยังคงดีน้ำกระเพื่อมขัดขวางการโจมตี พลางจับผู้คน ลูกเรือจำนวนไม่น้อยโดนพิษสีดำเข้าแล้ว

พลังของปลาหมึกยักษ์สัตว์วิเศษระดับหกไมโซมีไว้ให้ยำเกรงเท่านั้น เนื้อของมันทั้งหนาและหนวดก็เยอะ น้ำลายที่พุ่งออกมาสามารถคร่าชีวิตคนได้ และบาดแผลบนร่างมันแม้มองดูแล้วจะมีมากมาย น่าสยดสยอง ทว่าล้วนเป็นเพียงบาดแผลภายนอก ฉลามมรกตแม้จะมีฟันแหลมคม แต่ว่าขนาดลำตัวของสัตว์วิเศษทั้งสองต่างกันมาก ฉลามมรกตไม่สามารถกัดปลาหมึกยักษ์ให้ตายในคราวเดียวได้

ครันหัวหน้าเรือเห็นเหตุการณ์นี้ จึงรีบเรียกหมอไอสธมาทันทีให้ทุกคนได้กินยาแก้พิษเบื้องต้น อย่างน้อยก็ไม่มีอันตรายถึงชีวิตชั่วคราว

"อูโยวๆ อูโยวๆ!" ปลาหมึกยักษ์คำรามอย่างเดือดดาลอีกครั้ง

ฉลามมรกตว่ายน้ำหนีอย่างฉับไวเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้โดนหนวดของปลาหมึกยักษ์คว้าตัวไว้ได้ แต่ปลาหมึกยักษ์กลับเปลี่ยนทิศทาง เข้าโจมตีห้องโดยสารชั้นห้าและชั้นหกในทันใด

หนวดของมันที่มีความหนาพอๆ กับตัวคนกระแทกห้องโดยสารหลายครั้ง ผู้โดยสารแตกตื่นไม่หยุดหย่อน ประตูหน้าต่างยังถูกทุบจนพังไปหลายห้อง

หน้าต่างบานที่ไม้อีเหรินนั่งก็อยู่ในรัศมีการโจมตี นางถอยกรูดทันที

พอดีถอยไปทางบุษรูปงามที่อยู่บนเตียง

"อ้าก!"

"รีบหนีเร็ว!"

"ช่วยด้วย!"

ห้องพักชั้นบนอลหม่านยิ่ง มีบางคนถูกยั่วโทสะ

"โหดร้ายนัก!" ส่งพลังฝ่ามือออกไปโดยพลัน

"ปลาหมึกยักษ์สมควรตาย!" ดาบฟันออกไปทันที

"..." คนจำนวนมากสาปแช่งอยู่ในใจ จากนั้นอาวุธลับ ดาบ กระบี่
ฝ่ามือพายุก็พุ่งไปยังร่างปลาหมึกยักษ์

มันทำให้ผู้คนโกรธแค้นแล้ว...โมอิเฮรินครุ่นคิดเสียบๆ จากนั้นจู่ๆ ก็
รู้สึกถึงพลังที่โอบกอดอยู่รอบเธอ...

ข้าโดนกินเต้าหู้อีกแล้ว?!

ปังๆปังๆ!

ถึงปลาหมึกยักษ์จะหนังเหนียวว่านี่ก็ทานทนกับการที่คนมากมาย
โจมตีไปบนตัวมัน เพิ่มบาดแผลลงไปอีกมากจนเลือดไหลนองไม่ไหว
ดังนั้นปลาหมึกยักษ์จึงไม่หนีอีกครึ่ง

"อุ๊ยว...ฟู!"

ปลาหมึกยักษ์พ่นน้ำพิษสีดำออกมา อีกทั้งยังใช้หัวชนส่วน
ห้องโดยสารจนหน้าต่างห้องที่โมอิเฮรินอยู่หลุดออก นางหันกลับมาทันที
ก่อนจะออกแรงผลักดันคนข้างหลังให้ล้มลง จากนั้นก็วิ่งไปด้านข้าง
หัวประเดี๋ยวก็กิ่งไปจนถึงผนัง แต่ยังคงอยู่ในวงรัศมีของพิษที่ตามมา

โมอิเฮรินตอบสนองโดยเร็ว บุรุษผู้นั้นก็เช่นกัน เขาอาศัยแรงพุ่ง

• ขอดสกัดน้ำมันจากงี๊ 2

ของโมอีเหริน โอบนางกระโดดออกไปนอกห้อง สองคนเหยียบไปบน
อากาศโล่งๆ ในเวลาเดียวกัน ก่อนจะตกลงไปในแม่น้ำ
ตูม!

14

พอดกลงไปในน้ำ สิ่งทั้งที่สองคนรู้สึกถึงคือคลื่นแม่น้ำที่โหมซัดสาดมา เพราะศึกครั้งนี้ เสียงน้ำไหลกระเพื่อมดังอยู่ข้างหู ทั้งยังดังขึ้นเรื่อยๆ

บุรุษผู้นั้นกอดโมอีเหรินว่ายน้ำอย่างรวดเร็ว อย่างน้อยให้อยู่ห่างจากเรือลำนั้นสักสิบจั้ง จึงรู้สึกว่ามีน้ำสงบลงบ้าง

ทักษะการว่ายน้ำของโมอีเหรินยอดเยี่ยมยิ่งนัก ทว่าพอถูกกอดรัดเสียแน่น แขนขาไม่สามารถแหวกว่ายได้อย่างอิสระ จึงทำได้เพียงปล่อยให้เขาพาตนเองว่ายน้ำไปอย่างซุนเคื่องใจ

นางมีชุดปีกสวรรค์อยู่ จึงไม่ต้องกังวลว่าจะจมน้ำตาย ทว่าสิ่งที่ทำให้ประหลาดใจคือตั้งแต่ลงมาในน้ำ รอบตัวพวกเขาค้ำยกับปรากฏกรอบอากาศทรงกลม สกัดกันแม่น้ำไว้ด้านนอกโดยสิ้นเชิง ทั้งยังไม่มีผลกระทบต่อการหายใจและทัศนวิสัยของพวกเขา ซ้ำยังไม่ทำให้เสื้อผ้าพวกเขาเปียกปอน

นี่คือ...

"เจ้ากลัวหรือไม่" ครั้นพวกเขาถอยไปถึงระยะห่างที่ปลอดภัย
บุรุษผู้นั้นจึงก้มหน้ามองนาง ถามด้วยเสียงทุ้มต่ำ

หากไม่ใช่เพราะเขามั่นใจในพลังยุทธ์ของตนเองที่ฝึกฝนมาว่า
สามารถระแวดระวังรอบอากาศและปกป้องพวกเขาทั้งสองไว้ได้ เขาจะ
ไม่มีทางเลือกกระโดดลงน้ำเด็ดขาด

"ไม่" ไม่อืหรินส่ายหน้า จากนั้นนึกได้ว่าตนเองยังถูกกอดอยู่
"กรงเล็บของท่าน!" นางตีมือเขา แล้วจ้องเขาอย่างไม่พอใจยิ่งนัก

"นั่นคือมือ" เขาเอ่ยแก้ไขให้ กรงเล็บอะไรกัน เขาไม่ใช่สัตว์สักหน่อย...

"มีใครที่พอเจอหน้าก็โอบกอดคนอื่นหรือ บุรุษสตรีมีอาจต้องตัวกันนะ!"
ไม่อืหรินจ้องหน้าเขา

ยังไม่ปล่อยอีก?

"เจ้าจำข้าไม่ได้?" เขาขมวดคิ้วมุ่น แววตาแสดงความไม่พอใจ มือที่
กอดนางยังรัดแน่นขึ้น

"จำอะไรได้" ไม่อืหรินไม่มีเวลามาจำใครได้ในยามนี้ เพราะ
การแกะมือเขาออกก่อนสำคัญกว่า

"..." เขาทำหน้าที่ว่า ไม่พูดไม่จา อีกทั้งยังไม่ยอมปล่อยมือ

ไม่อืหรินแกะมือเขาไม่ออก จึงเหลือบมองหน้าบึ้งๆ ของเขา นาง
รู้สึกคุ้นต้ายิ่งนัก แต่ว่าหลายปีนี้นางอยู่แต่บนเกาะโมเสวียน ไม่ได้เจอ
คนนอกเลย แล้วหลังจากที่ขึ้นฝั่งมานางก็เพียงแค่เดินเล่นในเมืองผิงเจิน
เท่านั้น

หรือว่าข้าจะเคยเจอเขาตอนอยู่เมืองผิงเจิน

"โยเจ้าจึงมาอยู่ที่นี่" จู่ๆ เขาก็ถามขึ้นอีก

"เอ๋?" ไม่อื้เหรินได้สติ พบว่าเขา มองนางอยู่ตลอด ดังนั้นนางจึง
มองหน้าเขาพลางคิดต่อไป

เคยเจอหน้ากันที่ไหนนะ...

"โยเจ้าจึงไม่อยู่บนเกาะโมเสวียน" ไม่รอให้นางได้สติ เขาก็ถามขึ้น
อีกครั้ง

"ใช่!" ไม่อื้เหรินร้องเสียงแผ่วเบา ในที่สุดก็นึกออก "เป็นท่านนี่เอง!"

"อืม?" เขาเลิกคิ้วขึ้น สีหน้าเย็นชาแต่เดิมเปลี่ยนแปลงไปโดยทันที
พลันแผ่กระจายเสน่ห์อย่างที่บุรุษเจ้าเล่ห์ให้ใช้ยามดึงดูดสตรี

"ไปหาลี้จิงหง?"

พอเขาได้ยิน คิ้วที่เลิกขึ้นก็กลับเปลี่ยนเป็นขมวดมุ่น

"ตอนนี้เจ้าเพิ่งจำได้หรือ" น้ำเสียงไม่สบอารมณ์เล็กน้อย โมโห
อยู่บ้าง ดูอันตรายนิดหน่อย

ทว่าไม่อื้เหรินไม่สนใจหรอก

"ดวงตาของท่าน..." สิ่งที่น่างจำได้แม่นยำที่สุดก็คือดวงตาคู่นั้น
ของเขา แวววาวโปร่งใสยิ่งกว่าผลึกหินสีม่วง ยามมองเข้าไปในนัยน์ตา
สีม่วงนั้นกลับให้ความรู้สึกลึกลับล้าลังนัก

"เพราะข้ากินยา สีดวงตาจึงเปลี่ยนไปชั่วคราว"

เป็นเช่นนั้นเอง...

หากดวงตาของเขาไม่เปลี่ยนสี นางก็คงจำได้ตั้งนานแล้ว

แต่ว่า...ไม่อื้เหรินจึงมองเขาต่อไป เพราะกำลังถูกเขาโอบกอดอยู่
สองคนแนบชิดกันเกินไป แล้วนางก็ลุ่มหลงในสิ่งที่พบว่าความสูงของนาง

ยังไม่ถึงคางของเขาเลยด้วยซ้ำ

"ไยท่านจึงสูงเช่นนั้น"

"..." เขาค้องหน้านาง

นาง...กำลังกลัวโทษ? เรื่องเช่นนี้? ในยามนี้?

"ท่านไม่รู้หรือว่าเวลาคนตัวเตี้ยเงยหน้ามองคนตัวสูงมันลำบากมากนะ" นางเอ่ยอย่างมีเหตุผลเต็มปากเต็มคำ

ในเมื่อนางแน่ใจว่าเขาคือไปหลิ่งจิงหิง แม้จะพบหน้าเพียงครั้งเดียว แต่จะดีจะเลวอย่างไรนางก็เป็น 'ผู้มีพระคุณช่วยชีวิต' เขา นางจึงไม่รู้สีกแปลกหน้าและต่อต้านเท่าเดิมแล้ว

"..." ไปหลิ่งจิงหิงพูดไม่ออก

นางถือสาเรื่องนี้?

"ไยท่านจึงอยู่ที่นี่" โมอีเหรินถามอย่างประหลาดใจ

"เข้ามาทำธุระที่นี่ เจ้าจะไปที่ไหน"

"เมืองชิงเจิง"

"เจ้าตัวคนเดียว?"

"ใช่"

ไปหลิ่งจิงหิงขมวดคิ้วอีกครั้ง

"วางใจเถอะ แม้ข้าจะออกจากบ้านคนเดียว แต่ว่าข้าไม่หลงทางแน่ แล้วก็ไม่มีใครทำร้ายข้าได้ด้วย" โมอีเหรินตบไหล่เขา จากนั้นเพ่งนึกได้ว่าตนเองถูกโอบกอดอยู่ "ท่านยังไม่ยอมปล่อยให้ข้าอีก?"

"เจ้าอย่าออกห่างจากตัวข้านะ" ไปหลิ่งจิงหิงคลายมือเล็กน้อย แต่ยังไม่ยอมปล่อยให้เสียทีเดียว "พวกเราอยู่กันมานาน ระวังตัวหน่อย"

"ข้าว่าน้ำเป็น" โมอีเหรินเน้นย้ำ ไม่ต้องการให้เขามาปกป้องนาง

"ข้ารู้" เขาปลอบโยนนางพลางระแวงวังไปรอบทิศ

โมอีเหรินก็รู้สึกว่าน้ำในแม่น้ำมีอะไรไม่ชอบมาพากลอยู่บ้าง

ในความทรงจำของนาง นางเคยอ่านเกี่ยวกับการแนะนำแม่น้ำเหิงเหอ ล้วนกล่าวว่าแม่น้ำเหิงเหอกว้างไกล น้ำไหลเอื่อยๆ และใสแจ้ว ผลผลิตทางน้ำอุดมสมบูรณ์

ทว่าตั้งแต่พวกเขาตกลงมาในแม่น้ำจนถึงขณะนี้ กลับไม่เห็นสัตว์น้ำชนิดใดเลย แล้วน้ำในแม่น้ำก็ขุ่นคลั้ก ไม่ต้องพูดถึงผลผลิตทางน้ำ แม้แต่ปลาตัวเดียวยังไม่มี นี่มันแปลกชอบกมลจริงๆ

เสียวทุน เจ้ารู้สึกหรือไม่ว่ามีอะไรแปลกๆ โมอีเหรินถามเสียวทุนในใจ

'รู้สึก' น้ำเสียงของเสียวทุนเคร่งขรึมเล็กน้อย 'ท่านแม่ ของอร่อยนั้นหายไปแล้ว'

...ที่นางถามคงไม่ใช่เรื่องนี้กระมัง แต่ว่า...หายไปแล้วหรือ

'อืม มันกำลังขยับ ที่จริงมันยังอยู่ เพียงแต่เหมือนมีอะไรมาขวางไว้ ตำแหน่งไม่ค่อยแน่ชัด ท่านแม่ มันจะโดนคนกินไปหรือไม่ ดังนั้นมันจึงหายไปพร้อมกับคน'

"..." วิธีพูดของเสียวทุนเช่นนี้ทำให้โมอีเหรินพูดไม่ออกอีกครา แต่ว่านางพอจะเข้าใจความหมาย เสียวทุน อย่าเพิ่งยุ่งเรื่องนั้น เหตุใดที่นี่จึงไม่มีปลา

'เพราะน้ำที่นี่ถูกปลาหมึกยักษ์น้ำเกลียดนั้นทำเสียสกปรก ปลาที่ถูกกินเสียหมดเกลี้ยง' เสียวทุนตอบ

ท่านแม่บอกไม่ให้ยุ่งก็ไม่ยุ่ง จะต้องเชื่อฟังคำพูดของท่านแม่ การปกป้องท่านแม่ถึงจะเป็นเรื่องสำคัญที่สุด เสียทุนครุ่นคิด อย่าอะอะจะไปเอาของอร่อยนั่นอีกเลย

ไม่อิหรินปล่อยให้สับสนออกไป พบว่าคุณภาพน้ำตรงนี้แย่มาก อันที่จริงดูตามข้อมูลในม้วนไผ่หยก นี้เรียกว่า 'ญาณวิเศษ' หลังจากที่คุณฝึกเคล็ดวิชาขั้นต้นแล้วก็ค่อยๆ มีความสามารถนี้ ชอบเขตที่นางสัมผัสได้ก็ค่อยๆ กว้างขึ้น

แม้นางไม่มองด้วยตา เพียงแค่ฟังสมาธิไปยังญาณวิเศษ นางก็รับรู้ได้ถึงความเปลี่ยนแปลงรอบตัว

ในแม่น้ำไม่มีปลาดังคาด น้ำก็ขุ่น ไม่เพียงแค่ขุ่น ดินโคลนจากด้านล่างก็ตกลบขึ้นมาไม่น้อย ยังผสมไปด้วยพิษจากปลาหมึกยักษ์ตัวนั้น

เพราะเมื่อครู่พอลงมาในน้ำ ไปหลี่จิ้งหงก็ใช้พลังยุทธ์ของตน สร้างครอบอากาศปกป้องพวกเขาทั้งสองคนไว้ ดังนั้นพิษในแม่น้ำจึงไม่มีผลต่อพวกเขาชั่วคราว ทว่าหากอยู่ในน้ำนานเกินไป ไม่นานเขาก็อาจจะโดนพิษได้

"พวกเราขึ้นไปกันเถิด!" นางเอ่ยกับไปหลี่จิ้งหงทันที

แม้ไม่อิหรินจะไม่กลัวพิษ ทว่านางจุกจิกกับเรื่องความสะอาดของน้ำมากกว่า ไม่ต้องพูดถึงชาติก่อนตอนที่อยู่ในยุคที่มลภาวะรุนแรง แต่หลังจากมาถึงดินแดนเทพยุทธ์ นางแทบจะอาศัยอยู่บนเกาะไม้เสี้ยนเพียงที่เดียว ที่นั่นคุณภาพน้ำและดินดีมาก อากาศสดชื่น กล่าวได้ว่าโอวิเศษเต็มเปี่ยม

ขณะนี้ล่ะ จะให้นางมาอยู่ในน้ำที่มีคุณภาพแย่ ไม่สะอาด นางจึง

รู้สึกไม่สบายตัว

"ได้" ไปหลีกจึงหึ่งประคองครอบอากาศ มือหนึ่งยังคงโอบนางไว้พลางค่อยๆ เคลื่อนตัวไป

โมอีเหรินไม่สบายตัวเล็กน้อย เพราะร่างกายขยับได้เพียงนิดหน่อยเท่านั้น

"อย่าขยับไปมาสิ" ไปหลีกจึงหึ่งเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ

"ข้าขึ้นไปเองได้..." โมอีเหรินอยากบอกเขาว่าอันที่จริงนางก็มีฝีมือเหมือนกันนะ

"ไปด้วยกัน" เขาเอ่ยอย่างไม่ให้นางปฏิเสธ

"..."

แต่ก่อนเขาเผด็จการเช่นนี้หรือไม่? โมอีเหรินนึกย้อนไป อืม นึกไม่ค่อยออกเท่าไร แต่คล้ายจะเป็นเช่นนั้นกระมัง

พวกเขาพบกันเพียงครั้งเดียวเมื่อห้าปีก่อน ครานั้นเขายังคงเป็นหนุ่มน้อย! ทั้งยังได้รับบาดเจ็บ นางช่วยรักษาเขา ตอนนั้นก็ตระหนักไว้แล้วว่าเขาเป็นคนที่แสนดีจริง

ยังมีสองจุดที่เขาไม่เปลี่ยนแปลงเลย

จุดแรกคือเขายังคงสีหน้าเย็นชา แต่ระดับความเย็นชาในยามนี้ต้องเพิ่มขึ้นมากกว่าห้าปีก่อนอย่างแน่นอน

ยังมีอีกจุดหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นกันก็คือเขามีนิสัยไม่ยอมให้ใครโต้แย้ง 'มีอำนาจแต่เพียงผู้เดียว'

ครานั้นเขาโมโหนางที่ลงน้ำไปเอาบุปผากลางธราโดยไม่บอกไม่กล่าว ยามนี้คล้ายกับเขาคิดว่านางอยู่ในขอบข่ายคนของตนเอง ทุกอากัปกริยา

ล้วนทำไปเพื่อปกป้องนาง

อันที่จริงไม้อีหรินไม่ค่อยเคยชินกับการมีคนมาปกป้องเท่าไร นางเคยชินกับการทำอะไรด้วยตนเองมากกว่า ท่านตาก็สอนนางเช่นนี้ ขณะเดียวกันท่านตาก็ให้อำนาจเด็ดขาดที่นางจะตัดสินใจเองได้ แค่น้ำในแม่น้ำนิดเดียว นางเองก็สามารถกันออกไปได้ ที่จริงไม่ต้องรบกวนคนอื่น...

"ออกมาแล้ว" ไปหาลี้จิงหงเตือนนาง

ไม้อีหรินได้สติทันใด พอพ้นผิวน้ำก็พบหัวหน้าเรือ ผู้ดูแลเรือ และเหล่าองครักษ์ พวกเขากำลังโอบล้อมโจมตีปลาหมึกยักษ์

ด้วยพิษสีดานี้ ปลาหมึกยักษ์จึงไม่เป็นสองรองใคร ทว่าผู้คนบนเรือโดนพิษไปไม่น้อย สถานการณ์ปั่นป่วนอย่างมาก

ไปหาลี้จิงหงเก็บครอบอากาศที่ใช้ป้องกันตัว ใช้วิชาตัวเบาเหยียบผิวน้ำเพียงไม่กี่ครั้ง พวกเขาทั้งสองคนก็กลับขึ้นไปบนเรือได้ เขาหมุนตัวอีกครั้ง ชูมือรวมพลัง ทันใดนั้นดาบก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

จากนั้นเขาขยับมือ สะบัดดาบเหิมหาแหวกอากาศไปทางปลาหมึกยักษ์

"อุ๊ยว!" ปลาหมึกยักษ์ร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวด หัวขนาดใหญ่ถูกผ่าออก ทันใดนั้นก็ร่วงจากอากาศลงสู่แม่น้ำลึก สีแดงฉานนองทั่วผิวน้ำ ดาบเหิมบาบนอากาศเหลือเพียงเงาอันน่าสยดสยอง จากนั้นก็หายวับไปกับตา

ปลาหมึกยักษ์...ตายแล้ว?!

เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วเกินไป ผู้คนทั้งหมดบนเรือจ้องตาปริบๆ ไปที่

หัวปลาหมึกยักษ์ที่ถูกผ่าแยกออกและอิงไปชั่วขณะ

โดยเฉพาะหัวหน้าเรือและผู้ดูแลเรือได้รับผลกระทบหนักหนายิ่ง
พวกเขาคนหนึ่งเป็นนักยุทธขึ้นฟ้า คนหนึ่งเป็นผู้บัญชาสัตว์วิเศษ
ร่วมมือกันยังเอาชนะปลาหมึกยักษ์ระดับหกไม่ได้ ทว่ามันกลับถูกตัดหัว
จนตายง่ายดายเพียงนี้!

นี่...เขา...เป็นใครกันแน่!

โมอีเฮรินก็มองเขาอย่างเซ่อๆ

เขากำจัดปลาหมึกยักษ์ที่ทุกคนต่อสู้มาเกือบหนึ่งคืน? ช่าง...เก่งกาจ
โดยแท้!

"ท่าน...ท่านฆ่า..." มัน?

"อืม" เขาพยักหน้าตอบรับ

"เพราะเหตุใด"

"มันทำให้เจ้าไม่พอใจ"

"หา?!" โมอีเฮรินงงงันอีกครั้ง

ความหมายของเขาคือที่เขาไม่ลงมือก่อนหน้านี้เป็นเพราะไม่อยากจะใส่ใจ ทว่าครานี้กลับลงมือเพราะปลาหมึกยักษ์ทำให้นางวุ่นวายใจ
ดังนั้นเขาจึงฆ่ามัน?

ซ้ำมีอำนาจต่อเขาเพียงนี้โดยหรือ...โมอีเฮรินเหินห่างเล็กน้อย

"ห้องพักของเจ้าอยู่ที่ใด" เขาถามขึ้น

"เอ่อ...อยู่ชั้นสาม" โมอีเฮรินเอ่ยหมายเลขห้อง นางยังไม่ได้สติ
กลับมาทั้งหมดในคราเดียว ยังว่าวุ่นใจอยู่เล็กน้อย

สัตว์ร้ายที่โหดเหี้ยมและจงใจโจมตีมนุษย์สมควรถูกกำจัดอยู่แล้ว

โมอีเหรินไม่เวทนาต่อปลาหมึกยักษ์เท่าไร ทว่าวาจาของไปหสี่จึงหง
เป็นเหตุให้นางทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง

เขาลงมือเพียงเพราะก่อนหน้านี้นางไม่พอใจนิดหน่อย หากเขา
ไม่ได้จับตามองนางอยู่ตลอด จะไม่มีทางสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลง
ทางอารมณ์ในช่วงพริบตาของนางได้กระมัง...

โมอีเหรินเงยหน้ามองเขา ไปหสี่จึงหงยังคงมีสีหน้าเดาได้ยาก
ราวภูเขาน้ำแข็ง สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด

สีหน้าอ่อนโยนหรือโกรธเกรี้ยวจนหมวกชี้เพราะโง่เขลานั้นล้วนเป็น
คำที่ใช้ในนิยายรักหวานซึ้งเท่านั้น...นางเองน่าจะคิดมากเกินไปกระมัง
ต้องเป็นเช่นนั้นแน่...ข้าคิดมากไป/จริง ๆ

"ไปกันเถอะ"

"หา?! ไปที่ใด"

"ไปห้องพักของเจ้า" ไปหสี่จึงหงก้มโอบกอดนางพลางเดินไป ไม่แยแส
ที่จะอยู่ที่นี้ต่อเพื่อรับคำขอบคุณหรือสายตาประหลาดใจจากใครสักคน

"หา?!" โมอีเหรินเกือบสำลึกล้ำลายตนเอง

ไปห้องพักของข้า? นี่เขาพูดง่ายเกินไปหรือไม่!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6465->